Colecţia MASCA ROŞIE

J. S. FLECHTER

30

Omul cu urechea tăiată

EDITURA „EXPRESS"
Str. Brezoianu 8 — BUCUREŞTI I. — Telefon 4.26.91

Omul cu urechia tăiată

CAP. I.

UN NEGUSTOR

In urma a nenumărate întâmplări, mă aflam într'o frumoasă dimineaţă de primăvară pe cheiul Clarence din Portsmouth, cu buzunarele goale. Dădusem ultimii bani pentru a plăti intrarea mea la debarcader, în speranţa de a găsi ceva de lucru şi de a câştiga măcar un şiling.

Cu şilingul acesta aveam de gând să trimit o telegramă singurului meu prieten, care s'ar fi înduioşat de sigur de soarta mea disperată şi care mi-ar fi trimis câteva lire. Era ultima mea speranţă căci îmi vândusem şi ceasul şi pardesiul şi cheltuisem toţi banii. De aceea aşteptam cu atâta nerăbdare pe călătorul care

va trebui să-mi dea binecuvântatul şiling în schimbul geamantanului pe care trebuia să-l duc la taxi. Dar, spre marele meu nenoroc, trecuse un ceas şi eu tot nu mă întâlnisem cu el şi mă gândeam tocmai să-mi încerc norocul într'o gară, când pe neaşteptate, intră în scenă omul care trebuia să mă arunce în plină aventură.

Venea dinspre ghişeul de unde se iau bilete pentru Ryde, Cowes şi Southampton.

Ochii lui alergau nerăbdători pe cuprinsul aepi, conjurând parcă vaporul pentru Ryre să se grăbească; se uită apoi în jurul lui, fricos, ca şi cum s'ar fi aşteptat la o întâlnire neplăcută. Făcea mişcări nervoase şi dezordonate ; observă că are în mână biletul pe care tocmai îl cumpărase, dar de care probabil uitase cu desăvârşire. Il puse în buzunar şi dădu de altceva, de care deasemeni uitase; scoase numai decât o hârtie îndoită. In momentul acela am avut impresia că omul e foarte îngrijorat din cauza hârtiei aceleia. Făcu un gest de nerăbdare şi se uită din nou în jurul lui.

— Vreţi să duc hârtia aceasta undeva, d-le? Am impresia că doriţi să ajungă în mâinile cuiva? îl întrebai eu.

Tresări din nou, îmi aruncă o privire pătrunzătoare, dar se linişti imediat.

— Ce?! — strigă el măsurându-mă de sus până jos. Vrei să faci o cursă în oraş?

Am înţeles imediat ce voia să spună. Eram

îmbrăcat încă destul de convenabil, ca să nu fiu luat drept vagabond. Dar vaporul se apropie... iar eu nu aveam timp de pierdut.

— Aşi fi foarte fericit să pot câştiga câţiva şilingi, — răspunsei.

Fără să mai spună nimic, individul îşi vârî din nou mâna în buzunar, o mână împodobită cu mai multe inele cu diamante, şi o scoase plină de piese de aur. Luă una din ele cu ne păsarea cu care ar fi luat un şiling şi mi-o puse în mână odată cu scrisoarea.

— Moneda e pentru d-ta, băiatule; numele e scris dedesubt : Holliment. Vei merge pe străzile acelea mici dintre High Street şi Hard.., Cunoşti cartierul?.... Intreabă de Holliment, negustorul. E foarte cunoscut. Dar du-te repede !

— Vă mulţumesc mult, d-le !

— Bine, du-te acuma...

Şi alergă spre vaporul care intrase tocmai în port; eu părăsii aproape imediat debarcaderul cu inima uşoară şi plin de optimism. O monedă de aur !.., pentru o cursă de zece minute !... Mă indreptai spre High Street cu impresia că Banca Angliei devenise banca mea personală.

Incepu să mă intrige peste măsură scrisoarea necunoscutului şi mai înainte de a ajunge în High Street, o scosei din buzunar. Era o simplă foaie ruptă în grabă dintr'un carnet de proastă calitate... O desfăcui fără multe remuscări gândindu-mă că poate faptul de a o duce la destinaţie e pentru mine un mare pericol.

Dar prețioasa scrisoare nu conținea decât un singur cuvânt: „Șterge-o!"

Nimic altceva. Nu descoperisem deci nimic. Pusei hârtia din nou în buzunar și intrai în rețeaua de străzi dintre High Street și Hard.

Intrebai imediat de Holliment; era foarte cunoscut căci primii imediat indicațiile necesare și mă trezii deodată în fața unei firme pe care era scris cu litere mari, albe, numele „Holliment". Prăvălia era o construcție joasă, semănând mai mult a hangar, lipită de o altă clădire foarte înaltă, ca un fel de turn; numele lui Holliment era scris și pe turnul acesta, în litere mai mici.

Intrai — și-mi dădui seama imediat că afacerile lui Holliment, ca negustor, erau foarte variate, căci nu întâlnisem în viața mea o colecție mai perfectă de vechituri și inutilități. Singurul lucru cu un aspect mai nou era o tablă de curând vopsită, agățată de o ușă, pe care scria că a venit un nou transport de cărbuni.

In prăvălie nu era nimeni și așteptai destul de mult până ce apăru un om, venind din încăperile din fund. Era scurt și gras, cu mânecile suflecate.

— D. Holliment? — întrebai.

— Da, d-le.

— Un domn pe care l-am întâlnit pe Clarence Pier și care a plecat cu un vapor, m'a rugat să vă aduc asta. Am venit imediat.

Tuă scrisoarea și-l observai în timp ce o deschidea. Fața îi deveni pe dată lividă; mâinile începură să-i tremure și scoase un mic geamăt. Mă făcui că nu observ nimic, dar simții că mă privește cu atenție.

— Îl cunoașteți pe domnul care v'a dat scrisoarea asta? — întrebă el.

— Nu. Căutam de lucru și...

— Ți-a plătit atunci cursa — adăogă d[illegible] mirat.

— Da, mi-a dat o monedă de aur.

Nu păru surprins deloc; se îndreptă în grabă spre cuierul unde-și pusese pardesiul.

— Ascultă, — spuse. — Eu trebuie să plec... din cauza scrisorii acesteia..., pentru niște afaceri... Voiu lipsi câteva ceasuri, Și fiindcă tot cauți de lucru, ai putea sta aici să-mi păzești prăvălia. până mă înapoiez. Viu sigur în seara asta. Iți voiu da și eu o monedă de aur și nu vei avea de făcut cine știe ce.

— Aș face bucuros orice, — mă grăbii eu plin de zel.

— Nu, nu, să stai numai aici și să păzești prăvălia. Dacă vine cineva pentru vechiturile astea, îi-ai numele și trece și lucrurile pe care le-a luat. Dacă vine cineva pentru cărbuni, scrie comenzile în carnetul ăsta. Mă voiu întoarce pela șase, cel mai târziu șapte seara.

Nu ezitai decât un moment. A doua monedă de aur nu putea fi decât bine venită.

— **All right!** — spusei. — Voiu face întocmai, Numai că...

— Numai că ce? — se întoarse din prag patronul nerăbdător.

— Pentru masă...

— Fii pe pace. Un băiat dela un restaurant din vecinătate îmi aduce întotdeauna masa la ora unu. Nu ai decât să mănânci d-ta în locul meu. Pe diseară, atunci.

— Ne-am înțeles! — răspunsei.

Și Holliment ieși fără să mai spună nimic. Dar, înainte de a traversa strada, văzui că privește neliniștit în jur. Apoi porni repede, furișându-se pe lângă ziduri, cu capul plecat cu pălăria trasă peste ochi, cu aparența unui om care caută să treacă neobservat.

Oricât de ciudată era această aventură, părea că pentru mine e foarte avantajoasă.

Trecuse de prânz. Până la ora unu nu se întâmplă nimic; citisem și recitisem jurnalul, fără să fiu întrerupt de niciun client. La ora unu fix, veni un băiat, băiatul dela restaurantul vecin probabil, cu o tavă care răspândea un miros cât se poate de plăcut pentru mine. Băiatul mă privi uimit.

— D. Holliment, — spusei, — a fost nevoit să plece și m'a lăsat pe mine în locul lui, așa că voiu lua eu masa în locul d-lui.

— Foarte bine, d-le — spuse atunci băiatul. Vă urez poftă bună!

— Mulțumesc!

Surâse și plecă imediat. Mă simții cu totul alt om după ce mâncai copiosul dejun. Aventura îmi era d-n ce în ce mai favorabilă. Vedeam viața în roz și cum găsisem o cutie de țigări aprinsei una și începui să fumez cu aerul unui om care și-a arajat cât se poate de bine afacerile.

Dar după ce terminai țigara începui să mă gândesc că Holliment putea închide prăvălia. Era ora două și nu venise nimeni în prăvălie. Începusem că mă plictisesc și începui atunci să explorez încăperea.

Nu găsii nimic care să mă intereseze în odaia în care mă instalasem și care forma corpul principal al prăvăliei. Imi atrase însă atenția sala de alături, foarte înaltă și plină de-o misterioasă umbră. Semăna cu o clopotniță și începui să mă întreb care putea fi destinația ei. Podeaua, era plină de vechituri, iar pereții acoperiți de un strat gros de praf și de pânze de paianjen. Dintr'unul din colțurile ciudatei încăperi pornea o scară îngustă, în spirală care se pierdea în întunericul podului. Nu înțelesei nici la ce ar putea servi scara

Dar după ce ochii mei începură să se obișnuiască cu întunericul, observai că pe zidul din dreapta, chiar sub acoperiș, era o gaură neagră. destul de mare pentru a putea trece cu ușurință un om.

Și mă întrebam tocmăi ce putea fi dincolo

de fiecare dată când auzii pe cineva intrând în prăvălie și strigând.

CAP. II.

CHINEZUL

Era cel dintâi client. Voia câteva kilograme de fierărie și veni se cu un fel de roabă pentru a lua marfa. Își alese singur ceeace îi trebuia și după ce-i explicai care era situația mea în prăvălie, îmi spuse că e un cunoscut de-al d-lui Holliment, că se numește Toller, după care plecă imediat cu prețioasa achiziție. Din momentul acela veniră și alți clienți cari se descurcară singuri și-și dădură imediat numele. Mă intriga numai că-mi era imposibil să știu ce făceau ei cu vechiturile acelea pe care le luau.

Nici unul nu păru prea surprins că nu-l găsiră pe Holliment și nici unul nu-mi dădu prea mare importanță. Tot în cursul după amiezii făcui și câteva tranzacții cu cărbuni. Până seara comanda se ridică la o sumă foarte importantă. Și timpul trecu în felul acesta; iar la ora patru și jumătate băiatul dela restaurant veni din nou, armat cu o nouă tavă.

De data aceasta aducea ceaiu și o farfurie de cornuri calde cu unt. Și constatai încă odată că Holliment era un om care știa să trăiască.

Băiatul luă tava pe care o adusese la prânz.

Şi între timp mă informă că lucra la restaurantul **Amiral Hawke** din colţ; mă întrebă dacă rămân în magazin şi mâine căci mi-ar fi rezervat o bună bucată de friptură. Ii răspunsei că d. Holliment se va întoarce în cursul serii şi că eu voiu pleca imediat. Dar, îl încredinţai, că, de voiu fi a doua zi tot la Portsmouth, voiu veni să iau masa la **Amiralul Hawke** dacă se va putea şi băiatul îmi spuse că dejunul pe care mi-l adusese costa o jumătate de coroană.

Apoi plecă. Iar eu băui ceaiul şi mâncai cornurile unse cu unt din belşug, cu mare plăcere.

Intre timp începu să se însereze; văzui aprinzându-se luminile pe la vecini. In port străluceau luminile multicolore ale vapoarelor care veneau şi plecau. Şi nu ştiu de ce, luminile acelea, mă făcu să doresc înapoierea lui Holliment.

Pe birou era o lampă. O aprinsei; dar cum începu să fileze mă dusei să închid uşa. Trecea tocmai un vânzător de ziare; cumpărai şi eu un ziar. Luai din nou o ţigară din cutia patronului şi mă aşezai să citesc ziarul.

Citeam de aproape zece minute când, uitându-mă din întâmplare spre uşa cu geamlâc care dădea în stradă, văzui nasul lat şi ochii oblici ai unui chinez.

Tulburătoarea apariţie dispăru imediat. Aşa de repede chiar încât începui să mă întreb

dacă nu cumva avusesem o simplă halucinație. Mă sculai repede și alergai la ușă. Dar nu mai era nimeni; strada era complet pustie și slab luminată.

Incepui să tremur. Senzația că sunt spionat devenise foarte neplăcută, mai ales că ochii mici ai omului galben aveau în ei ceva foarte neliniștitor. Și pentru ce eram spionat?... Și cine oare? Eu sau Holliment? Holliment cu siguranță. Și dorii și mai fierbinte ca acesta să se reîntoarcă. Și fără să-mi mai pese de eventualii clienți, încuiai ușa. Holliment putea striga; mă hotărîii să nu mai las pe nimeni să intre în prăvălie.

Observai că ușa prin care privise chinezul avea și un fel de stor. Dar când încercai să-l las în jos, rămăsei cu el în mână; luai însă un ciocan și câteva cuie și-l bătui. Apoi începui din nou să citesc.

Dar nu citisem nici câteva linii, când auzii un sgomot ușor, ușor dar sigur, la ușa pe care tocmai o încuiasem. Ascultai cu mare atenție. Urmă un răstimp de tăcere, apoi auzii din nou un sgomot suplu, ca făcut de tălpile moi ale unei pisici, și un moment mai târziu clanța ușii începu să se miște încetișor.

Auzii din nou pașii aceia înfiorător de precauți.

Era tot chinezul, fără îndoială.

Eram hotărît să fug, să las toate baltă, oici

mă săturasem până'n gât de atâtea lucruri misterioase.

Nu-mi venea însă ușor să părăsesc prăvălia înainte de întoarcerea propietarului... apoi nici nu știam cum să încui ușa pe dinafară, căci n'aveam cheie... apoi țineam foarte mult și la a doua monedă de aur. Holliment îmi spusese că va veni cel mai târziu la șapte și abia trecuse de șase. Mai aveam timp deci.

Deschisei din nou ziarul, dar nu putui citi... Minutele treceau cu o greutate groaznică. Apoi auzii sunând ora șapte la o biserică din vecinătate și, imediat aproape, un nou sgomot, tot furiș, în camera înaltă de alături. Sgomotul încetă la un moment dat... reîncepu... iar încetă.... Erau probabil șoareci; păstrai totuși impresia că sgomotul acela era făcut de un om.

Luai lampa și pornii spre camera cea înaltă. Era o lampă foarte slabă, așa că nu vedeam prea mult înaintea mea. un mic cerc în jurul meu, restul încăperii fiind tot așa de negru ca iadul; eram însă sigur că e cineva. Revenii la birou cu hotărîrea că dacă Holliment nu va veni până la cea mai apropiată bătaie de ceas voiu pleca.

Evenimentele din ultimele zile, nesiguranța zilei de mâine, foamea și neodihna mă aduseseră într'o foarte proastă stare de nervi; iar acuma, ideea chinezului care mă spiona și obligația de-a păzi mai departe prăvălia aceasta blestemată mă aduseseră într'o stare vecină

cu nebunia. De aceea luasem hotărîrea să renunț la a doua monedă de aur.

Nu mai așteptam decât prima bătaie care va anunța ora opt. Luai un creion să scriu câteva cuvinte lui Holliment. Singura mea dorință era să ies cât mai repede afară.

Dar mai înainte de-a scrie două rânduri, auzii un șuerat subțire și, întorcând capul, zării pe însuși Holliment care răsărise tocmai din camera de sus și-mi făcuse semn să mă apropii.

Alergai spre el plin de veselie, fără să-l mai întreb cum și pe unde intrase. El ridică mâna impunându-mi tăcere.

— Lasă storul jos! — spuse pe șoptite.

— L'am lăsat deia ora șase.

— Foarte bine; fă atunci lampa mică și încuie ușa... repede...

— Am încuiat și ușa tot dela șase, — răspunsei făcând lampa mică.

Holliment traversă camera, veni lângă birou și se uită fix la mine.

— A venit cineva?... întrebă.

— Am scris totul aici.

— Altceva?

— Pe la ora șase, citeam tocmai ziarul, când mă uitai din întâmplare la ușă și zării fața galbenă a unui chinez care mă spiona.

Mă uitam la Holliment cu coada ochiului. Îl văzui pălind iarăși.

— Un... un chinez? Ești sigur?

— Absolut sigur !

— Şi după asta ?

— Am încuiat uşa ; apoi am auzit paşi afară şi am văzut cum încerca să deschidă uşa, căci clanţa uşii începu să se mişte. Apoi, acum câteva momente am auzit câteva sgomote bizare în turnul acesta de alături ; m'am dus cu lampa într'acolo dar n'am văzut nimic.

Holliment îşi freca mâinile pierdut. Era într'o îngrozitoare stare nervoasă.

— D-ta... d-ta nu poţi înţelege,— încercă el să se explice cu glasul pierdut.

— Nu înţeleg şi nici nu ţin să înţeleg, d-le Holliment. V'aşi fi însă recunoscător dacă mi-aţi da moneda pe care mi-aţi făgăduit-o şi m'aţi lăsa să plec.

Vârî repede mâna în buzunar şi spre marea mea surpriză îmi dădu două monede de aur.

— Da, desigur,... poţi pleca... dar nu pe uşa asta. Ar însemna să-ţi rişti pielea.

Ar fi fost mult mai bine dacă nu mi-ar fi spus asta ; căci, dacă până atunci presupuneam numai că m'ar pândi o oarecare primejdie, în momentul acela eram convins de asta.

— Mulţumesc,— spusei — Veţi găsi totul în ordine. Dar... în ceeace priveşte restul... despre ce e vorba, d-le Holliment ?

Observai că ascultă un sgomot inexistent şi-mi răspunse pe un ton şi mai jos.

— E natural că nu înţelegi nimic. Scrisoarea pe care mi-ai adus-o azi dimineaţă era de

la un tovarăș de-al meu, un băiat înalt și voinic, nu ? care mă anunța că suntem în mare pericol adică el și cu mine și că el a fugit din Portsmouth...

— Chinezul ! sugerai eu.

— Da, dar el e numai o parte din pericolul care ne amenință, mai e și altceva. Quatervayne, omul care ți-a dat scrisoarea, s'a pus la adăpost și eu voi face acelaș lucru imediat ce voui putea ieși de aici. Acuma înțelegi ? Am lipsit toată ziua de aici, dar în realitate nu m'am îndepărtat prea mult, vreo sută de pași... dar am stat în siguranță. Acuma trebue să plecăm imediat de aici.

— Pe unde ai intrat ?

— Pe drumul pe care vom ieși chiar acuma de aici. Nu pe ușa dinspre stradă, fii sigur de asta. Nu țin deloc să primesc un pumnal în burtă. Ridică lampa și las-o aprinsă. Vor crede că suntem încă înăuntru... mai bine zis că sunt eu... Și acuma, după mine.

Ne strecurarăm încetișor printre vechituri până în camera vecină ; apoi Holliment se opri și mă apucă de braț. In fața noastră era o rază de lumină venind dela un felinar de pe stradă raza aceea de lumină ne permitea să vedem scara pe care o remarcasem de cu ziuă.

— Ieșirea e pe acolo prin ușa de sus, și dă în casa vecnă care e goală, — murmură Holliment. Dar scara e prea șubredă ca să ne poată susține pe amândoi. Voui urca întâi eu,

Când ajung sus, fluer. Atunci te urci și d-ta; ai grijă și te sprijină tot timpul de zid. Când ajungi sus, suntem salvați.

— N'am nici un chef să-mi rup gâtul, d-le. Nu mai este și altă ieșire? O altă ușă altă?

— Da, da și un cuțit în dosul ei, — răspunse. — Hai, vino și nu te teme... Sunt de două ori mai greu decât d-ta.

Își pipăi buzunarul și auzii imediat un sunet metalic.

— [illegible] revolver... — explică tot pe șoptite. Poate că nu voiu fi nevoit să-l folosesc... dar oricum... Stai pe loc până ce fluier.

Și dispăru imediat în întuneric. Un moment după aceea îl auzii escaladând cu precauție scara. Pașii lui abea se auzeau; probabil că treptele erau pline de praf.

Trecu prin dreptul razei de lumină care venea din stradă și-l zării curbat, cu mâna sprijinită de zid... mergând ca o pisică uriașă... mai avea de urcat un etaj până să ajungă sub acoperiș. Incepusem să mă enervez.

Și chiar în momentul în care pusesem mâna pe rampă și piciorul pe prima treaptă a scării, auzii o puternică lovitură în ușă.

CAP. III.

O FEMEIE IN ZORI.

Nu era o simplă lovitură; ci o infinitate de

lovituri, adică o infinitate de pumni care loveau cu putere în uşă.

Auzi şi Holliment şi mă strigă.

— Vino tinere, vino repede... ţine-te de perete...

Fu a doua oară când mă avertiza să mă sprijin de perete şi cu toată nervozitatea mea nu uitasem să fac asta, deşi atingerea de perete era foarte neplăcută. Era un perete unsuros şi plin de praf; degetele mele se cufundau în murdărie şi frica creştea mereu, gândindu-mă că s'ar putea întâmpla ca scara să se rupă chiar în momentul acela; mai erau apoi şi lipicioasele pânze de paianjen care mi se prindeau pe faţă şi sborul molatec al liliecilor şi chiţăitul şoarecilor...

Loviturile continui din uşă le primeam parcă direct pe nervi; când ajunsei lângă Holliment eram la capătul răbdării. In chiar momentul acela loviturile încetară; se auzi apoi un nou sgomot şi uşa fu dată de perete.

Privii spre Holliment, se uita în jos; îi urmării privirea şi văzui năvălind în prăvălie o bandă de câţiva derbedei, cinci sau şase.

Cred că erau câţiva vagabonzi culeşi la întâmplare, gata la orişice fel de tâlhărie; aveau şepcile trase pe ochi. Mi se pare c'am văzut şi strălucirea unui cuţit. A fost însă ceva pe care şi eu şi Holliment l-am văzut extrem de clar.

Când grupul pătrunse printre vechiturile

din prima sală, o rază de lumină căzu drept peste faţa unui chinez. In momentul acela Holliment ridică revolverul şi trase trei focuri la întâmplare, în mijlocul grupului.

Urmară strigăte de surpriză şi de durere; dar şi de mânie.

Avurăm o secundă impresia că toate feţele acelea murdare se uită in sus, spre noi; în secunda următoare întreaga massă a năvălitorilor trecu la asaltul şubredei scări. Auzii paşii grăbiţi ai oamenilor; apoi râsul puternic al lui Holliment, în dreapta mea. Un râs bizar de care mărturisesc că-mi fu aproape frică, apoi o strângere febrilă de mână.

In momentul acela scara se năruí. Oamenii urcaseră până la jumătatea ei cu urlete de furie. Se auzi pocnitura lemnului putred şi zuruitul fierăriei vechi. Un nor de praf se urcă până la noi. Avui conştiinţa că Holliment mă trăgea prin gaura din perete; ajunserăm afară teferi.

Deşi era o întunecime deasă, Holliment mergea cu destulă uşurinţă. Dinăuntru ajungeau până la noi strigăte infernale; Holliment îşi apropie gura de urechea mea :

— Hai, vino, acuma am scăpat! Dumnezeule, sper că şi-au rupt gâtul cu toţii! Hai! Vom face un chef strasnic.

Pornii bucuros. După vre-o zece paşi se opri, deschise o uşă şi lumină încăperea cu o lampă de buzunar. Incuie imediat uşa. Apoi îşi şterse

fruntea cu mâneca cămășii. M-am urmai exemplul fără să știu dece și abia atunci observai că aveam fața plină de sudoare. Observai tot atunci că limba mi se uscase ca o bucată veche de piele. Spusei fără să-mi dau seama de ce vorbeam:

— Ai spus că vom bea.., că vom bea, nu?

Imi arătă cu degetul capătul unei scări pe care începu să coboare imediat.

— Vom bea jos, — spuse el peste umăr. — Aici, salvați.., casa goală... îmi aparține. Sunt tem la adăpost.

Eram într'o casă care fusese construită de mult timp; casa vreunui negustor bogat; fusese părăsită însă de mult.

Holliment deschise o nouă ușă, trecurăm în altă încăpere și ne găsirăm în fața unei noui scări, mai înguste; scara care ducea la subsol probabil. Zării jos o lampă aprinsă, o ușă deschisă și capătul unui covor roș. O clipă mai târziu, după ce ușa aceasta fu zăvorîtă, intrarăm într'o cameră confortabilă, frumos mobilată, cu perdele grele și cu un foc seducător în cămin. Abia când mă apropiai de foc îmi dădui seama cât de frig îmi era. Holliment făcu lampa mare, se duse la un bufet și scoase o sticlă și două pahare si-mi făcu semn să aduc sticla de apă care era pe o altă masă.

După ce bău un pahar pe nerăsuflate, îmi făcu semn spre sticlă:

— Brandy !... — spuse. — Un solu de alcool de care nu m'am atins niciodată. Nu beau alcool din principiu. Dar după o experienţă ca cea prin care am trecut, alcoolul e foarte recomandabil. Aveam mare nevoie ca să-mi revin puţin. Ia şi d-ta tinere. Te simţi mai bine, nu ?

— Mult mai bine, d-le, — răspunsei eu refăcut.

Băui şi restul paharului.

— Acuma cred că voiu putea pleca d-le ? Cred că există o ieşire sigură din casa asta...

El se uită la mine ca şi cum i-aş fi cerut luna.

— O ieşire sigură? Nu există nici-una mai înainte de a trece încă câteva ceasuri. Fii mulţumit că suntem deocamdată în siguranţă. Afară...

Făcu un gest ca şi cum cineva i-ar înfige în spate un cuţit.

— Ţi-e teamă de tipii aceia ? — întrebai.

— Deşi sper că şi-au rupt câţiva gâtul, cred că au mai rămas doi, trei. Canaliile scapă întotdeauna. Aici nu pot pătrunde, dar afară...

— Dar agenţii ? Cred că după atâta tevatură au atras până şi atenţia poliţiei... Aş pune rămăşag că în momentul de faţă sunt arestaţi cu toţii.

— Fii pe pace. E un cartier aşa de pustiu ! Cel mai apropiat poliţist e la cel puţin un sfert de ceas de aici. Iţi lipseşte ceva ? Brandy,

ai și țigări, iar după ce ne vom mai odihni puțin, vom aranja chiar și un supeu. Principalul e că suntem la adăpost și avem destule provizii pentru stomacul nostru.

Mă resemnai. Aprinsei o țigară și mă instalai pe o sofa lângă foc. Holliment căzu pe un fotoliu.

Stăturăm în liniște absolută mai bine de un ceas.

— Trebuie să-ți fie foame, spuse într'un târziu gazda mea. Ora mesei a trecut cam de mult.

— Mi-e foarte foame, dar friptura după masă, mă face să-mi fie și mai foame.

— Am întotdeauna rezerve. Ai mâncat bine la prânz?

— Foarte bine chiar; am luat și ceaiul, mulțumesc. Mi l-a adus băiatul de la **Amiralul Hawke.**

— Jim!... un băiat minunat. Nu cunoști cartierul ăsta?

— Nu. Dar prietenul dumitale, d. Quatervayne mi-a dat destule indicații, așa că l'am găsit cu ușurință.

Tresări. Adevărat. Quatervayne te-a trimis. Uitasem și cum ne-am cunoscut. Și, iartă-mă, dar ce făceai când te-ai întâlnit cu Quatervayne?

— Eram la debarcader, — răspunsei eu fără rușine, — sunt de câteva zile la Portsmouth în așteptarea unui mandat care n'a mai venit,

— Tocmai asta aș vrea să știu și eu, — răspunsei.

Tânăra încruntă sprâncenile și strânse cravașa.

— Nu minți, — spuse sec. — Te-am găsit culcat aici. Ai adormit și te-am descoperit mai înainte de a-te fi trezit și de a-te fi putut ascunde. Acuma nu mai încerca să minți. Te-ai culcat aici ca să spionezi... asta.

Și, întorcându-se puțin indică cu vârful cravașei dunele din zare. Intre ele, zării un spațiu nivelat unde făceau exerciții câțiva cai. Incepui să-i înumăr; unul, doi, trei, patru, cinci... și înțelesei imediat ce-a vrut să spună. Tânăra credea că vreau să spionez caii aceia, cai foarte prețioși probabil, cai de curse fără îndoială.

— Răspunde! — insistă ea.

— Vă înșelați, — o asigurai. — Cai... Dumnezeule! Eu care abia sunt în stare să deosebesc un cal de o cămilă. Cred că aceștia sunt cai de curse, nu?... Da... dar n'am fost în viața mea la curse și vă pot asigura că nu pentru asta sunt aici!

— Atunci pentru ce? Vorbești ca un om de lume, ești îmbrăcat destul de convenabil... Ce poate însemna asta? Ești pe o proprietate particulară, a mea. Cum de-ai adormit aici? Ești ud de rouă tot!

Mă uitai cu disperare la hainele mele, complect mu ate. Incercai să mă scol, dar aș f

căzut imediat dacă nu m'ar fi susținut tânăra fată. Imi vorbi cu un glas complect schimbat.

— Dar ce ai! Ești bolnav?

Mă agățai de șea și mă putui în felul ăsta ține pe picioare. Scoase din buzunar o mică sticlă de argint pe care o destupă și mi-o întinse.

— Bea! — îmi ordonă.

Era Brandy, ceeace mă făcu să mă gândesc imediat la Holliment; îmi revenii după puțin.

Ii dădui înapoi sticla și începui să privesc în jur. Intr'o parte solul începea să coboare spre o vale verde unde se zăreau fâșiile albe ale șoselelor și acoperișurile fermelor. In depărtare se desemnau contururile unui oraș și mai departe, dunga închisă a mării.

— Ce oraș e acela? — întrebai.

— Portsmouth!

— Ultimul lucru de care-mi amintesc înainte de a mă fi trezit e că am plecat din Portsmouth cu o mașină. N'am nici cea mai mică idee de ce mi s'a întâmplat după aceea, dar am impresia că mi s'a dat un narcotic. Unde sunt acuma?

Ea mă privi nedumerită.

— D ta întrebi unde ești? La Chilverston Downs, 12 mile depărtare de Portsmouth. Și spui că ai venit cu o mașină? Când?

— Pela miezul nopții. Cred că am fost narcotizat chiar în momentul plecării din Portsmouth, căci îmi amintesc că am adormit ime-

care nu venise adică până în momentul în care l-am întâlnit pe Quatervayne.

— Mi-aduc aminte acuma. Şi el ţi-a dat o monedă de aur. Şi acum unde vrei să te duci?

— La Londra. Aş fi plecat imediat cu banii dela Quatervayne, dacă nu m'aţi fi oprit să păzesc prăvălia.

— Londra! — murmură el... — Nu-i rău deloc... E cel mai sigur loc din lume. Dacă eşti hotărît să mergi la Londra, te pot conduce chiar eu. Merg şi eu tot acolo; am o maşină, nu prea modernă, dar foarte solidă. Nu e nici prea departe de aici şi are rezervorul plin de benzină. Dacă-ţi convine, vom pleca chiar noaptea asta.

După ce terminarăm masa, Holliment puse totul la loc, apoi mă lăsă singur vre-o zece minute. Când se întoarse îmi dădu să mă îmbrac cu un pardesiu gros şi stinse lampa; din hall trecurăm direct într'o curte în care staţiona o maşină. Alături văzui o uşă întredeschisă pe unde se prelingea o şuviţă subţire de lumină. Holliment dădu uşa la o parte, intră şi reveni cu două pahare pline.

— Să ne încălzim puţin, e cam frig!

Mă împinse apoi în maşină, făcându-mi semn să mă odihnesc, iar el trecu la volan. Il ascultai şi mai înainte de-a ieşi din oraş, adormisem.

...Mă trezii brusc, fremurând, având impresia că un chinez îmi înfige un cuţit între

coaste. Dar nu mai eram în maşina lui Holliment. Eram întins pe nişte buruieni. Era în zori; şi alături de mine, ţinând de frâu un cal minunat alb, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem până atunci; adică în cei 25 de ani ai existenţei mele.

CAP. IV.

CARIERA DE CRETĂ.

Ochii mi se opriră mai întâi asupra frumoasei femei din faţa mea. Era înaltă şi subţire, într'un costum foarte corect de călărie. O ea legantă amazoană, dar de o frumuseţe mult mai femenină decât a legendarelor călăreţe. Fui aproape orbit de strălucirea de foc a părului său, de vioiciunea ochilor ei negri şi de calda coloraţie a tenului. Arcada sprâncenilor arăta foarte clar că frumoasa necunoscută e mânioasă. Imi dădui seama chiar în momentul acela ce mă făcuse să cred că sunt străpuns de pumnalul chinezului; neaşteptata amazoană avea în mâini o cravaşă cu care mă lovise de mai multe ori pentru a mă trezi.

Mă uitai în zare, apoi ochii mei se opriră din nou asupra ei.

—Ce faci aici? — mă întrebă.

Avea un glas foarte dulce, dar n'am auzit niciodată vre-un profesor vorbind cu mai multă severitate unui elev.

diat ce m'am suit în maşină. De atunci nu mai ştiu nimic.

—Dar cine conducea maşina?

— Tocmai mă întreb şi eu cine era în realitate. Da, sunt sigur că am fost narcotizat... Ultimul pahar... cu siguranţă...

— Erai beat, atunci?

— Beat?... Oh, nu! — şi începui să râd. — Dacă aţi şti, ce...

Mă întrerusei. Chiar în momentul acela pusesem mâna în buzunar pentru a scoate o batistă şi degetele mele întâlniră ceva care mă miră peste măsură. Bani.

— Ce e asta? — spusei; şi scosei un pumn de piesede aur; şi în buzunar mai era încă.

— Mai e ceva, — adăogai.

Tânăra mă privi foarte mirată.

Descoperisem în fundul buzunarului o foaie de hârtie pe care o desfăcui imediat: „Ţine-ţi gura!" Cuvintele acestea erau scrise în grabă cu creionul.

Înţelesei imediat că frumoasa amazoană ar fi dorit din toată inima să vadă şi ea rândul acesta, dar nu-i arătai nimic.

Pusei banii şi hârtia înapoi în buzunar. Apoi îi vorbii:

— Sunt nenorocit că m'aţi găsit într'o situaţie aşa de neplăcută pe proprietatea dvs. Vă sunt însă îndatorat pentru brandy... şi pentru interesul pe care mi l'aţi arătat. Adevărul e că sunt amestecat într'o foarte ciudată aven-

tură care a avut loc noaptea trecută. Omul care m'a amestecat în toate acestea mi-a promis că mă va conduce la Londra, dar, înainte de-a pleca mi-a dat un narcotic puternic; aşa se face că am fost lăsat aici fără să-mi amintesc de nimic. Acuma aş vrea să plec, dar mă simt încă slăbit Sunteţi aşa de bună să-mi indicaţi un hotel unde m'aş putea odihni câtva timp?

Mă ascultase cu mare atenţie. Nu spuse nimic ci scoase din buzunar un mic fluer de argint şi suflă în el. Un om, pe care îl remarcasem mai de mult şi care stătea la o oarecare distanţă, imobil, se apropie. Era îmbrăcat într'un soiu de livrea. — Bradgett — spuse tânăra, — eu mă duc acasă şi nu mă mai ocup de nimic în dimineaţa asta. Supraveghează d-ta totul.

Omul duse mâna la caschetă şi se îndepărtă; tânăra se întoarse apoi către mine.

— Vino cu mine, d-le. Vei lua imediat micul dejun. In starea în care eşti nu poţi merge prea departe.

Fui foarte fericit auzind-o vorbind astfel, căci mă simţeam într'adevăr epuizat.

— Sunteţi foarte bună pentru un necunoscut, — remarcai eu politicos. — Aşi putea şti în faţa cui mă găsesc?

— Mi-ai spus mi se pare că n'ai văzut niciodată un cal de curse? — întrebă ea zâmbind.

— Niciodată. Sunt complect ignorant în materie de curse.

— Te cred, căci altfel m'ai fi recunoscut imediat. Sunt miss Margaret Manson, antrenoarea. N'ai auzit vorbindu-se niciodată de marele Kit Manson care-a fost antrenorul a cinci câștigători ai Derby-ului și a șase câștigători ai premiului St. Léger? Era tatăl meu. După moartea lui, survenită acum doi ani, am luat eu afacerea pe mână. Și dacă am insistat atâta să știi cum de-ai ajuns pe proprietatea mea, e pentrucă am tocmai în antrenament un candidat al apropriatului Derby și nu-mi place să fiu spionată; ai înțeles acuma că te luam drept un spion.

— Sunt complect inocent, miss Manson. Mă numesc James Cranage. Sunt de profesiune actor, dar în ultimul timp am fost secretarul lui Barrett Olivier, marele actor; apoi managerul lui. El a plecat într'un turneu în Australia și cum n'am vrut să-l însoțesc, îmi caut tocmai de lucru. Cât despre felul în care am fost amestecat în aventura de noaptea trecută vă voiu povesti imediat...

— Așeaptă întâi să iei micul dejun, — mă întrerupse ea. — Ești aproape sfârșit... Nu avem prea mult de mers... Dincolo de boschetul ăsta. Iată...

Eram într'adevăr în fața unei case mari, înconjurată de grajduri somptuoase mascate ici și colo de arbori seculari

Mă oprii ruşinat pe prag.

— Ce vor spune servitorii dvs...

— Nimic după ce-ţi vei face toaleta. — răspunse ea râzând. Dar vino mai întâi în sufragerie.

Mă duse în faţa unui bufet uriaş de unde scoase o sticlă de şampanie pe care o depuse imediat; umplu o cupă cu minunatul lichid spumos şi mi-o întinse.

— Cu asta şi cu o mică şedinţă la baie, te vei simţi cu totul alt om.

Şi începu să râdă din totăt inima; începui şi eu să râd.

Şi mă simţii cu adevărat un alt om când, o jumătate de oră mai târziu, ieşii din sala de baie proaspăt spălat, ras şi periat. Şi când mă prezentai pentru micul dejun, nimeni n'ar fi bănuit că abea numai cu un ceas mai înainte dormeam dus sub o tufă, sub cerul liber. Văzui că miss Manson mă examinează plină de satisfacţie; mă aştepta în sufragerie împreună cu o bătrână doamnă foarte plăcută, căreia mă prezentă imediat; îmi spuse că e mătuşa sa, miss Millie Hepple.

— Te simţi mai bine? — mă întrebă după ce luai loc.

Răspunsei că mă simţeam minunat şi că eram gata să povestesc tot ce mi se întâmplase în ajun.

— Nu pot nega că sunt extrem de curioasă, — răspunse ea tăind câteva minunate felii de

șuncă de York. — Povestește deci atunci... dacă ții, bine înțeles.

— Țin ch'ar foarte mult, căci v'ași cere cu ocazia asta și un sfat. Mă găsesc în mare încurcătură și nu știu ce să fac. Poate că ar trebui să mă întorc la Portsmouth, să mă pun în legătură cu poliț'a. Totuși...

Și începui să povestesc celor două femei tot ce mi s'a întâmplat dela întâlnirea mea pe cheiu cu Quatervayne până în momentul în care am fost găsit de miss Manson. Miss Happle, care adora romanele, mă asculta cu mare atenție, încântată că găsește în viața de toate zilele un episod așa de ireal. Interesul pe care-l avu miss Manson fu de ordin practic însă. Băgai de seamă că reflectează.

— Și astfel povestea s'a terminat! — încheiai.

— Vrei să spui că abea începe, — observă ea. — E abea sfârșitul primului capitol. Ești la începutul actului al doilea!

— Eu însă nu voiu mai juca.

— De unde știi? N'ai jucat și în primul act fără voia dumitale? Sunt sigură că ești abea la început.

— Aș fi foarte curioasă să știu ce vor să însemneze toate acestea. D-ta nu știi nimic, nu-i așa? — întrebă bătrâna.

— Absolut nimic. Mă găsesc în plin mister.

— Ai înnumărat banii? — întrebă deodată miss Manson.

Da. O sută de lire de aur. Sunt cam încurcat.

— Deloc. Inainte de-a te adresa poliţiei, ar fi mai bine să aştepţi desfăşurarea evenimentelor. Nu poţi şti niciodată...

Tocmai atunci întră o cameristă să anunţe că Bradgett aşteaptă în hall şi că vrea să vorbească numaidecât cu miss Manson. Tânăra alergă imediat. Câteva minute mai târziu fui chemat şi eu.

Bradgette aştepta la cealaltă extremitate a hallului. Ea mă întâmpină şi mă întrebă:

— Ştii cum arată maşina cu care ai venit astă noapte dela Portsmouth?

— Ce mai e şi asta? Nu, sigur că nu ştiu cum arăta. Am plecat pe întuneric doar. Ştiu doar că era un model foarte vechiu. Dar dece?

— Aşteaptă un minut.

Apoi se întoarse spre Bradgett:

— Bine, vin şi eu imediat; la cariera de cretă ai spus, nu?

— Da, miss; în fund de tot, bine'nţeles!

Şi după ce omul ieşi, se întoarse din nou spre mine:

— A venit tocmai acum un groom şi-a spus că a găsit dimineaţa asta o maşină complect avariată în fundul carierii de cretă, la vreo jumătate de milă de aici. A căzut tocmai de sus, dela aproape optzeci de picioare.

— Era cineva înăuntru?

— Asta-i partea ciudată; nu era absolut nimeni.

Ne-am privit câtva timp în tăcere. Apoi puse mâna pe-un baston cu capătul de metal, îmi făcu semn să iau și eu unul la fel și ieșirăm.

— Să mergem să vedem, — spuse. — Sunt convinsă că e chiar mașina cu care ai venit dela Portsmouth.

— In cazul ăsta unde e Holliment? Căci sunt sigur că el conducea.

Merserăm printre dune câtva timp, pe o cărăruie la capătul căreia găsirăm o carieră de cretă părăsită. Și jos, în fundul craterului, văzurăm o mașină răsturnată și complect turtită. Un polițist ne atrase atenția asupra unui amănunt semnificativ; nu găsise absolut nimic care să-i fi putut permite să identifice mașina; placa pe care era scris numărul mașinii dispăruse.

— Asta înseamnă, miss Manson, că mașina a fost împinsă dinadins în prăpastie. Mă întreb însă dece? — încheie polițistul.

CAP. V.

O FOSTA REGINA A TEATRULUI

Asta era și întrebarea pe care și-o puneau toți cei strânși în jurul mașinii distruse.

— N'am găsit nici un corp sub resturile maşinii. M'am urcat apoi sus pe colină, am privit cu atenţie în jur şi am ajuns la concluzia că maşina venea depe drumul care trece pela picioarele colinei, nu departe de casa d-voastră. Probabil că şoferul, care ajunsese acolo venind pe drumul dinspre miază-noapte, s'a oprit un moment pentru a inspecta locurile şi pentru a se asigura în ce direcţie e cariera pe care o cunoştea probabil mai dinainte. A condus atunci maşina până aici sus, a sărit jos la timp şi a lăsat-o să se prăbuşească. Nu, miss?

— Cred că ai dreptate.

— Nu înţeleg totuşi dece a sacrificat o maşină care mai putea servi încă mult timp. Probabil că şofeurul era nebun sau beat.

Miss Manson aprobă. Urcarăm din nou cărarea şi verificarăm împreună declaraţiile poliţistului în ceeace priveşte urmele lăsate de maşină. Constatarăm că maşina se oprise foarte aproape de locul unde fusesem găsit dormind.

— E mai mult ca sigur că e chiar maşina cu care ai venit dela Portsmouth, — declară ea.

— Da, dar unde e atunci şofeurul? Şi dece a procedat astfel? Nici acum nu credeţi că trebuie să mă adresez poliţiei din Portsmouth?

— Nu, cred că trebuie să aşteptaţi. In locul d-tale aş aştepta să văd ce se mai întâmplă. E ceva misterios în toată afacerea asta... Ce ai de gând să faci acum?

— Să plec la Londra. Care e cea mai apropiată gară de aici?

— La vre-o cinci sau şase mile. Dar m'am gândit la ceva pentru d-ta. Nu eşti pe cale de a-ţi căuta un serviciu? Un secretariat de exemplu?

— Aş accepta orice serviciu onorabil. Pentrucă, să fiu sincer, n'am avut un succes prea mare pe scenă. Cunoaşteţi pe cineva care are nevoie de un secretar?

— Ai referinţe?

Scosei portofeuille-ul şi-i întinsei mai multe hârtii, pe care le examină cu atenţiune; apoi mi le dădu înapoi. Imi arătă cu degetul o casă mare, cu faţada pe jumătate acoperită de arbori.

— Vezi casa aceea? E Renardsmere House, unde stă lady Renardsmere când nu e la Londra. Cred că ai auzit de numele ei; era o foarte cunoscută artistă pe vremuri; juca sub numele de Helene Reading. S'a căsătorit apoi cu lordul Renardsmere; după moartea lui a moştenit toată averea lordului. Se ocupă în prezent cu creşterea cailor de curse. Ii antrenez tocmai o iapă, candidată pentru Derby, Rippling Ruby! Dar ceeace importă pentru moment e că lady Renardsmere caută tocmai un secretar, căci are oroare să citească şi să răspundă la scrisori, să ţină socoteli... Şi sunt convinsă că referinţele pe care le ai, mai ales cele dela

Barrett Olivier, o vor convinge și te va angaja.

— Miss Manson, — strigai eu, — ești Providența în persoană!...

— Să mergem imediat la ea, aveam de vorbit cu ea ceva în dimineața asta, așa că voiu profita.

— Trebuie să mărturisesc că nu mă pricep deloc la curse. Mă voiu duce însă la Epson, să aplaud triumful tinerii Rippling Ruby!

— Oh, sunt aproape sigură de asta.

Mă uitai surprins la ea.

— Dece?

— Fiindcă lady Renardsmere te va lua la Epson cu siguranță. Sunt sigură că te va lua ca secretar; faptul că ai jucat pe scenă o va convinge.

Trecurăm mai întâi prin sat, unde observai o mică cârciumă cu firma „La armele familiei Renardsmere"; intrarăm apoi pe domeniul lady-ei Renardsmere; o găsirăm pe bătrâna lady într'un colț al parcului, îmbrăcată cu o bluză simplă și sădind flori. Mă examină curioasă; eu făcui la fel. Era o femeie cu fața plină de riduri, cu o gură expresivă și cu niște ochi vii.

— Cine e tânărul? — întrebă. Un prieten de-al tău Peggy? Imi pare bine, nu arată rău...

— E un tânăr care a auzit că sunteți în căutarea unui secretar, — răspunse miss Manson, în timp ce eu salutam. — A fost și secretarul

lui Barrett Olivier și are referințe foarte bune.

Conversația urmă în sensul acesta și în avantajul meu; lady Renardsmere spuse că va telefona la Londra și că mâine dimineață la ora zece îmi va da răspunsul.

Plecai, lăsând pe cele două femei împreună; mă mai uitai odată la viitoarea mea stăpână care lucra ca o femeie cu ziua.

După cinci minute miss Manson mă ajunse din urmă.

— Mâine la zece vei fi aici din nou, — spuse. Ce ai de gând să faci până atunci?

— E vre-un oraș cu magazine mai convenabile pe aici?

— Nu. Cel mai apropiat, Chilbourne, e la vre-o două mile de Renardsmere și găsești acolo tot ce vrei.

— Atunci mă voiu duce acolo să-mi cumpăr câteva lucruri indispensabile; pentru noaptea asta voiu lua o cameră la „La armele familiei Renardsmere"; iar dacă lady Renardsmere mă angajează, plec imediat la Londra după bagaje.

— Sunt sigură că te angajează. I-ai plăcut. Ai noroc.

— Mi-am întâlnit norocul astăzi la ora șase dimineața. Aș vrea să câștig bani mulți și să-i mizez pe toți pe Rippling Ruby și...

— N'aș sfătui nicio-dată pe un băiat să joace la curse, — mă întrerupse cu severitate.

— Dar iată-ne ajunși la hanul dumitale; intră și aranjează-ți afacerile; eu te părăsesc căci am de lucru.

Schiță un salut și plecă. Alergai după ea.

— Când vă pot revedea? — întrebai.

— Oh, dacă lady Renardsmere te angajează, așa cum am impresia, atunci vei avea ocazia să mă vezi mult mai des decât ai dori. La revedere!

Obținui cea mai bună cameră pentru noapte; înainte de-a pleca spre Chilbourne coborîi în cafenea să iau un răcoritor. Mai mulți țărani comentau evenimentul din cursul dimineții. Trăsei cu urechea.

— Eram la Chilbourne acum vre-o oră, — spunea unul dintre ei, — când am auzit pe cineva vorbind că doi străini întrebau care-i drumul spre cea mai apropiată gară. Unul era înalt și voinic, altul scurt și gros...

Golii paharul și ieșii. Unul înalt și unul mic... amândoi grași.... Quatervayne și Holliment, fără îndoială.

Totusi nu înțelegeam nimic. Pentru moment aveam încă treaburile mele.

A doua zi dimineață eram la ora fixată la lady Renardsmere. Cinci minute după asta eram angajat secretarul nobilei doamne.

CAP. VI.

TREI OAMENI STRAINI

Lady Renardsmere îmi fixase un salariu mult mai mare decât mă aşteptasem. Imi dăduse şi două camere frumos mobilate iar ocupaţiile mele, ţinerea corespondenţei şi a conturilor, îmi lăsau foarte mult timp liber. Mi-am dat apoi imediat seama că deşi părea aspră şi pretenţioasă, avea în fond un caracter uşor de suportat; trebuia s'o plictisesc doar cât mai puţin posibil.

Trecură astfel 15 zile de când eram secretarul lady-ei Renardsmere, în care timp n'am mai auzit vorbindu-se de afacerea dela Portsmouth şi nici de Qautervayne şi de Halliment. Nici chiar poliţaiul nu mai descoperise nimic cu privire la maşina răsturnată în fundul carierii de cretă şi după părerea mea, eram aproape sigur că misterul nu se va lămuri nici-odată.

Dar la sfârşitul acestor 15 zile cortina se ridică din nou.. pentru actul al doilea.

— Patronul hanului „La armele familiei Renardsmere", care fusese pe vremuri în serviciul răposatului lord Renardsmere, se ocupa şi cu vânzarea paielor şi a fânului; iar lady Renardsmere îi era una dintre cele mai statornice cliente, având în vedere numeroşii cai pe care-i creştea. Eu eram însărcinat să mă duc

în fiecare săptămână la han pentru a plăti nota.

In a treia sâmbătă, hangiul, după ce-i plăti nota, se plecă spre mine cu un aer misterios şi-mi şopt ;

—D-le Cranage, aşi vrea să vă spun ceva în particular.

— Bine, Holdoyd, te ascult, — spusei.

Şi deşi eram numai noi doi în prăvălie, coborî şi mai mult glasul şi se uită îngrijorat la uşă.

— A venit aici eri un tip, care spunea că vă cunoaşte.

Se opri şi se uită la mine cu un aer şi mai mister os.

— Mă cunosc foarte mulţi oameni, Holroyd. Dar cine era tipul ?

— Il cheamă Jim şi e amploiat la restaurantul „Amiralul Hawke“ din Portsmouth.

— Ah ! Şi spunea că mă cunoaşte ?

— Vă explic imediat. Acest Jim are un prieten aici. Eri a venit cu prietenul său aici să bea un pahar de bere. Stăteam toţi trei în faţa ferestrei, când aţi trecut pe şosea. Ş', foarte mirat, m'a întrebat : „Cine e tânărul“. Eu i-am răspuns atunci imediat : „El d-l Cranage, noul secretar al Idy-ei Renardsmere!“ — Oh ! — spuse atunci Jim. — E extraordinar cum de-am dat de el !“ — „Dece ? — l-am întrebat atunci d'n nou. — „Asta-i treaba mea, dar îţi pot spune că sunt oameni care ar fi foarte mulţu-

mți dacar ști unde locuește!“ — „Dece?“ l-am întrebat din nou. — „Ca să-l întrebe anumite lucruri!“ — „Ce lucruri?“ — am încercat să-l iscodesc. — „Nu știu!“ m-a răspuns și după ce și-a băut berea a plecat. N'a mai venit pe aici, m'am gândit că e bine să vă spun și d-tră, d-le Cranage.

— Foarte frumos din partea dum tale, Holroyd. Și acuma crezi că Jim acesta, după ce a ajuns la Portsmouth s'a dus direct la oamenii aceia care doresc să-mi vorbească și le-a spus unde sunt?

— Da, și tocmai de asta v'am povestit. Poate că sunt oameni pe care nu doriți să-i întâlniți; cel puțin așa presupun!

— Nu înțeleg nimic din toată povestea asta și habar n'am ce-ar putea afla dela mine. Dar dacă mă caută cineva, trimite-l imediat la mine.

Plecai. Mă gândii tot timpul drumului și ajunsei la concluzia că Holliment dispărând, poliția a făcut o descindere și a dat de urmele atacului din timpul nopții aceleia de groază; ușa spartă, scara ruptă... S'a făcut probabil o anchetă și Jim a povestit desgur că în ultima zi, Holliment a fost înlocuit cu un străin. Și cum poliția dorea să mi pună câteva întrebări Jim a fost foarte fericit c'a dat de urma mea; iar ca urmare trebuia să mă pregătesc la o vizită din partea poliției.

Dar săptămâna se termină fără nici-un eveniment important.

Luni dimineaţa lady Renardsmere se hotărî pe neaşteptate să plece la Londra şi mă trimise cu un mesaj pentru Peggie Manson. Plecai deci imediat după micul dejun. Dar o întâlnii pe tânăra fată între dune, supraveghind exerciţiile cailor .Stăturăm câtva timp de vorbă; apoi Bradgett duse caii la grajduri, iar Peggie mă invită să iau ceaiul cu ea. Pornirăm imediat spre locuinţa ei. Dar zărirăm la un moment dat trei siluete străine venind spre noi.

In ajun, la ieşirea din biserică, povestisem fetei ceeace-mi spusese hangiul cu privire la Jim şi ajunsese şi ea la concluzia că trebuia să mă aştept la o vizită. Probabil că cei trei necunoscuţi erau tocmai oamenii pe care-i aşteptam. Peggie se întoarce repede spre mine;

— Detectivi !

Unul era tânăr de tot şi altul ceva mai în vârstă. erau în civil şi păreau că nu au nimic de-aface cu poliţia. Şi totuşi...

— Sunt detectivi, — repetă fata. — Fii atent ! Şi... priveşte pe al treilea !

Al treilea venea mult în urma celorlalţi. Primii doi erau fără îndoială engleji, dar al treilea observai imediat că e chinez. Un chinez în haine europene. Îl privii cu atenţie şi mă asigurai că nu era chinezul care mă spionase pe când eram în prăvălia lui Holliment.

Își scoaseră pălăriile și cel mai tânăr începu:

— D-l James Cranage, dacă nu mă înșel? Putem sta puțin de vorbă? Am venit dela Portsmouth special pentru asta.

— Natural, — răspunsei, — dar aș vrea să știu mai întâi cine sunteți.

— Sunt detectivul Spiller din Portsmouth. D-lui e detectivul Jifferdene dela Scotland Yard. Iar d-l e d-l Shen, din Legația Chinei.

— Foarte bine d-lor; doriți să-mi vorbiți în particular?

— Dacă d-na dorește să rămână, n'avem nimic contra, — răspunse înclinându-se spre Peggie. Am dori câteva informații cu privire la unele evenimente petrecute în ultimul timp la Portsmouth, — răspunse Spiller.

— Acum vre-o 15 zile, — precizează sergentul Jifferdene, — când erați în prăvălia unui oarecare Holliment.

Era o întrebare la care mă așteptam.

Povestii deci tot ce știam, în timp ce detectivii luau note, iar d-l Shen asculta absent.

Apoi Spiller mă întrebă:

— Și de-atunci n'ați mai auzit vorbindu-se de Holliment?

— Nu.

— Credeți că era înspăimântat din cauza chinezului pe care l-ați văzut și d-tră?

— Sigur; deci era destul de înspăimântat și după ce a citit scrisoarea lui Quatervayhe.

— Nu știți și care era cauza acestei spaime?

— Am impresia că chinezul îl căuta pe el şi pe Quatervayne. Dar nu ştiu dece!

D-l Shen se întoarse şi el către mine.

— Sunteţi sigur că omul care vă spiona pe fereastră era un chinez? — întrebă el într'o englezească perfectă.

— Absolut sigur.

— L-aţi putea recunoaşte?,

— N'aşi putea fi sigur. Nu uitaţi că nu l-am văzut decât o secundă.

— Da, dar l-aţi zărit şi când a năvălit împreună cu ceilalţi 'n prăvălie, — observă el.

— Da, dar era întuneric şi abea de mi-am putut da seama că era şi un chinez printre ei

— Holliment nu va spus numele chinezului?

— Oh, nu!

D-l Shen îmi mulţumi. Mai puseră şi ceilalţi câteva întrebări asupra automobilului sfărâmat, apoi plecară.

— Iată ceeace complică şi mai mult misterul — observă Peggie după ce detectivii plecară.

— Ce caută Legaţia Chinei în afacerea asta? Poate că e o afacere de stat!

— Atunci vom mai auzi vorbindu-se despre ea.

Dar timp de câteva zile nu mai auzirăm nimic. Dar într'o dimineaţă, pe când făceam corespondenţa, un valet îmi aduse o carte de vizită pe care era scris numele d-lui Parcy Neamore.

— D-l aşteaptă în hall, d-le; vrea s'o vadă pe d-na pentru o afacere importantă.

Venii în hall şi găsii un tânăr foarte mic bine îmbrăcat, care se uită la mine cu un aer inchizitorial.

CAP. VII.

UN CEC DE 10.000 DE LIRE.

Prin uşa hallului zării maşina care-l aduse dela gară pe d-l Percy Neamore. Vizitatorul venise deci cu primul tren; era atunci vorba de-o afacere cu adevărat importantă.

Mă uitai cu atenţie la el; tipul omului de afaceri evreu... cam prea elegant... foarte sigur de el. Mă salută surâzând.

Refuză să-mi spună ce fel de afaceri avea de tratat cu lady Renardsmore.

— Afaceri strict personale, d-le — repetă. Nu le pot trata decât cu lady Renardsmere în persoană.

— Vă cunoaşte?

— Nu, — răspunse el după câteva momente de şovăială. — Aşi vrea să scriu câteva cuvinte pe cartea aceea de vizită şi atunci vă înţelege despre ce e vorba.

Mă dusei imediat la lady Renardsmere, căci în dimineaţa aceea trebuia să plece la Londra.

— Neamore? — spuse ea, — Nu-l cunosc!...

Dar observând şi cuvintele pe care le scrisese tânărul, spuse:

— Oh, condu-l în biroul meu, Cranage!

Aşa numitul birou al lady-ei Renardsmere era o mică piesă care dădea în hall şi care nu semăna deloc cu un birou, mai ales cu un birou de femeie. Işi ţinea acolo toate ustensilele cu care lucra în grădină, undiţele şi puştile. In mijlocul camerei era o masă plină de hârtii acolo veneam eu în fiecare dimineaţă pentru a lua ordinele. Il poftii pe d. Neamore şi ieşii.

După vre-o zece minute, văzui pe tânărul om de afaceri traversând hallul, cu un aer foarte mulţumit. Ieşi pe peron, plăti şofeurului şi se întoarse din nou în biroul ladi-ei Rerardsmere, unde mai stătu încă un sfert de ceas. Apoi lady Renardsmere veni în biroul meu.

— Cranage, dă-mi carnetul de cecuri A. II iau cu mine la Londra.

Intra în atrbuţunile mele şi păstrarea carnetelor de cecuri. Carnetul A era întrebuinţat numai pentru cheltuieli strict personale. I-i dădui imediat.

Cum maşina era gata de plecare, ieşii pe peron; şi spre marea mea mirare îl văzui pe Neamore gata instalat în fundul maşinii particulare a stăpânei mele. Lady Renardsmere dădea şofeurului ultimele instrucţii.

— Direct la Ritz, Walker, — ordonă el. — D. şi cu mine luând masa împreună. Pleci

apoi imediat în Park Lane, unde aştepţi să-ţi telefonez.

Rămasei foarte intrigat după plecarea maşinii. Cine putea fi acest Neamore? Acum o jumătate de oră un simplu necunoscut, iar acum pregătindu-se să ia masa la Ritz cu lady Renardsmere! Şi ce afaceri trata el?... Imi adusei imediat aminte de cartea de vizită şi alergai în birou. Era tot pe masă. Dar nu mă lămurii cu nimic. Cuvintele scrise de Neamore erau probabil o firmă oarecare: **Gilden & Roskin**.

Mă culcai mai înainte de-a se fi întors lady Renardsmere. Dar a doua zi dimineaţă o găsii în birou, la ora obişnuită. Imi dădu instrucţii necesare şi la urmă îmi înapoie carnetul de cecuri pe care i-l dădusem cu o zi înainte. Inainte de a-l pune în cassa de bani îi deschisei şi observai că rupsese o foaie. Şi după cotor văzui că semnase un cec de 10.000 de lire pentru Percy Neamore.

Trebuie să explic aci unul din obiceiurile lady-ei Renarsmere; oridecâte ori semna un cec important, sau nu, făcea şi menţiunea întrebuinţării sumei respective, pe cotorul cecului. De data asta însă nu precizase scopul în care-i plătise lui Neamore o sumă atât de considerabilă.

Mărturisesc că eram foarte intrigat de asta. De aceea, ca şi din obişnuinţă de altfel, dusei carnetul de cecuri stăpânei mele, arătându-i

că cotorul ultimului cec nu conţinea explicaţia obişnuită.

O văzui puţin ambarasată, pentru prima dată.

— Nu-i nimic Cranage, e vorba de-o mică tranzacţie personală.

Nu mai insista şi rămăsei convins că e vorba de un pariu. Ştiam că lady Renardsmere pariază deseori sume considerabile la curse pe cai streini. Poate că-l rugase pe Neamore să parieze pentru ea.

Procedeul era însă destul de misterios.

Luam micul dejun în biroul meu ; începusem să citesc ziarele când fui chemat din nou. O găsii pe lady în biroul său ; avea în faţă un mic pachetel învelit în hârtie de culoare închisă şi un plic închis.

— Aşi vrea să-ţi cer un serviciu, Cranage, — spuse. Aşi vrea să duci chiar d-ta pachetul şi scrisoarea aceasta avocatului meu, d. Pennithwaite, în Lincoln's Inn Fields.

— Chiar după-amiaza asta ?

— Imediat chiar. Iei maşina cea mică şi Walker te duce la Londra în patru ceasuri şi jumătate Pennithwaite nu pleacă dela birou niciodată înainte de ora cinci aşa că ai tot timpul să-l găseşti. Tar Cranage...

Se opri şi puse mâna pe braţul meu.

— Trebuie să-mi promiţi că nu te vei opri nici o secundă pe drum.

— Desigur, d-nă, — răspunse mirat.

— Sub nici un pretext, înțelegi? Iei pachetul acesta din mâinile mele și-l dai în mâinile avocatului meu.

— Spuneți lui Walker ce are de făcut și aveți încredere în mine.

Pusei micul pachet în buzunarul pantalonilor și scrisoarea în buzunarul vestei.

— Nu mă voiu atinge nici eu de ele, d-nă! Sunt în siguranță, fiți liniștită!

— Bine prietene, am încredere în d ta! După ce-mi faci comisionul, poți face la Londra ce vrei. Ai liber. Să te duci să iei o masă bună, ți-o ofer eu. Walker te va aduce înapoi când vei voi.

Și înainte de-a putea spune ceva, îmi strecură un bilet de o liră : „Pentru masa d-tale !", — și ieși.

O regăsii în hall, dând explicațiile necesare șoferului. — Te vei întoarce atunci când ți va spune d. Cranage. Acuma însă, la drum și fără nici o oprire.

Insistența asta începul să mă tulbure, așa că fui foarte nerăbdător să scap cât mai repede de pachețel și de scrisoare ; trebuia să fie ceva de mare importanță, dacă o neliniștea așa pe lady Renardsmere.

Welker dădu viteză și la ora patru și jumătate opri în fața casei unde-și avea avocatul biroul. D. Pennilhwaite mă primi într'o somptuoasă încăpere mobilată în stilul secolului

trecut. Figura lui părea foarte potrivită în în mijlocul bătrânului mobilier.

După ce mă convinsei că era chiar d. Pennithwaite în persoană, îi dădui pachețelul și scrisoarea. Deschise plicul imediat ; apoi luă pachetul și-l duse în camera vecină, probabil la adăpost. Reveni și scrise câteva rânduri pe-o hârtie.

— O notă de primire pentru lady Renardsmere, — spuse el. Sunteți probabil noul său secretar ?

Se ridică și-mi întinse mâna.

— E o femeie foarte bună ; cam excentrică, ce e drept, dar cu o inimă minunată !

Ieșii ușurat dela avocat și-i spusei lui Walker să mă aștepte lângă Pcadilly Circus la ora opt și jumătate. Incepui să mă plimb pe străzile Londrei bucurându-mă de orele mele de libertate. Pela șase ajunsei la Trocadero și mă hotărîi să intru să iau masa.

Deși era cam de vreme, se adunase lume destulă. Iar la ira șapte, sala gemea de lume. După ce mâncai cu poftă, începui să-mi studiez vcinii; și spre marea mea mirare, zări la o asă îndepărtată pe Percy Neamore și pe... Holliment !...

Mâncau și beau cu poftă ; erau însă absorbiți într'o foarte impirtantă conversație... așa de absorbiți, încât nici nu se mai uitau în jurul lor.

Era imposibil să mă fi înșelat. Era un figu-

ranță Hilliment. Iar celălalt era omul care venise cu lady Renardsmere la Londra, eri !...

Fui ispitit câteva clipe să mă apropii de masa lor. Dar renunțai imediat. Nu, trebuia să mă mulțumesc cu ceeace aflasem ; Holliment era la Londra și-l cunoștea pe Neamore ! Și fiindcă nu voiam să fiu văzut, plătii imediat și ieșii ; eram obligat să iau cafeaua în alt local.

Când am ajuns acasă, pe la ora 11, o găsii pe lady Renardsmere trează ; nu spuse nimic, dar observai că era foarte satisfăcută de felul în care-mi dusesem misiunea la capăt. Nu-i pomenii nimic, de ceeace văzusem la Trocadero. Mă gândii însă tot timpul la asta ; chiar și în momentul în care, a doua zi dimineață, fui anunțat că mă aștepta cineva în hall. Acel „cineva" era chiar detectivul Spiller din Portsmouth. Se apropie de mine și-mi spuse pe șoptite :

— Trebue să vii numaidecât la Londra cu mine. Am la dispoziție o mașină. Am primit o telegramă cu privire la numitul Holliment de care am vorbit alaltăeri. A fost găsit în dimineața asta în West-End... asasinat !...

CAP. VIII

PRIMUL ASASINAT

— Holl ment ?... asasinat ! — exclamai eu. — Imposibil ! L-am văzut chiar aseară !

— Asta nu înseamnă nimic, d-le Cranage ! A trecut destul timp de-aseară până acuma ! Iată telegrama ; e dela Jifferdene, o poți citi și d-ta !

Eram cam jenat de privirile curioase pe care mi le arunca valetul. De aceea condusei pe detectiv pe terasă. El contnuă :

— D-ta ești singurul om din Portsmouth care știe cum s'au petrecut lucrurile în ultimul timp. Mai întâi va trebui să recunoști victima...

— Dar ce explicație îi voiu da lady-ei Renardsmere ? Nu vrea să știe că sunt amestecat în asemenea afaceri ; mai ales că nu i-aș putea da nici-o explicație convenabilă. D-ta mă înțelegi, cred ?

Spiller dădu din cap și păru că se gândește.

—Spune-i că ai un prieten sau o rudă la Londra, care a suferit un accident grav și care-i un concediu de două zile pentru orice eventualitate. Nimeni de-aici nu știe cine sunt... Mai târziu, dacă va fi nevoie, îi vei putea spune totul.

Din fericire lady Renardsmere îmi dădu imediat concediul cerut, fără să mai pună

nici-o întrebare.t Câteva minute ma. târziu eram în maşina lui Spiller.

Curioasă afacere, — bombăni pol ţaiul.—Ce crezi că se ascunde aici d-le Granage?

— Habar n'am ! Cred că d-ta şi cu detectivul dela Scotland Yard sunteţi mult mai bine informaţi decât mine.

— Iţi dau garanţii că nu ştim nici-o ota mai mult. Dacă există cineva care ştie ceva în afacerea asta, apoi acela e Chinezul cu care am venit prima dată. Dar cu orientalii ăştia n'o poţi scoate niciodată la capăt, ştii .. doar... Scoţi cu mai multă uşurinţă un os din gâtul unui câine, decât două-trei cuvinte din gura lor.

— Dar cum de sunteţi în legătură cu el ?

— Foarte simplu a venit la biroul poliţiei din Portsmauth întovărăşit de Jifferdene, cu câteva zile mai înainte de-a-ţi face prima vizită. Spunea că e în căutarea unui chinez care a fost în ultima vreme la Portsmouth şi pe care Legaţia Chinei vrea să-l găsească numaidecât. Şi am fost însărcinat chiar eu cu facerea anchetei. 24 de ore mai târziu aflasem că fusese văzut un chinez în tovărăşia lui Holliment ; găsirăm însă prăvălia lui Holliment într'o stare mai mult decât neobişnuită, iar el lipsă. In cursul anchetei, băiatul dela „Amiralul Hawke" ne-a vorbit de un domn străin care-şi petrecuse toată ziua în prăvălie, iar trei zile mai târziu, veni să ne anunţe că a dat de urma necunoscutului ; necunoscutul

erai chiar d-ta, ai înţeles cred. Am venit atunci la Renardsmere şi am aflat dela d-ta chiar de chinezul care spionase prăvălia lui Holliment şi de atacul pe care-l dase cu mâna aceea de pungaşi. Asta e tot. După asta Shën a plecat cu Jifferdene şi de atunci n'am mai auzit nimic. Acum a venit telegrama asta!

— Ceeace înseamnă că d-ta nu-l cauţi pe Holliment, ci pe chinez?

— Exact. Un chinez pe care-l reclamă Legaţia Chinei. Dar despre motivul pentru care-l caută şi ce legătură are cu Holliment, n'am nici cea mai mică idee.

— Nu m'ar mira deloc dac'aşi afla că asasinul lui Holliment e chiar chinezul în chestie.

— Probabil... Dar ce era între ei?

— Nu ştiu, dar imediat ce-a aflat de apariţia galbenului, Holliment a devenit palid ca moartea. Se temea să nu fie ucis.

— Ceeace s'a şi întâmplat!

Jifferdene ne aştepta la Scotland Yard. Luasem hotărîrea de-a nu pomeni nimic de Nuemore şi de Holliment, înainte de-a vorbi despre asta cu Lady Renardsmere. Poate că Neamore nu era amestecat deloc în afacerea asta.

— Ştii, — spune Spiller colegului său, — că d-l Cranage l-a văzut pe Holliment aseară?

— Unde? I-ai vorbit?

— Lua masa la Trocadero, dar n'am vorbit cu el. Nu ţineam deloc să mai stau de vorbă cu

el, având în vedere ultimele evenimente. Nici nu m'a zărit măcar.

— Ți-am fi totuși recunoscători dac'ai vrea să identifici cadavrul. M'aș putea adresa și altor persoane, dar d-ta ai fost singurul care-ai văzut pe chinez și poate că ne poți ajuta cu ceva.

— Unde a fost săvârșită crima ?

— La Paddington. Cadavrul a fost găsit lângă zidul care mărginește canalul din Bloomfield Road. Când a fost descoperit, la ora 3 dim., era mort de o jumătate de oră, după cum pretinde chirurgul expert. A fost înjunghiat de un om care se pricepe foarte bine la lucruri de acestea. Buzunarele victiemei erau întoarse pe dos, iar căptușeala hainelor tăiată. Ceasul, banii și celelalte au fost găsite lângă cadavru. Nici-un furt aparent... Probabil că criminalul căuta ceva... Nu? Cine știe!

— Nici-o urmă ?

— Nimic. Poliția anchetează prin cartier să vadă dacă nu cumva a fost văzut vre-un chinez prin împrejurimi.

— Unde ați dus cadavrul ?

— La morga din Paddington. Il vom duce acolo pe d-l Cranage. Dar nu luați ceva mai înainte ?

Ne duserăm toți trei la un restaurant din apropiere și mâncărăm cu poftă. N'am pomenit nimic în legătură cu asasinatul în timpul mesei. Am vorbit în schimb de curse și i-am sfătuit

să joace cei din urmă bani pe Rippling Ruby. Luarăm apoi un taxi şi pornirăm spre Paddington.

După identificarea cadavrului, merserăm puţin prin cartier.

— Şi acuma, d-le Cranage, dacă nu găseşti nici-un incovenient în asta, vom merge să vizităm un bătrân nobil chinez care locuieşte la hotelul Langham; iar în seara asta te voiu conduce la Limehouse.

— Cred că n'am nimic altceva de făcut decât să vă urmez!

— Iar d-ta Spiller, — continuă detectivul, — vei pleca imediat înapoi la Portsmouth şi vei continua ancheta.... Il luă apoi mai la o parte şi-i dădu unele instrucţii. Ocupă-te mai ales de asta, — încheie, — şi telegrafiază-mi imediat.

Spiller ne părăsi, iar noi luarăm un taxi.

— O afacere cât se poate de încurcată, mi se spovedi el. Noi alergăm pentru Legaţia Chinei, dar în fond trebuie să fie altcineva care trage firele; şi acest altcineva e chiar bătrânul nobil la care mergem acuma; în ţara lui are un rang foarte important. Şi sunt sigur că el ştie precis despre ce e vorba.

— Dar dacă bătrânul ştie despre ce e vorba, nu-l poţi face să vorbească? Mai ales acum când e vorba şi despre un asasinat?

— Ştii doar că Orientalii aceştia nu dau prea mare importanţă vieţii, aşa cum dăm noi. Cred însă că Sfinxul ar căpăta mai multă uşurinţă

ultimul tango la modă, decât ne-ar da o oarecare lămurire bătrâna num'e ; oamenii aceştia ştiu să tacă, pe cuvântul meu !

— Şi cine e el în fond ? ştie englezeşte ?

— Vorbeşte engleza curent, Habar n'am însă ce face la Londra. Am impres a că e un magnat al comerţului sau al industriei. Ocupă o serie întreagă de apartamente la Langham şi primeşte v zita celor mai importanţi financiari ai noştri. Ştiu doar că e cunoscut sub numele de d-l Cheng.

— D-l Cheng... — repetai. — Şi cum de vei putea vorbi cu el în privinţa afacerii acesteia ?

— D-l Shen i-a spus tot ce s'a aflat cu privire la chinezul dela Portsmouth şi acuma vreau să-l anunţ că Holliment a fost asasinat ; vrea să vadă ce impresie are să-i facă. Dar nu cred c'am să pot citi ceva pe faţa lui de pergament !

Ne introduse un chinez îmbrăcat europeneşte şi ne rugă să aşteptăm. Trecură vre-o zece minute, apoi se deschise o uşă şi un domn foarte distins traversă hallul şi ieşi.

— Il cunoşti ? — mă întrebă Jifferdene.

— Eu ? nu ! Dar cine-l ?

— Lordul Mickelborough preşedintele lui Oriental Development Company... unul dintre cei mai cunoscuţi financiari. Firma lui se zice că...

Dar se întrerupse ; întoarse capul şi se sculă imediat, iar eu îl imitai. In cadrul uşii pe unde

ieşise bogatul lord, stătea un venerabil personaj îmbrăcat chinezeşte. Dar nu mă izbi nici costumul lui somptuos şi neobişnuit, nici demnitatea cu care-l purta ; ci vârsta lui înaintată. Părea că are mai mult de 100 de ani, şi-l salutai făcând o plecăciune adâncă. Ne răspunse surâzând şi observai atunci că ochii lui erau vioi şi strălucitori ca ai unui om tânăr.

— Nu intraţi ?

Avea un glas ferm, dar abea şoptit şi extrem de dulce.

— Ceva noutăţi pentru mine ? — îl întrebă pe Jifferdene.

— Da, d-le. Holliment, omul de care aţi auzit vorbindu-se, a fost asasinat.

Pe faţa bătrânului nu se mişcă nici un muşchiu.

— La Portsmouth... sau la Londra ? — întrebă doar.

— La Londra, în dimineaţa asta, pe la ora 2 şi jumătate, d-le. A fost înjunghiat... dar nu şi jefuit... Banii şi bijuteriile erau lângă el. Hainele i-au fost tăiate, ca şi cum asasinul ar fi căutat ceva.

— Nici-un indiciu ?

— Nici-unul. Dar cred că asasinul e chiar chinezul care spiona fereastra lui Holliment care e probabil tot una cu omul pe care-l căutaţi şi d-tră.

D-l Cheng făcu un semn afirmativ.

— Probabil, — spuse.

Jifferdene îl făcu atunci atent asupra mea.

— Acesta e tânărul care l-a văzut atunci pe chinez.

D-l Cheng mă examină. Expresia feţei sale se schimbă puţin.

— Am însă impresia că tânărul n'ar putea recunoaşte pe chinezul acela în mod precis, nu ?

— Nu, — admise Jifferdene. Vom încerca totuşi să-l găsim cercetând cartierul chinezesc. Am venit să vă întreb dacă n'aţi binevoi să ne daţi câteva semnalmente.

D-l Cheng rămase câtva timp tăcut. Apoi se plecă spre detectiv.

— Omul pe care-l caut are o ureche tăiată; lobul urechii stângi, — spuse el liniştit.

CAP. IX.

VIZITATORUL DELA MIEZUL NOPŢII

Scosei o exclamaţie. Jifferdene se uită la mine.

Bătrânul chinez surâse.

— Memoria tânărului se deşteaptă ! — spuse calm.

— Da, spusei, — acuma când aţi spus că-i lipseşte lobul urechei stângi, îmi amintesc că mi-a făcut impresia unei fizionomii anormale; mai ales în partea stângă, da, îmi amintesc

foarte bine. Dar nu știu precis ce m'a făcut să am impresia asta... poate o cicatrice... sau așa ceva...

— Lobul urechii. O lovitură de sabie. Precizează bătrânul.

Jifferdene scoase și el o exclamație; nu știu însă dacă era o exclamație de ușurare sau de descurajare.

— Nu ne-ați putea da mai multe informații, d-le? — întrebă el. — Numele omului măcar?

Fața d-lui Cheng devenea din ce în ce mai asemănătoare cu a Sfinxului.

— Fii liniștit d-l meu; în prezent poartă cu totul alt nume.

— Aveți dreptate. Dar mai e o chestiune mult mai importantă ca numele. Pentruce îl căutați?

D. Cheng clipi repede.

— Deocamdată ar trebui găsi! — spuse.

Jifferdene își dădu imediat seama că nu va mai scoate nimic, așa că renunță să mai afle ceva.

— Aș vrea totuși să cercetez cu de-amănuntul cartierul chinezesc, — spuse.

— Nu-l veți găsi. Locuințele compatrioților mei au fost mai de mult controlate... chiar de noi.

— Atunci?...

— Se ascunde probabil în casa unor com-

patrioți de-ai d-tră căci trebuie să aibă și complici.

— Dac'așI știi măcar pentru ce a fost ucis Holliment! — murmură polițistul. Sunt sigur că nu e vorba de-o afacere obișnuită. Alături de cadavru s'a găsit o foarte mare sumă de bani. Ce căuta atunci asasinul?

D-l Cheng surâse mai ironic ca niciodată.

— Ar fi mai interesant dac'am ști dacă asasinul a găsit ceeace căuta, — spuse.

— Și dacă n'a găsit?

— In cazul ăsta, — murmură bătrânul, — va urma un alt asasinat... poate chiar două sau trei...

Jifferdene îl privi o clipă pe d. Cheng. Apoi detectivul se sculă.

— Cred că trebuie să ne punem pe lucru. Vă rămân obligat, d-le, deși speram că ne veți da mai multe amănunte.

Bătrânul nu răspunse. Ne conduse până la ușă și ne salută zâmbind. In momentul în care treceam tocmai pragul, puse mâna pe brațul meu și șopti:

— Ești foarte tânăr; păzește-te!

— Sunt atunci în pericol, d-le? — întrebai.

— Erai de cealaltă parte a ferestrei, — răspunse el cu o privire semnificativă, — și omul care te spiona nu se dă în lătur dela nimic.

Ajunsei în stradă complect zăpăcit.

— Ascultă, Jifferdene, — spusei polițistului,

m'am săturat de toată afacerea asta. Sper că nu mai ai nevoie de mine. Miroase a crimă peste tot. Aşi vrea să plec acasă.

— Nu poţi pleca decât mâine, d-le Cranage — răspunse el rece. Mâine dimineaţă are loc ancheta asupra lui Holliment şi d-ta eşti martorul principal. Nu te teme însă. Te voiu întovărăşi în tot cursul zilei, iar într'un hotel de primul rang nu ţi se poate întâmpla nimic.

— Perspectivele sunt în orice caz atrăgătoare şi chinezul acela bătrân m'a scos din sărite. E sigur că asasinul lui Holliment şi complicii lui vor căuta pe toţi aceia care au avut de-aface cu el şi probabil că ştiu că şi eu mă număr printre ei. Asta înseamnă că sunt în pericol.

— Nu-ţi fie frică. Eşti în mai mare siguranţă aici decât la Renardsmere House. Să mergem să vedem dacă s'a mai descoperit ceva la postul de poliţie din Paddington.

...Intâlnirăm acolo un om care păru foarte fericit că-l vede pe Jifferdene.

— Voiam să vă telefonez tocmai. Am descoperit că noaptea asta, a fost văzut la Warrington Hotel un om ale cărui semnalmente sunt identice cu ale lui Holliment. Dacă doriţi, veniţi cu mine... L-am adus pe stăpânul hotelului la morgă şi şi-a recunoscut clientul. Poate ne va da şi alte amănunte asupra lui.. sau asupra celui care-l întovărăşea.

— Să mergem atunci. Vino şi d-ta d-le

Cranage... Nu-i tot așa de interesant, — adăogă el după ce luasem loc într'o mașină, — ca și o vânătoare de vulpi ?

Aveam și eu impresia asta. O vânătoare de oameni !... adică un om anumit printre 7 milioane de alți oameni !...

— Proprietarul hotelului aștepta vizita poliției. Ne invită într'un fel de birou și cei doi polițiști începură să-l interogheze :

— A venit în bar pela ora zece și jumătate și a stat până la ora închiderii.

— Cu încă unul, nu-i așa ? — sugeră Birken, detectivul din Paddington.

— Da. Un tânăr foarte bine îmbrăcat, evreu probabil.

Mă oprii cu greu să nu strig. Neamore !... Neamore, fără îndoială !... Dar trebuia să tac.

— L-ai mai văzut înainte ? — întrebă Jifferdene.

— Niciodată. Poate că chiar de asta i-am și remarcat. Mi-au atras atenția fiindcă au comandat șampanie, articol pe care nu-l vând prea des. Au băut la comptoar, pe îndelete, așa că am auzit chiar și ce vorbeau.

— Ce anume ?

— Despre șansele pe care le are la Derby iapa ladyei Renardsmere, Ripplnig Ruby. Cel mai tânăr dintre ei părea foarte bine informat.

— Și după asta ?

— După ce a terminat sticla, cel mai bătrân s'a uitat la ceas și a spus : „Mai avem

timp destul... dac'am mai lua o sticlă?" A mai cerut o sticlă, dar s'au dus s'o bea la masă.

— Nu se ameţiseră?

— Deloc. Erau calmi şi liniştiţi.

— Şi-au stat mult timp la masă?

— Până în clipa când am închis; au vorbit tot timpul. Şi-au aprins câte o ţigară şi cel mai tânăr a venit şi m'a întrebat dacă nu ştiu unde e Delaware Road. M'am dus până la uşă şi le-am indicat direcţia străzii, care nu e departe de aici. Mi-au spus noapte bună şi au plecat.

— Impreună? — întrebă Jifferdene.

— Impreună!

Porniram imediat în căutarea străzii Delaware. Era o stradă mărginită de vile micuţe cu faţadele în stuc, înconjurate de grădini. Un cartier foarte liniştit. Totuşi, pe strada asta au venit cei doi oameni şi la o distanţă de mai puţin de 300 de metri a fost asasinat unul din ei două ore mai târziu.

— Vei face investigaţii amănunţite aici Birken, — spuse Jiferdene. — Hollment şi prietenul său au venit aici să se întâlnească cu cineva. Trebuie să ştim cu cine anume.

— Nu sunt prea multe case — observă Birken, — şi par locuite de oameni cumsecade cu cont la Bancă şi Biblia pe masă. Imi voi procura numele tuturor şi le voiu face perso

nal câte-o vizită. Dar să mă ia draci, dacă am să aflu ceva!

— E bine să încerci totuși. Patronul hotelului ne-a spus că cei doi oameni vorbeau de curse. Informează-te mai întâi dacă există pe aici cineva care se ocupă cu așa ceva. E în orice caz un punct de plecare... Ce e, d-le Cranage?

Scosesem tocmai un strigăt de surpriză; probabil că tovarășii mei crezură că am înebunit, mai ales că începusem să și gesticulez.

Prin fața noastră trecuse în mare viteză un taxi, încât abea i se putea citi numărul; dar eu reușisem totuși să recunosc persoana care-l ocupa.

— Taxiul ăsta! — strigai. — Quatervayne era înăuntru!... omul care m'a trimis la Holliment! — Repede!... să-l urmărim!

Dar nu mai era nici-un taxi prin apropiere, iar celălalt dispăruse la colț.

— Ești sigur că era el? — întrebă detectivul.

— Absolut sigur! Dacă l-am fi putut opri măcar!

— Ne-ar fi fost de mare folos, natural. Dar am avut totuși noroc că l-am întâlnit. Asta înseamnă că pe el îl căuta Holliment și prietenul său. Poate că locuiește chiar pe strada asta; dă-i semnalmentele lui Birgen.

Mă executai, mă gândii apoi la faptul, c'udat peste măsură, că Holliment și Quatervayne

erau în legătură cu Neamore, care era la rândul lui în legătură cu lady Renardsmere...

— Ascultă — spuse Jifferdene, întrerupându-mi raţionamentul. Vom merge chiar în după amiaza asta la Legaţia Chineză, poate că d Sheng va fi mai comunicativ decât d Cheng.

D. Sheng se arată foarte curtenitor, dar nu puturăm scoate nici dela el nimic; conveni doar şi el că asasinul lui Holliment trebuie să fie chinezul care spiona prăvălia.

— Nu ne puteţi nici măcar spune cauza pentru care îl caută d. Cheng, prietenul d-tră?

— Trebuie să-l găsim mai întâi.

— Unde poate fi?

— Cred că s'a ascuns în casa unor engleji, complicii lui probabil.

— In noaptea asta trebuie să fi ieşit totuşi altfel nu-l putea ucide pe Holliment!

— Sigur, — surâse d. Sheng. — Şi cred că va mai înjunghia şi pe alţii. Poate că atunci veţi pune mâna pe el.

După ce părăsirăm Legaţia, Jifferdene începu să înjure ca un surugiu. După puţin timp se calmă. Apoi se ocupă de mine. Mă convinse să rămân peste noapte la hotelul Howard, din Norfolk Street şi, pentru mai multă siguranţă, să nu ies deloc în timpul nopţii. După ce plecă comandai masa, apoi ieşii în hall să fumez; pela ora 11 mă urcai în cameră. Incepusem să mă desbrac, când, unul din oamenii de serviciu îmi aduse un plic, anunţându-mă

că cel care-mi trimesese plicul mă aşteaptă în hall. Deschisei plicul cu nerăbdare. Găsii o simplă hârtie pe care scria doar atâta: „Clarence Pier".

Coborîi imediat. Intr'un colţ al hall-ului îl zării imediat pe Quartervayne.

CAP. X.

QUARTERVAYNE.

Deşi era oră destul de înaintată, hall ul era destul de populat; nu vrui să atrag însă aten ţia. Nu manifestai nici-o surpriză, deci. Ii întinsei mâna (cu regrete, trebuie să mărturisesc), ca şi cum aşi fi făcut cel mai simplu lucru din lume.

— Putem vorbi câteva cuvinte într'un colţ mai retras? — întrebă el pe şoptite.

Ne aşezarăm într'un colţ mai retras din fumoar.

— Să bem ceva; ceva tare — spuse.

Chemai un chelner şi el comandă brandy. Apoi mă întorsei spre el;

— Cum de-ai ştiut că sunt aici?

— Te-am' văzut cu Jifferdene dela Scotland Yard. Il cunosc bine. Un tip foarte reuşit!.. Apoi v'am urmărit până aici. Voiam să te văd!

Chelnerul aduse băutura, Quartervayne bău, apoi reluă, tot pe şoptite:

— Știi cred ce i s'a întâmplat lui Holliment?

— D-ta știi?

— Am citit în ziare. Dar ziarele nu spun nimic; sunt însă sigur că și d-ta, ca și mine de altfel, ai idee cam cine a făcut asta... nu?

— La urma urmei dece ai venit aici, d-le Quatervayne?

— Iți spun imediat. Pentrucă vreau să-ți fac o ofertă. Eu te-am vârât în afacerea asta și tot eu vreau să te scot. De asta am venit aici!

— Foarte amabil din partea dumitale; dar crezi cu adevărat că sunt în pericol?

Scoase un pachet de țigări, îmi oferi și mie una; când aprinse chibritul, observai că mâna îi tremura. Părea într'adevăr foarte agitat. Mai bău puțin brandy și căpătă încredere din nou.

— Ascultă băiatule, — spuse. — Noi știm foarte bine cine l-a trimis pe lumea cealaltă pe bietul Holliment. Blestematul acela de chinez! Și e gata să mă trimită și pe mine, ca și pe d-ta de altfel... dacă nu fugim din calea lui la timp. Eu sunt tocmai pe punctul de-a o șterge. Vino cu mine.

— Să viu... unde?

— Destul de departe. Așa fel încât între noi să fie marea. Eu plec chiar mâine dimineață. Imi pot continua afacerile și în altă parte; mult mai bine în străinătate decât aici cu siguranță. Am bani destui, n'ai grijă, așa

că te pot plăti ca secretar, dacă vrei. Dece să rămâi aici atunci?

— D-le Quartervayne, ți-aș fi foarte obligat dac'aș ști ce motive are blestematul acela de chinez să mă ucidă de altfel ca și pe d-ta... și dece l-a ucis pe bietul Holliment?

— Foarte simplu, — spune el așezându-se mai comod în fotoliu. Dar spune-mi mai întâi ce ai povestit poliției?

— Aventura mea dela Portsmouth, din clipa în care te-am întâlnit, până în momentul în care am fost găsit pe domeniul Chilverton Downs.

— Și poliția ce știa?

— Aproape nimic. Doar că un chinez e căutat de compatrioții săi și că nu poate fi găsit. Poliția crede de-asemeni că asasinul lui Holliment e chiar chinezul în chestie. Dar atâta tot. Dar d-ta?

Quartervayne bău paharul tot și făcu semn chelnerului să-i mai aducă unul. Apoi se întoarse din nou spre mine.

— Eu?... Fii sigur că tipul e undeva prin Londra; după isprava de astă noapte nu mai e nici o îndoială. Dar văd că ești nerăbdător să știi dece... Îți voiu spune imediat și atunci vei înțelege totul.

Își apropie fotoliul de al meu și începu pe un ton de confesiune:

— Holliment învârtea mai multe afaceri la Portsmouth. Magazinul pe care l-ai văzut, un

depozit de cărbuni şi altele. Eu eram asociatul lui şi afacerile mergeau minunat. Dar mă ocupam şi eu de mai multe lucruri. Printre altele, Holliment avea şi o afacere care-i aparţinea în întregime. Ţinea o casă mobilată, un fel de pensiune de familie, prin Portsea. O pensiune ieftină, înţelegi, frecventată de oameni săraci; camera şi micul dejun, trei şilingi; iar restul mai târziu. Ei bine! In pensiunea asta a venit nu de mult un chinez... Chinezul în chestiune!

— Aşi vrea să ştiu, d-le Quartervayne, dacă l-ai văzut vreodată?

— O dată sau de două ori, pe stradă, cu Holliment; dar nu prea bine!

— Ai observat ceva la figura lui? o cicatrice sau ceva asemănător?

— N'am avut ocazia să-l văd prea de aproape şi să-l studiez, ţi-am spus doar! Ştiu că era îmbrăcat europeneşte, mult mai bine decât clienţii obişnuiţi ai lui Holliment. Oricum însă .. nu era decât un galben!

— Cum îl chema?

— Chuh Sin! Ii spusese lui Holliment că venise să studieze felul de viaţă al englejilor. Dar într'o bună zi a căzut bolnav; doctorul pe care l-am chemat spunea că are variolă şi l-a transportat într'un spital, spunându-i lui Holliment că e un caz grav, mai mult ca sigur mortal. Se împlinise aproape şase săptămâni decând locuia la pensiunea lui Holliment

nu plătise încă nimic. Atunci Holliment a făcut prostie să-i vândă lucrurile ca să-şi scoată pârleala. Dar între tipul s'a însănătoşit. Doctorul greşise pronosticul, căci chinezul nu avusese variolă. Am aflat asta chiar, în dimineaţa în care a ieşit dela spital, de asta m'ai văzut atunci pe cheiu aşa de tulburat...

Îl privii fix pe Quartervayne.

— Şi vrei să mă conving că numai pentrucă ieşise chinezul din spital erai aşa de înfricoşat? Înţelegi doar că nu sunt aşa de nebun ca să te cred. E cu totul altceva la mijloc!

— Nici nu cunoşti ce fel de oameni sunt galbenii ăştia, — îmi răspunse. — Ştia că sunt asociatul lui Holliment şi eram sigur că se va înfuria peste măsură când va afla că i-am vândut lucrurile.

— Depinde în ce constă aceste lucruri, — observai cu ironie. — Cred că d-ta ştii; dar te rog continuă!

— Nu mai am prea multe de spus. Am plecat chiar în dimineaţa aceea când te-am trimis să-l avertizezi pe Holliment. Ceeace a urmat ştii şi d-ta foarte bine.

Nu-i răspunsei imediat. Incepeam să pricep. Era evident că Holliment, umblând printre lucrurile lui Chuh Sin, dăduse peste ceva foarte preţios, ceva despre care urma să ştie imediat şi Quartervayne; şi atunci, ştiind că omul e pe moarte, au vândut foarte frumos obiectul preţios. Era însă inutil să-l contraazic pe Quar-

tervayne în totul. Imi aminti la timp că el nu știa încă nimic despre raporturile mele cu lady Renardsmere.

— Știu într'adevăr ce s'a întâmplat în magazinul lui Holliment, — răspunsei, — și asta mai bine decât oricine. Dar aș vrea să te mai întreb ceva. Unde erai în momentul în care am plecat cu Holliment din Portshmouth, cu mașine, în noaptea aceea ?

— Ei bine ! Holliment m'a luat și pe mine în drum, puțin mai târziu ; adică la marginea orașului.

— Eu dormeam nu ? Dormeam dus ?

— Da. Fiindcă ți se dăduse un narcotic. Asta numai pentru a nu te amesteca și pe d-ta în afacerea asta. Sper că nu ți-a făcut nici un rău narcoticul !

— Și pe urmă m'ați dat jos între dunele dela Chilverton ?

— Puțin mai departe de casa lui Manson antrenorul, — precizâ Quartervayne. Cunoșteam foare bine locurile, căci eram prieten cu răposatul Manson. Acuma a luat conducerea fiica lui. O fată foarte frumoasă și mai ales foarte capabilă. O, dar te-am așezat cu mare băgare de seamă și ți-am strecurat în buzunar și o sută de lire ; și un bilet. Și mi se pare că erau foarte bine venite cele o sută de lire, căci erai pe geantă !

— Pentru moment, d-le, pentru moment

— ripostai. — Şi dece aţi răsturnat maşina în carieră ?

— Oh, era o rablă şi apoi l-ar fi compromis pe Holliment. Am avut grijă să ascundem placa cu numărul şi tot ce ar fi indicat numele proprietarului. Nu vo.am, să lăsăm nici-un indiciu, înţelegi doar. Dar asta nu l-a împiedecat pe blestematul acela de chinez să pună mâna pe Holliment.

— Dacă eşit aşa de sigur că chinezul l-a ucis pe Holliment, dece nu reclami poliţiei ?

— Ah, dar n'am avut nici-odată de-aface cu poliţia ; să-şi facă singuri datoria, n'am chef să-i ajut eu !

— Nu spun că trebuie să-i ajuţi, dar e de datoria d-tale să le spui tot ce mi-ai spus şi mie.

— Nu le voiu spune nimic. Şi-apoi cum i-aşi face să înţeleagă ? Chinezii seamănă între ei ca picăturile de apă !

— Da, dar mi se pare că chinezul în chestie avea un nume ; Chuh Sin ai spus, nu ?

— Nu-i greu să-şi schimbe numele. Cine ştie cum l-o fi chemând acuma ! Dă-o dracu lui de poliţie ! Primul lucru pe care-l am de făcut e s'o şterg .. mai întâi în Olanda. Vino şi d-ta cu mine. Eşti un tip bine, cult .. tocmai ce-mi trebuie...

— Iţi sunt foarte obligat, d-le dar nu merg cu d-ta. Mie nu mi-e teamă de nici un chinez, căci nu câştigă nimeni nimic dacă mă ucide.

A propo,s, ştii că ceasul şi banii lui Hollimen au fost găsiţi lângă cadavru ? In schimb buzunarele mortului erau întoarse pe dos, şi căptuşeala hainelor tăiată toată. Ceeace înseamnă că tipul căuta ceva. Ce ? d-ta trebuie să ştii.

Spune-mi şi mie !

Il priveam pe Quartervayne drept în faţă. Deşi era foarte nervos, mai avea încă tăria să se controleze, aşa că faţa lui rămase neschimbată. Incepu să-şi frece bărbia.

— Nu pot spune nimic. Intenţiile orientalilor acestora întrec orice imaginaţie.

— Posibil. Dar pentru orientali ca şi pentru occidentali, un ceas de aur rămâne tot un ceas de aur şi câteva sute de lire sunt un obiect foarte ispititor, mai ales pentru un om care n are decât să le treacă în buzunarul său. Şi cred că înţelegi foarte bine că nu e vorba de-o crimă obişnuită. Şi deci asasinul lui Hollimen poate fi chinezul...

— Cine ar putea fi dacă nu el ?

— Putea fi şi un englez. Eu nu l cunosc însă... şi nici d-ta. Dar în tot cazul asasinul căuta ceva, ceva pe care spera că-l va găsi la Hollimeut. Ceva care a fost căutat cu frenezie, aşa că ceasul şi banii au fost daţi la o parte, ca nişte lucruri fără importanţă...

— Văd că ai o imaginaţie foarte bogată tinere ! Dar poţi atunci presupune că asasinul a fost întrerupt de cineva tocmai când ave

de gând să ia ceasul și banii, și a fost nevoit să lase tot și să fugă.

— Nu se ține! Asasinul a avut totuși tot timpul să taie căptușeala, să controleze buzunarele... Nu! Căuta altceva. Dar ce?

— Ți-am spus că nu știu nimic.

— Foarte bine. Il cunoști atunci pe Percy Neamore?

Tresări și se îngălbeni ca un mort.

— Ce știi cu privire la Neamore? — întrebă.

— N'are nici-o importanță. Dar îl cunoști? Eu sunt sigur că da. Și iată pentru ce: în noaptea asta, Neamore și cu Holliment au stat până târziu în barul hotelului Warington, în Maide Vale, apoi au plecat amândoi să caute strada Delaware, unde trebuia să se întâlnească cu cineva! Cu d-ta, nu? Pentrucă, înțelegi doar, te-am văzut după amiaza asta într'un taxi chiar pe Delaware Road. Acum dă-i drumul! Cine-i Neamore?

Quartervayne se uită la mine cu privirile rătăcite. Apoi se sculă brusc și porni spre ușă. Și mai înainte să-l pot ajunge ieși și dispăru în întunericul de afară.

CAP. XI.

TRENUL PLEACĂ.

Rămăsei mult timp treaz, în pat, încercând să descurc țele.

Eram sigur că povestea începea cu chinezul pe care-l văzusem la hotelul Langham, d Cheng. Incercai să reconstitui aventura, cu puținele date pe care le dețineam.

D-l Cheng, un foarte bogat financiar, vine în Europa pentru niște afaceri oarecare. Vine însoțit de o armată de secretari și de servitori. In timpul șederii la Paris, unul dintre ei, Chun Sin, fură ceva de preț și fuge în Anglia. Se oprește la Portsmouth. Ia o cameră la pensiunea Holliment se îmbolnăvește, e dus la spital, își lasă bagajele la pensiune. Revenind de la spital, constată că proprietarii pensiunei i-au luat lucrul acela foarte prețios. Atunci adună o bandă de pungași și atacă prăvălia; atac la care am nefericirea să fiu martor ocular. Apoi Holliment dispare... Chinezul îl urmărește și-i dă de urmă... Probabil că are mulți prieteni la Londra... Il asasinează pe Holliment și caută acel ceva în căptușeala hainei. Până aici toate bune.

Dar în ce constă acel misterios lucru ?

Și pentruce n'a vrut să dea nici-o lămurire în privința asta d. Cheng ?

Holliment, Quartervayne și cu Neamore sunt asociați ?

A vândut care Neamore acel ceva lady-ei Renardsmere pentru suma de 10.000 de lire ?

Și poate că chiar eu am transportat prețioasa captură la avocatul lady-ei Renardsmere în timp ce chinezul dădea târcoale ?

Şi începu să mă chinuie din nou întrebarea: trebuia să spun poliţiei tot ce ştiam, sau nu ?

Nu voiam s'o amestec pe lady Renardsmere în afacerea asta, cel puţn înainte de-a sta de vorbă cu ea. Dacă m'ar lăsa Jefferdene să plec la Renardsmere, poate că ar fi mai bine; poate că stăpâna mea va comunica ea singură poliţiei ceeace ştia.

Luai hotărârea să vorbesc mai întâi cu Peggie Manson.

Dar nu puteam pleca, fiindcă avea loc chiar a doua zi blestemata aceea de anchetă.

Mă temeam foarte mult de ancheta asta. Nu ştiam la ce întrebări trebuia să răspund şi cum să fac să nu pronunţ numele lady-ei Renardsmere; şi nici dacă trebuia să pomenesc de Neamore...

Era trecut de nouă când coborîi a doua zi citeam tocmai ziarele de dimineaţă când fui chemat la telefon. Jifferdene îmi spuse că ancheta va avea loc după amiază, că nu putea veni să mă vadă, dar că era mai bine să-l aştept la hotel pela ora 1. Il întrebai:

— Nimic nou ?

— Nu. Poate vom şti peste câteva ore. Stai liniştit şi ai face mai bine să nu ieşi din hotel.

— Bine ! — răspunsei

Eram însă hotărît ca în orele acestea libere să fac pe detectivul, pe contul meu.

După ce luai micul dejun, chemai un taxi şi cerui să fiu condus la Ritz. Prezentai unui

funcționar important de acolo cartea de vizită oficială a lui Jifferdene, luai un aer plin de importanță, îl luai la o parte și-l întrebai confidențial :

— Cunoașteți pe lady Renardsmere ?

— Oh, Sigur !

—Bine ! Aș putea ști dacă a venit să dejuneze aici acum vre-o trei zile ?

— Da !

— Cu un tânăr elegant, nu ? — precizai eu.

— Exact.

— Îl cunoașteți ?

— Nu. Nu l-am mai văzut niciodată.

— A mai venit cineva la masa lor ?

Făcu semn că da.

— Da, mai târziu. După ce lady a reținut o masă de 4 persoane, tânărul s'a dus să dea un telefon. Apoi au așteptat în hall și după o jumătate de oră au mai venit doi domni. Tânărul a făcut prezentările, apoi au dejunat împreună.

— Mi-ați putea descrie pe ceilalți doi domni?

— Sigur. Nu erau... înțelegeți... oameni de lume. Bine îmbrăcați de altfel, dar... Trebuie să fi fost doi mici burgheji. Cred că lady Renardsmere avea de aranjat ceva cu privire la curse.

— Cum arătau ?

— Unul era înalt și voinic, celălalt scurt și gros. Aveau amândoi haine noui, cenușii și pălării de aceiași culoare, cu panglica neagră.

Tânărul era în costum de stradă, cu pălărie de mătase.

— Credeţi c'au tratat anumite afaceri? Au semnat hârtii sau ceva asemănător?

— Da, — răspunse omul după un moment de gândire. Cafeaua şi licheorurile le-am servit chiar eu şi am văzut-o pe lady Renardsmere semnând un cec pe care l-a dat apoi tânărului.

— Au ieşit împreună?

— Nu cei trei domni au plecat imediat ce li s'a dat cecul. Lady Renardsmere a rămas până la ora trei, când a venit maşina.

Ceeace însemna că Neamore prezentase pe Holliment şi pe Quartervayne la Ritz; şi probabil că lady Renardsmere cumpărase de la ei preţiosul obiect pe care Chun Sin îl furase de la stăpânul său, enigmaticul domn Cheng.

Ajunsei la hotel puţin înainte de ora unu. Jifferdene veni imediat, turburat.

— Blestematul ăsta de chinez a plecat! — strigă, trântindu-se într'un fotoliu.

— Cine?... D-l Cheng?

— El în persoană. A plecat aseară la Paris aproape imediat ce l-am părăsit. Dracu să l ia! S'a dus degeaba dimineaţa mea de astăzi.

— Cum asta?

— Ei bine! Găsisem un motiv minunat de a l face să vorbească, citându l ca martor pentru ancheta de după amiază. M'am dus chiar eu să-i duc citaţia dimineaţa asta, dar [illegible] de unde nu i! Şi sunt sigur că ştie multe bucăţi!

— Dece ?

— Pentrucă refuză să spună dece îl caută pe chinezul care l-a ucis pe Holliment.

— Nu crezi că ştie tot aşa de bine şi d l Shen?

— Nu ştie nimic. M'am dus la el imediat după plecarea Sfinxului. A ieşit puţin din co chilie de data asta şi m'a asigurat că habar n'are despre ce e vorba. Ştie doar că Cheng voia să pună mâna cu orice preţ pe chinez. atâta tot.

— Atunci n'am înaintat nici cu o centimă. Şi ancheta?

— Are loc la ora trei. Nu va fi decât o simplă formalitate. Adevărata anchetă va avea loc mult mai târziu; peste şapte opt zile pro babil, aşa că nu te nelinişti.

Birken, pe care-l găsirăm la postul de poliţie din Paddinggton, descoperise ceva interesant. Auzise vorbindu se de un tip care locuise câteva săptămâni pe Delavare Road şi care plecase pe neaşteptate chiar în dimineaţa zilei în care fusese asasinat Holliment. Ne-am dus cu toţii la casa cu pricina; văzurăm câteva bilete de închiriat. Ne deschise chiar proprietăreasa. Se arătă gata să ne spună tot ce do ream. Aflarăm astfel că avusese ca chiriaş timp de trei săptămâni un domn înalt şi voinic care avea foarte mulţi bani şi pe care l chema d-l Carr. Citea foarte multe ziare, mai ales de sport. Scria deseori scrisori şi primea

multe telegrame, mai ales după amiază, între patru și jumătate și șase.

— Rezultate dela curse! — preciză Jifferdene. — Il vizita cineva, d-nă?

— Nimeni până în uitima noapte. Atunci au venit să-l vadă doi domni aproape de miezul nopții. Mă duceam tocmai la culcare când au sunat.

— I ați văzut?

— Le-am deschis chiar eu. Uuul era scurt și gros, ce-ălalt mult mai tânăr, mi s'a părut evreu. Au stat vre-o zece minute cu d l Carr, apoi au plecat toți trei. D l Carr avea cheia dela ieșire și l-am auzit întorcându-se pela ora trei dimineața.

— Singur?

— Oh, da!

— Și nu v'a spus nimic cu privire la vizita din cursul nopții?

— Nu, iar eu nu mi-am permis să-l întreb nimic. Era un domn foarte liniștit și foarte cumsecade.

— Și când a plecat? — întrebă nerăbdător Birken.

— Chiar eri după amiază. Mi a spus că era nevoit să plece pe Continent pentru niște afaceri urgente. Și a făcut imediat geamantanul și peste 20 de minute era în taxi. Poate că doriți să i vedeți apartamentul. A rămas în starea în care l-a lăsat.

Poate că ochii detectivilor sunt mai exer-

gaţi; eu văzui însă numai un morman de ziare vechi, în cea mai mare parte de sport şi o cantitate impresionantă de telegrame puse teancuri. Jifferdene avusese dreptate; d. Carr juca la curse şi făcuse numeroase parieuri; câte odată pierduse, dar de cele mai multe ori câştigase.

— Sunt sigur că era Quartervayne, — spuse Jifferdene după ce părăsirăm casa. — Păcat că n'am putut pune mâna pe el!

Ancheta de care mă temusem atâta, nu fu într'adevăr decât o simplă formalitate. Nici nu depusei măcar, căci venise dela Portsmouth ruda lui Holliment care ţinea pensiunea de familie. Nu făcui decât act de prezenţă.

— Vei fi chemat şi la o adevărată anchetă, — d-le Cranage, care va avea loc peste 15 zile, — îmi spuse Jifferdene.

— Sper că vom şti mai multe atunci, — spusei. Acum pot pleca, nu? Abea mai am timpul să prind trenul de cinci.

Şi, pornii imediat la gara Victoria; voiam să ajung cât mai repede la Renarsdmere şi mai ales să mă întâlnesc cu Peggie Manson. Ajunsei pe peron în momentul în care pornise trenul.

Mă pregăteam tocmai să sar în ultimul vagon, când auzii pe cineva că mă strigă... Mă întorsei şi l văzui pe Jifferdene făcându-mi semn să rămân...

Rămăse!... trenul ieşi din gară. Jifferdane veni gâfâind.

— Quartervayne.... — spuse. — Quartevayne::: găsit în East End.., asasinat !..

CAP. XII.

AL DOILEA ASASINAT

Nu mi-e ruşine să mărturisesc că am simţit un fier rece alergându mi în lungul şirii spinării la vestea asta. Incă un asasinat!... Al doilea în trei zile ! Era pentru prima dată când auzeam de moartea unui om pe care l văzusem sănătos tun numai cu câteva ora mai înainte. Cine va fi următorul?

Strigai scos din fire:

— Quartervayne?... Imposibil!

Dar mă oprii la timp, căci nu voiam să i spun lui Jifferdene nimic înainte de a mă fi dus la Renardsmere. Şi cine ştie când mă puteam duce ?

— Dece imposibli ? Sunt sigur că e el, după felul în care au fost date semnalmentele.

— Ah, atunci nu eşti sigur !

— Ba sunt absolut sigur. Dar vreau să-l vezi şi d-ta.

— Unde-i ?

— Intr'un hotel... un hotel de proastă calitate, lângă docuri. A venit noaptea, spunând că trebuia să ia vaporul a doua zi dimineaţă;

a cerut să fie trezit la o anumită oră. Dar când s'au dus să-l scoale, n'a răspuns; au intrat în cameră şi l-au găsit mort... asasinat. După toate aparenţele, trebuie să fie Quartervayne.

Imi amintii că nenorocitul îmi spusese că voia să plece în Olanda.

Nu mai vorbirăm nimic tot timpul drumului. luasem trenul şi ne oprirăm în gara Mark Lane.

Intrarăm apoi în reţeaua de străduleţe întortochiate care încoajoară docurile S-ta Ecaterna. Jifferdene cunoştea foarte bine drumul. Mă duse imediat la postul de poliţie a cartierului, unde spuse că eu eram în drept să identific victima.

Il întovărăşii pentru a doua oară la morgă. Morga de aici era şi mai murdară şi mai sumbră decât cea în care fusese depus Holliment.

— Da, — spuse-i imediat ce arunca o privire cadavrului. — E Quartervayne. Şi acum să ieşim !

Pornirăm spre hotelul în care fusese ucis nenorocitul; Kellerman's Private Hotel, o clădire cenuşie şi mizerabilă.

Ne primi un om gras, cu mânecile suflecate, care ne introduse imediat într'un fel de birou.

— Urâtă afacere, d-le Kellerman, — spuse Jifferdene. — Nu-i vina dumitale, bine înţeles...

Omul scoase un suspin de uşurare, iar ne-

vastă-sa, care intrase după noi, începu să povestească cu lux de amănunte tot ce știa. Aflarăm astfel că ei erau culcați când se prezentase Quartervayne, care ceruse o cameră; l-a servit portarul de noapte. Jifferdene ceru să-i fie adus portarul; era un vlăjgan solid, cu niște pumni de boxeur.

— La ora 11 noaptea mi-am luat serviciul în primire. Până la ora 12 și cinci minute nu s'a întâmplat nimic. La ora aceea a venit domnul pe cale l-am găsit apoi mort. Mi-a spus că vrea o cameră și că mă roagă să nu fie trezit înainte de ora 11 și jumătate, căci vaporul lui nu pleacă decât după amiază. A plătit camera și micul dejun înainte, cum e obiceiul, apoi s'a instalat în hall și a început să fumeze; mi-a cerut o sticlă cu apă rece și un pahar. Avea la el o sticlă de whisky, pe care mi-a cerut să i-o deschid.

— Ai băut și d-ta cu el?

— Nu, căci nu mi-a oferit nimic. Mi-am aprins pipa și am început să citesc jurnalele de seară când au venit alți doi domni care mi-au cerut camere; au plătit și ei înainte. Înainte de-a se duce la culcare s'au dus și ei în hall să fumeze. Erau doi domni îmbrăcați modest, așa cum sunt majoritatea cleinților noștri. Unul dintre ei avea cercei; cred că erau mărgăritari.

— Și-apoi? — întrebă detectivul.

— Încă cinci minute liniștite. Apoi domnul

care vense mai înainte m'a chemat și mi-a spus să mai aduc două pahare ca să bea și ceilalți domni cu el. Când am venit cu paharele i-am găsit împreună și l-am lăsat vorbind și bând.

— Și cât a ținut asta?

— Până la ora două. Până când au golit sticla de whisky. Apoi i-am condus la camerile respective.

— Nu s'au certat?

— Nu. Și-au urat noapte bună foarte politicos. L-am condus pe primul venit la numărul 15, iar pe ceilalți doi la numerele 16 și 18. Camera 15 e chiar în fața camerii 16.

— Când i-a-i revăzut?

— 16 și 18 au plecat la ora șapte dimineața, chiar în momentul în care se termina serviciul de noapte. Nici n'au luat micul dejun; s'au îndreptat spre docuri.

— Bine... și celălalt?

— Ah! eu m'am dus la culcare; eu mă culc întotdeauna la ora 11 dimineața și mă scol la șase seara, înțelegeți... Băiatu dela etajul respectiv a venit să mă trezească și să mi spună că numărul 15 nu răspunde. M'am sculat și m'am dus cu el; apoi ne-am dus amândoi la patron și am deschis ușa cu altă cheie. L-am găsit într'un lac de sânge... înjunghiat..., în gât... și-am anunțat imediat poliția.

— Care a pus un gardian la ușă și a încuiat

ușa. Cred că vă așteaptă, nu? — încheie d-l Kellerman.

— Da, ne urcăm imediat.

Agentul dela ușă, recunoscând pe detectivul cartierului ne dădu cheia camerii.

O privire aruncată spre pat îmi fu deajuns, mă apropiai de fereastră simțind că mi vine amețeală. Jifferdene veni după mine.

— Ferestrele fără zăvor, — murmură. — Au putut fi deschise foarte ușor pe dinafară!

Se plecă peste fereastră. Sub noi se întindea acoperișul plat al unei construcții alăturate.

— Un om agil, se poate urca cu ușurință până aici, — încheie el.

In timp ce inspecta mobilele, observai pe o noptieră ceasul victimei, lanțul și un portfeuille bine garnisit, ca și un cec asupra unei bănci din Amsterdam, cec care avea o valoare considerabilă. Imi amintii că observasem că și hainele lui Quartervayne fuseseră sfâșiate, ca și ale lui Holliment. Asasinatul acesta era identic cu cel dintâi.

Coborii cel dintâi în stradă; mă ajunseră din urmă și cei doi polițiști.

— Am impresia să asasinul a intrat pe fereastră, — spuse Jifferdene. — Nici-un indiciu.., nimic.., Dar e tot oper chinezului, sunt sigur. De altfel d. Cheng a anunțat că vor mai fi victime.., chiar și o a treia..,

— Nu-i suspectezi atunci pe oamenii, care

au venit la hotel după Quartervayne? — întrebai.

— Nu. Cred că venirea lor se datorește unei simple întâmplări. Nu ne rămâne decât să răscolim Londra și să-l găsim pe galbenul acela blestemat... Dar nu te teme, d-le Cranage! Rămâi tot timpul zilei cu mine, iar seara nu ieși din hotel...

Dar nu mă dusei la hotel, când mă despărții de detectiv.

Eram decis să fac altceva. Incepui prin a mânca o masă substanțială, ceiace făcu să se îndepărteze de mine amintirea lugubră a morgei și a camerii de hotel în care fusese ucis asociatul lui Hollingsworth. Mă duse apoi la un garaj, închiriai un foarte bun automobil, fără să mă uit la preț. Părăsind Londra seara, ajunsei în fața casei Manson la ora unu noaptea, hotărît s'o văd pe tânăra fată cu orice preț.

CAP. XIII.

MISS HEPPLE IMI VINE IN AJUTOR

Manson Lodge, care fusese construită de tatăl Peggiei, era o locuință impunătoare, cu mai multe intrări. O cunoașteam destul de bine așa că mă dusei direct la ușa situată sub camera de dormit a Peggiei, ale cărei ferestre dădeau spre grădini.

Ştiam că uşa are o sonerie electrică, aşa că Peggie putea fi chemată la orice oră din noapte. Pusesem tocmai degetul pe buton şi ascultam sunetul străbătând în încăperile tăcute, cân ddin boschetul vecin sări până la mine un vlăjgan şi mă apucă de braţ.

— Ce faci la ora asta, aici? — mă întrebă.

— Mă întreb ce faci d-ta! — i-o întorsei.

— Asta e treaba mea. Te rog răspunde.

Intăi lasă-mi braţul, căci...

In momentul acesta apăru la fereastră o formă drapată în alb şi auzii vocea Peggiei.

— Ce s'a întâmplat? — strigă. — Cine vorbeşte?

— Peggie! — o strigai pe nume. — Sunt eu, Cranage. Am venit direct dela Londra ca să te văd. Coboară imediat te rog, şi miss Hepple de-asemeni... E aici un om străin...

— Oh!, — strigă ea. — Lasă-l d-le Robindale. E d. Cranage, secretarul lady-ei Ranardsmere. Cobor imediat.

Şi Robindale îmi lăsă imediat braţul, bombănind. Porni spre grajduri; câteva minute ma târziu, uşa se deschise şi mă găsii în faţa Peggiei şi a d-rei Hepple; erau amândoauă extrem de mirate. Intrai şi închisei uşa.

— Cine e individul ăsta? — întrebai. — Să-l ia dracu!

— Sunt exact de părerea d-tale, — declară Peggie. — De eri, habar n'am dece, lady Renardsmere mi-a trimis doi detectivi particu-

lari, unul de zi şi unul de noapte. D. Robin-dale era tocmai detectivul de noapte. Dar d-ta?..

— Am închiriat un automobil dela Londra şi am venit să stăm de vorbă înainte de-a vorbi cu Lady Renardsmere. Nici nu vă închipuiţi câte am de spus. Urmarea aventurii de la Portsmouth. Adică o serie de asasinate.., Vrea să văd care e părerea d-tră!

— Vino atunci în hallul mic! — spuse Peggie.

Imi prepară un whisky cu sifon, îmi oferi biscuiţi şi ne aşezarăm toţi trei în jurul mesei; eu în impermeabilul meu mudar de ulelu, ele în elegante rochii de casă. Le povestii pe îndelete tot ce mi se întâmplase de când plecasem la Londra.

Ele mă ascultară cu multă atenţie; auzii pendula sunând ora trei.

— Şi acuma ce mă sfătuiţi să fac? — întrebai.

— Nu înţeleg încă dece n'ai spus nimic poliţiei despre ce ştiai de Neamore, — spuse Peggie.

— A avut dreptate, — declară miss Hepple. — Trebuie s'o vadă mai întâi pe Lady Renardsmere şi să dea chiar ea declaraţii poliţiei.

— Ce fel de declaraţii?

— Despre raporturile ei cu omul acesta, ca şi despre raporturile ei cu Holliment şi Quartervayne. Căci am impresia că asasinul n'a gă-

sit ceeace căuta, așa că sunt sigură că va încerca din nou.

Peggie făcut un gest de oroare. Dar miss Hepple încerca să judece lucrurile la rece .

— Poate că de data asta va fi rândul lui Neamore... — spuse cu jumătate de glas.

— Așa cred și eu, — răspunse bătrâna. — Și dacă nu va găsi nici de data asta ceeace caută...

— In caz că vor să meargă până la capăt, — continuai, — atunci... poate fi rândul lady-ei Renardsmere ?

— Nu, — făcu ea. — Dacă sunt în curent cu lucrurile, va fi rândul lui Pennithwaite, avocatul ei, Căci sunt sigură că misteriosul obiect e în mâinile lui și l-ai dus chiar d-ta în persoană. Cred că Neamore a servit de intermediar și că era informat de anumite slăbiciun ale patroanei dumitale.

— Ce slăbiciuni ? întrebai .

Peggie surâse.

— Credeam că i le cunoști. Sunt de notorietate publică, — spuse ea.

— Evident că d-l Cranage nu i le cunoaște încă, — spuse miss Hepple.

Apoi se întoarse spre mine;

— Lady Renardsmere are pasiunea pietrelor prețioase, — îmi explică ea, și cred că a cheltuit pe ele o bună parte din averea lăsată de răposatul lord William. De altfel nu știe nimeni dece le cumpără, căci nu le poartă niciodată. Nu se știe nici unde le ține; probabil

însă că la bancă. S'a vorbt pe vremuri foarte mult de unele achiziţii. A plătit un preţ fabulos pe celebrul „Metchnikoffski", diamnatul pe care nu l-a mai văzut de atunci nimeni. Posedă cel mai frumos colier de perle din lume. A cumpărat apoi de curând pe un preţ extraordinar, trei perle de o formă şi de o puritate incomparabilă. Şi am impresia că misteriosul obiect din bagajul chinezului, trebuie să fie tot vre-o piatră preţioasă. Aş da nu ştiu cât să ştiu adevărul.

— Şi eu la fel, — spuse Peggie. — Probabil că trebuie să fie vre-un diamant extraordinar.

— Oricum, cred că trebuie s'o avertizez pe lady Renardsmere şi asta cât mai repede. Dar — spusei întorcându-mă către Peggie, ar f foarte bine dacă ai merge şi d-ta cu mine; voi avea mai multă greutate cuvintele mele atunci.

— Cred că ar fi mult mai bine dacă te-ar însoţi mătuşa mea, — răspunse fata, — căci prezenţa ei va fi un mult mai puternic sprijin moral.

—Consimţiţi, d-nă? — întrebai.

— Cu plăcere, — răspunse miss Hepple. — Vom pleca imediat după micul dejun. Dar pentru moment, cum e ora trei şi jumătate, cred că ar fi mai bine să mergem la culcare. Vino cu mine, d-le Cranage, îţi voiu da camera albastră.

Când, a doua zi la ora nouă, pornirăm la drum, aveam atâta încredere în mine, încât

eram decis să vorbesc cât se poate de clar cu lady Renardsmere.

— Dece ţi-a trimis detectivii aceştia? — Se teme pentru Rippling Ruby ?

— Nu ştiu pentru ce s'ar teme, — răspunse veselă fata. — Bradgett şi cu mine am vegheat asupra ei de luni întregi şi nu i s'a întâmplat nimic. Nu, am impresia că şi-a pierdut capul şi ásta fiindcă se pare că a pus sume extraordinare pe iapă; dacă Ripling Ruby câştigă Derbyul, va fi pentru ea o lovitură formidabilă.

Mi se pare că eşti sigură că Riplling Ruby va fi regina Derbyului, nu? Deci...

— Sunt sigură atât cât poţi fi sigură de lucruri care sunt în afara noastră. Eu aşi juca ultimul şiling pe ea. Totuşi se poate întâmpla şi altfel. Pentru moment trebuie să încerci s'o faci să înţeleagă că e în pericol

Miss Hepple şi cu mine vorbirăm tot timpul drumului tot despre asta.

— Ţi-am spus doar că trebuie să fie o piatră preţioasă la mijloc, — repetă bătrâna d-ră când furăm aproape de Renardsmere House. — Trebuie să-ţi mai spun că lady Renardsmere e foarte superstiţioasă şi dacă e legată vre-o superstiţie de piatra pe care a cumpărat-o nimeni n'o poate convinge să nu creadă în ea, sau să se despartă de piatră.

— Nici chiar când îi e viaţa în pericol?

— Nu cred că există ceva în lumea asta de

care să se teamă şi nu m'ar mira deloc dacă n'ar pune nicio bază în cuvintele d-tale.

O găsirăm pe lady Renardsmere în cabinetul său de lucru. După o clipă de uimire când dădu cu ochii de miss Hepple, deveni foarte curioasă să afle ce avem să-i spunem.

— Inchide uşa, Cranage, — ordonă ea. Şi începe. Am câteva plante de răsădit, dar pot aştepta. Despre ce e vorba băiatul meu?

Şi începui să i povestesc totul, cu lux de amănunte. Mă ascultă cu atenţie, fumând necontenit. Când terminai făcu un gest aprobator.

— Foarte bine expus, — declară. — Mă întreb dece nu te-ai făcut avocat. Vom mai vorbi noi despre asta Cranage, căci eşti încă un copil. Dar acuma ce vrei dela mine?

Incepui să mă bâlbâi:

— Voiam să... să ştiţi şi dvs...

— Ei bine, acuma ştiu. Ştiu că am cumărat dela cei trei oameni un lucru pe care n'aveau nici un drept să-l vândă.

— Şi ce aţi cumpărat? — întrebai fără să stau prea mult la gânduri.

— Asta băiatule, e treaba mea, — ripostă ea. Pot fi tot atât de tăcută ca şi d-l Cheng, asupra lucrurilor care nu mă privesc decât pe mine.

— In cazul ăsta, d-nă, fiecare dintre noi se poate pregăti să moară înjunghiat.

— Incântătoare perspectivă! — făcu ea cu un râs ironic. Dar eu nu sunt o persoană care

se impresionează așa de ușor, Cranage, și-ți mărturisesc că nu mi-e teamă.

— Mi-e însă mi-e teamă și nu mi-e rușine s'o mărturisesc. Dacă ați fi văzut și dvs. ceeace am văzut eu la Londra, cred că v'ați despărți imediat de miteriosul obiect cumpărat dela cei trei oameni, și l-ați arunca în primul șanț întâlnit.

— Atunci... — și începu să râdă din nou. In cazul ăsta tot mi-ar tăia gâtul ca să afle în ce șanț l-am aruncat... Dacă am cere părerea d-rei Hepple care e o femeie sensibilă...

— Aș vrea să vă spun ceva în particular, lady, — spuse miss Hepple. D. Cranage are încredere în mine și cred că nu are nimic contra.

Ieșii imediat. Când ieși, miss Hepple imi făcu semn și-mi spuse să nu mă mai neliniștesc și să las toate în grija poliției.

— Sper că n'ai pomenit numele meu la poliție, — făcu lady Renardsmere, după plecarea d-rei Hepple. Nu? Foarte bine băiatul meu. Și acuma lasă-i să se descurce singuri. Nu-i treaba dumitale!

Făcui întocmai... Trecură alte trei zile. Nu se întâmplă nimic. Dar a patra zi dela întoarcerea mea dela Londra, când deschisei ziarul, citii chiar pe prima pagină că Neamore fusese asasinat în Kensington Gardens, pe la ora trei după amiază.

CAP. XVI.

AL TREILEA ASASINAT

Renardsmere fiind aşezat pe un drum secundar, ziarele de dimineaţă veneau foarte rar înainte de prânz. In ziua aceea veniseră mai târziu ca de obiceiu, aşa că lady Renardsmere era plecată la Manson Lodge, în trăsura ei cu poney. In felul acesta nu avui cu cine-mi schimba părerile.

Al treilea asasinat într'o săptămână !... Cine va fi al patrulea ?...

Reportajul, care era acelaş în toate ziarele de dimineaţă dădea amănunte care făcea să te gândeşti imediat la cele două crime anterioare. Chiar şi reporterul făcuse apropierea asta. Ca şi în celelalte două cazuri anterioare hainele victimei fuseseră tăiate, buzunarele întoarse, iar ceasul şi o mare sumă de bani lăsate lângă cadavru.

Citii şi recitii reportajul care mă atrăgea cu o putere hipnotică, în timp ce în mintea mea nu mai era loc decât pentru o singură întrebare : Cine vine la rând ? Cine vine la rând?...

Eram extrem de surescitat aşa că sării ca un nebun depe scaun când auzii bâtând la uşă.

Era valetul care mă anunţă că sunt aşteptat în hall de doi domni care nu-şi spuseseră numele.

Jifferdene !... gândi imediat. Şi mă grăbi. Era

într'adevăr el însoţit de un necunoscut care părea să fie un poliţist. Îl introdusei în cabinetul meu particular, şi le arătai mormanul de ziare.

— Am citit ! spusei. — Al treilea !... Cât va mai dura situaţia asta ?

Jifferdene îmi prezentă prietenul fără să-mi răspundă.

— Prietenul meu, sergentul detectiv Beacher.

Salutai şi întrebai imediat :

— Pentru ce aţi venit ? Cred că nu aveţi nevoie de mine pentru...

— Nu te enerva degeaba. Nu avem nevoie de d-ta. Spune-mi însă, lady Renerdsmere e aici ?

— Nu, s'a dus la miss Manson. Presupun că n'aţi venit pentru ea ?

— Presupui greşit. Am venit dela Londra ca să stăm de vorbă cu ea şi vom aştepta până se va întoarce.

— Şi dece ?

— Pentrucă e şi numeele ei amestecat în afacerea asta.

— Explică-mi !

— Cu plăcere. Neamore a fost identificat numai după o jumătate de oră dela descoperirea crimei şi numele lui a apărut în ediţiile de aseară, şi imediat după asta s'a prezentat la biroul Central un domn care spunea că are de făcut o comunicare importantă. Ne-a

spus că l-a văzut cu o săptămână mai înainte pe acest Neamore, luând masa la Ritz cu lady Renardsmere și încă cu alți doi tipi, ale căror semnalmente corespund întocmai cu ale lui Holliment și Quartervayne. A mai spus că Neamore e un nume intermediar la curse. Ciudată companie pentru lady Renardsmere, d-le Cranage.

— Nu uitați că lady Renardsmere este proprietara câtorva cai de curse, așa că e obligată să vie în contact cu oameni de condiția și meseria lui Neamore.

— Foarte bine. Noi vrem să știm însă ce știe în privința lui Neamore și ce făcea cu el la Ritz și cu ceilalți doi.

— Lady Renardsmere e o femeie cu un caracter foarte hotărât, așa că sunt aproape sigur că vă va trimite la plimbare. Putea dejuna foarte bine cu cei trei oameni tratând anumite afaceri și faptul că aceștia au fost asasinați ulterior, nu poate fi decât o simplă coincidență.

— Coincidență sau nu, noi o vom aștepta. Nu poate nega că nu l-a cunoscut pe Neamore.

— D-ta trebuie să cunoști detaliile ultimului asasinat. La fel cu celelalte două ?

— Apropo ! Injunghiat... haniele tăiate... nici cel mai mic furt aparent... inele cu diamante, ceas de aur, ac de cravată cu perle, găsite lângă cadavru. Bietul băiat era foarte elegant... Era sprijinit de-un arbore din Ken-

sington Gardens. Si mai înaînte ca poliţia să-l ridice, a venit o tănără care a declarat că e un prieten de-al ei cu care trebuia să se întâlnească la ora patru. Ne-a dat imediat numele şi adresa mortului.

— Spunei te rog d-lui Cranage şi al doilea motiv pentru care ţinem s'o vedem pe Lady Renardsmere, — sugeră Beacher, care nu scosese până atunci nici o vorbă.

— Foarte bine, iată: ştii că şi în cazul acesta, ca şi în celelalte am avut impresia că asasinul căuta ceva, un obiect preţios probabil. Dar dacă înainte credeam că nu găsise nimic, acuma nu mai suntem aşa de siguri.

— Atunci a găsit ceeace căuta? — exclamai.

— Nu sunt sigur. Totuşi am găsit o mică cutie de pile roşie nu departe de cadavru... era goală... s'ar putea întâmpla ca asasinul să fi luat cu el conţinutul. Pe de altă parte tânăra femeie care a identificat cadavrul ne-a asigurat că Neamore avea întotdeauna cu el o importantă cantitate de hârtii, pe care le consulta dese ori. Dar porttofelul a fost găsit gol ; ceeace înseamnă că asasinul a luat cu el toate hârtiile. Şi e foarte probabil că, stăpâna dumitale fiind în relaţii cu Neamore, să se găsească şi adresa ei printre hârtiile mortului. De aceea, am găsit de cuviinţă că trbuie avertizată. Căci asasinul, sau mai bine zis banda, căci am impresia că e o întreagă ban-

dă la mijloc, nu se va da îndpoi dela o nouă crimă, chiar când e vorba de o lady.

— Poate că d-l Cranage ne poate spune ceva despre relaţiile dintre lady Renardsmere şi Neamore, — sugeră din nou Beacher.

— Mi se pare că aţi uitat că nu sunt în serviciul d-nei decât de câteva săptămâni, aşa că nu sunt încă la curent cu toate afacerile sale. Intrebaţi o mai bine direct pe ea.

— Hm !... Cred că nu va fi aşa de uşor să scot ceva dela o persoană excentrică ca stăpâna dumitale. Totuşi o vom obliga să ne răspundă.

Fui anunţat chiar în momentul acela că lady Renardsmere se întorsese şi, lăsându-i singuri pe cei doi detectivi, mă dusei în apartamentul d nei. Imi întinse imediat mâna.

— Am văzut ziarele la Peggie Manson, aşa că ştiu ce s'a întâmplat. Să nu mai vorbim atunci ; dar nu ţi fie teamă, Cranage aici eşti în siguranţă...

— Nu e vorba de siguranţa mea lady, — spusei, puţin rănit de tonul ei protector. Sunt în stare să mă păzeesc şi singur şi nu pentru asta am venit la dvs. Sunt în biroul meu doi domni care doresc să vă vorbească.

— Da ? — spuse ea încruntându se. Ce fel de oameni ?

— Detectivi dela Scotland Yard. Pe unul din ei îl cunosc, e sergentul Jifferdene.

— Şi ce vor cu mine ? — strigă enervată. —

Cine i-a trimis ? Mi ai spus că n'ai vorbit nimic despre vizita lui Neamore aici... Dar după cum văd mi se pare că le-ai vorbit, nu ?

— Nici nu m'am gândit la aşa ceva, d-nă ! După câte am înţeles au venit aici în legătură cu crima petrecută eri şi se pare că ştiu o mulţime de lucruri. Ştiu de exemplu... că aţi luat masa acum o săptămână la Ritz cu Neamore, Holliment şi Qurtervayne.

— De unde pot şti asta ?... protestă bătrâna.

— Cred că vă cunoaşte foarte multă lume, d-nă. Casa dvs. din Park Lane nu e prea departe de Ritz. Şi probabil că cineva care vă cunoaşte a spus detectivilor că v'a văzut la Ritz cu cei trei oameni. Lucrurile acestea se află întotdeauna.

Ea se calmă imediat şi arătă spre uşa pe care o lăsasem deschisă :

— Inchide uşa Cranage ! Şi acum stai jos şi spune mi ce vor indivizii aceştia dela mine.

— Cred că vor să vă pună câteva întrebări cu privire la Neamore şi la ceilalţi doi.

— Ţi-au spus ceva în privinţa asta ?

— Doar câteva amănunte cu privire la asasinarea lui Neamore...

— Nu... nu asta .. puţin îmi pasă de Neamore... ca şi de ceilalţi de altfel. Vreau să spun ; ţi au vorbit de mine ?

— Nu cred că ştiu altceva decât că aţi luat masa la Ritz cu cei trei. Vreau câteva infor-

maţii suplimentare şi în privinţa asta nu-şi fac decât datoria.

Stătu un moment pe gânduri.

— La ce oră au venit? — întrebă.

— La 12 şi jumătate.

— Şi acuma e aproape două. Le-ai oferit ceva?

— Nu!

— Cheamă-l pe Burton şi spune-i să le servească masa. Să fie atent şi să nu le lipsească nimic... ţicheururi, ţigări... tot ce trebuie. Apoi voi vedea...

Venii din nou în biroul meu şi-i invitai pe cei doi poliţişti la masă. Burton îi servi prinţiar.

Luai masa, ca de obicei, în apartamentul meu. La ora trei coborîi şi găsii pe cei doi detectivi foarte mulţumiţi de felul în care fuseseră trataţi. Apoi Jifferdene mă întrebă dacă lady Renardsmere îi poate primi.

— Timpul trece, d-le Cranage, — observă el uitându-se la ceas — şi mai avem destul drum până la Londra.

— Mă duc să văd, — răspunsei.

Il găsii pe Burton în hall. Veni imediat spre mine.

— Lady a plecat d-le; a plecat de o oră, împreună cu camerista; au plecat pe poarta grădinii, fără nici-un fel de bagaj. D-na m'a însărcinat să vă spun că e inutil să mai aş-

tepte cei doi domni, căci nu are să le comunice nimic.

CAP. XV.

Turistul american.

Il privii drept în ochi pe Burton. Era unul dintre cei mai vechi servitori ai lady-ei Renardsmere. Se plecă spre mine: Cred că am înţeles, — spuse. — Am citit ziarele şi ştiu istoria aceea cu Neamore... Şi-mi amintesc bineînţeles, că el e acela care a venit săptămâna trecută aici şi-a plecat apoi la Londra împreună cu Lady. Şi apoi imediat după esasinarea lui au venit aceşti doi domni... detectivi probabil... Şi stăpâna care nu vrea să-i primească!

— O cunoşti destul de bine pe lady Renardsmere ca să-ţi dai seama că nu face decât ceeace vrea. Dar n'a lăsat nici-un cuvânt pentru mine?

— Nimic, d-le.

— Nu ţi-a dat nici un fel de instrucţie personală?

Burton făcu semn că nu.

— Asta înseamnă că se va întoarce chiar în seara asta, dacă spui că n'a luat nici un fel de bagaj.

— Dacă aţi cunoaşte-o pe lady aşa cum o cunosc eu d-le, n'aţi vorbi aşa. Am văzut-o hotărându-se să plece în America în zece minute

și în cinci minute pentru Paris. In casa din Park Lane o așteaptă întotdeauna cuferele făcute și nu are decât să le ia. Nu poate ști nimeni la ce se gândește, dar sunt sigur că din moment ce și a luat camerista, a plecat pentru un timp mai îndelungat. Bagaje ? Ha, ha... A plecat odată în Italia numai în rochia de pe ea și și-a cumpărat în drum tot ce i-a trebuit; atât cât ei și cameristei. O femeie care are atâția bani ca ea, poate face tot ce-i trece prin cap.

— Dar cum de-a plecat fără să lase anumite ordine ?

— Nu e pentru prima dată, d-le. In casa asta nu sunt de dat niciodată ordine speciale. Și casa asta și cea din Park Lane, merg întotdeauna ca și cum lady n'ar lipsi nici un moment. Știu foarte bine ce am de făcut, chiar dacă ar fi să lipsească șase luni... Trebuie să fiu gata s'o primesc în orice moment, iar dvs. trebuie să faceți la fel d-le Cranage.

— Da, dar deocamdată trebuie să i expediez pe domnii aceia. Și cred că ți dai seama că nu vor fi prea încântați.

— Probabil... dar sunt sigur că lady nu se preocupă de asemenea lucruri.

Jifferdene deveni roș ca un rac imediat ce-i anunțai că lady Renardsmere nu i poate primi și sări imediat depe scaun.

— Nu are nimic de comunicat !... — strigă el. I-ai spus cine suntem și pentru ce am venit?

— Bineînțeles!

— Ah, dar asta e prea de tot! Ei bine d-le Cranage, ne vom duce imediat la ea și atunci va fi silită să ne primească!

— Imposibil. — răspunsei surâzând, — căci lady a plecat de o oră.

Se uită neîncrezător la mine.

— A plecat?... Și știai asta?

— Acuma m'a anunțat și pe mine majordomul.

Jifferdene își luă fulgarinul și pălăria. Era peste măsură de furios, așa că nu mai scoase nici un cuvânt. Beacher începu să râdă.

— Frumos ne-a dus!...

— Are s'o plătească! — mormăi Jifferdene. E o stupiditate din partea ei, d-le Cranage, să s salveze așa!

— Nu cred că s'a salvat, — răspunsei. Nu e o femeie care să și piardă sângele rece așa de repede. Cred că într'adevăr nu voia să vă vorbească.

— Va trebui totuși să vorbească căci o voiu cita ca martor, — murmură detectivul. Să mergem Beacher; iată o zi pierdută.

Apoi se întoarse spre mine:

— Are o casă în Park Lune, nu? Cred că s'a dus acolo!

— Nu știu mai mult decât d-ta!

După plecarea celor doi detectivi mă reîntorsei în biroul meu și mă hotărîi să urmez sfaturile lui Burton, adică să-mi văd [illegible] de o-

biceiu de treburile mele. Aveam corespondenta zilnică de rezolvat... apoi... de cealaltă parte a colinelor era Peggie Manson. Incepusem s'o iubesc pe Peggie, deşi nu-i făcusem încă nici un fel de curte.

Vizita celor doi detectivi îmi întrerupsese lucrul. Mă pusei pe treabă căci mai aveam de aranjat o seamă de chestiuni.

Dar fui deranjat din nou de un servitor care-mi aduse o carte de vizită.

— D. e în hall şi întreabă dacă poate vizita galeriile. I-am spus că nu e zi de primire, dar mi-a spus că e în trecere pe aici şi ar fi foarte fericit dacă i s'ar face favoarea să le viziteze astăzi.

Trebuie să explic că Renardsmere House era cunoscută pentru preţioasele colecţii de tablouri achiziţionate de lordul Williems. Şi de trei ori pe săptămână, lunea, miercurea şi vinerea, lady Renardsmere dădea voie publicului să admire, în schimbul unei taxe de un şiling, care era încasat de o societate de binefacere.

Luai cartea de vizită şi citii :

ELMER C. PEYTON
85,233 rd. Street
Wilwaukee, Wis.

Având o anumită predilecţie pentru Americani, coborâi imediat în hall. Găsii un tânăr

cam de vârsta mea, care aştepta cu pălăria în mână şi se uita plin de curiozitate în jur. Avea tenul bronzat, ochii albaştri şi-mi fu simpatic din primul moment.

— Nu e zi de vizită, d:le Peyton, dar cred că am putea face excepţie pentru d-ta. Sunteţi numai în trecere, nu ?

— Da, merg cu bicicleta dela Winchester la Chichester, — răspunse fără nici un fel de accent american. Am luat masa la hanul din sat şi mi s'a spus că aveţi o adevărată comoară artistică aici. Şi deşi nu e zi de vizită, am fost sfătuit să încerc totuşi. N'am auzit vorbindu:se până acum de Renardsmere, dar cum mi-am pus în gând să cunosc tot ţinutul, n'aşi vrea să trec pe aici fără să fi văzut şi galeria dumneavoastră...

— Vă voiu conduce urmaţi-mă vă rog !

Îmi mulţumi şi începu să se extazieze imediat de tot ceeace vedea.

— Mi se pare, — observai eu, — că în ţara dvs. aveţi foarte mulţi milionari care sunt adevăraţi colecţionari şi care ne iau deseori din lucrurile noastre şi le trec de cealaltă parte a oceanului ; mai ales antichităţile la care ţinem aşa de mult !

— Nu cred că ţineţi aşa de mult la ele, — răspunse americanul vesel. Atunci i-aţi da imediat afară pe cei care vor să vi le răpească !

— Oricum, — răspunsei eu tot vesel, — dacă ar vrea cineva să cumpere un Velasquez sau

un Reembrandt de aici, sunt sigur că nu vor reuși atâta tmp cât trăiește lady Renardsmere.

— Trebuie să fie o femeie foarte bogată, nu?

Nu-mi închipuiam să comit vre-o indiscreție răspunzându-i afirmativ. I-am povestit de asemeni că a fost pe vremuri o renumită artistă și când i-am spus care era numele ei în teatru, își aminti că mama lui pomenea de ea cu multă admirație.

— A jucat și în America, — îmi explică el. Dar e mult de atunci, trebuie să iie vre o 40 de ani acuma. N'aș putea s'o văd?

— Nu, fiindcă lipsește momentan.

— Pentru mult timp? Căci rămân în sat încă câteva zile?

— N'aș putea ști cu siguranță. Vă voiu arăta însă un portret, o pictură de Millais, făcut pe când era la apogeul frumuseții și carierii sale artistice.

Și în timp ce americanul admira tabloul, îl examinai și eu mai în amănunt. Imi devenise foarte simpatic. Remarcai că în jurul încheieturii dela mâna stângă, avea un tatuaj, care reprezenta un fel de dragon. Și cum era încântat de frumusețea tabloului, îi atrăsei atenția că tabloul fusese executat cu vre-o patruzeci de ani mai înainte și că modelul se schimbase foarte mult între timp.

— De atunci a intrat în posesia acestor colecții pe care i le-a lăsat răposatului soț.

— Adevărate comori ! Dar ea n'a mai adăogat nimic ? Nu e şi ea o colecţionară ?

— Lady Renardsmere colecţionează pietre preţioase, — răspunsei. Cred că posedă cele mai frumoase exemplare din lume.

— Se pot vedea ?

— Oh. nu, căci le ţine încuiate !

— Tatăl unui prietene de-al meu are şi el mania asta şi a colecţionat fel de fel de curiozităţi, printre altele un colier care-a aparţinut Caterinei celei Mari... o brăţară care a aparţinut nu ştiu cărei regine a Franţei... Probabil că şi lady Renardsmere are bijuterii istorice ?

— Nu v'aşi putea spune, căci nu i-am văzut colecţia niciodată.

— Oh, sunt destule de văzut aici ! Şi oriceaţi spune, noi suntem departe de a avea aşa ceva în America !

— Petrecui astfel două ore în tovărăşia străinului. Ii oferii chiar şi o ceaşcă de ceaiu, apoi plecă cu bicicleta.

Walkere reveni noaptea târziu şi mi aduse un mesaj dela lady Renardsmere; un mesaj fără mare importanţă, prin care eram anunţat că mă puteam servi oricând de automobile şi puteam cere oricând serviciile şofeurului. Walkere îmi spuse că a condus-o pe lady în Park Lune şi că a lăsat-o acolo, împreună cu camerista. Mă întrebai dacă cei doi detectivi au găsit-o. Dar avui peste puţin un răspuns negativ, căci primii a doua zi o telegramă de

la lady, trimisă din Dover, și trăsei atunci concluzia că stăpâna mea e în drum spre Continent.

Coborîi a doua zi în sat și trecui pe la han; îi vorbii lui Holroyd de tânărul american pe care-l trimisese să viziteze colecțiile.

— Un băiat minunat! — spusei.

Holroyd se uită mirat la mine.

— Nu v'am trimis pe nimeni! — răspunse.

— Cum? Un tânăr american... cu bicicleta... A mâncat aici, nu-ți aduci aminte?

— N'am văzut nici-un American, răspunse înspăimântat. — N'a luat nimeni masa la mine, nici cu bicicletă nici fără, d-le Cranage. Puteți fi sigur de asta.

Nu insistai și plecai. Ce însemna asta? Ce voia vizitatorul meu?

CAP. XVI.

Admiral's Folly

Nici nu făcui zece pași, că Holroyd mă și strigă.

— Mi se pare că v'ați neliniștit d-le Cranage. Vă temeți de ceva? — întrebă.

Ii povestii în amănunțime vizita americanului.

— Nu mai e alt han în sat, nu?

— Nu mai e nici unul la o distanţă de câteva mile ! — răspunse.

Rămâsei pe gânduri, căci mi-era teamă să nu fi fost cam imprudent faţă de american; îi vorbisem de colecţia de pietre preţioase şi regretam asta din toată inima.

Holroyd îmi mări şi mai mult panica.

— Să vă spun şi dvs. ceeace gândesc, d-le Cranage. In ultimul timp au venit oameni foarte ciudaţi pe aici. Poate nu ştiţi, dar de obiceiu nu vine nici un fel de comis-voiajor la Renardsmere. Acuma însă vin în fiecare zi şi iscodesc... ba asupra iepei lady-ei Renardsmere... ştiţi, Rippling Ruby... cred că vin să spioneze ceva.

— Fii fără grijă, prietene, căci Rippling Ruby e păzită zi şi noapte de câţiva detectivi particulari; apoi e foarte normal să se vorbească peste tot de Rippling Ruby.

— Oh, nu-i vorba de detectivii particulari, adică de Robindle şi Williamson, îi cunoaştem cu toţii doar. Vin de multe ori pe aici când nu sunt de gardă. Eu vorbeam de o serie de străini care dau târcoale zi şi noapte grajdurilor d-rei Manson.

— Poate că sunt oameni care vor să se informeze asupra viitoarei regine a Derby-ului.

— Oh ! — exclamă hangiul, ca şi cum s'ar fi mirat de naivitataea mea. — Eu cred că vin cu intenţia de a lua ceva !

— Ce anume ?

— Ce ? Chiar pe Rippling Ruby ! Lady Renardsmere are toată dreptatea c'o păzește așa de bine. Dacă iapa ar fi a mea, n'aș lăsa pe nimeni să se atingă de ea.

Plecai foarte mulțumit de cuvintele hangiului și o întâlnii în drum pe Peggie. Observai imediat că era eneervată și ea. Cum mă zări, îmi strigă :

Ai primit vre-o telegramă dela lady Renardsmere în dimineaața asta ?

— Da. Și sunt sigur că ai primit și d ta una!

— Cum de ești așa de sigur ?

— Fiindcă nu ești în apele d-tale. Ce s'a întâmplat ?

Lovi nervos cu cravașa în niște flori depe marginea drumului.

— Aș vrea ca lady Renardsmere să nu ia hotărâri fără să mă consulte și pe mine ! — strigă cu mânie. — Ce, doar nu sunt servitoarea ei ! Ea nu se preocupă niciodată de felul ei de a fi care jicnește de multe ori.

— Incă nu știu ce s'a întâmplat ! — observai.

— Mi-a mai trimis încă patru oameni pentru paza iepei ! Și-mi anunță asta prin telegramă, abia azi dimineață. Oamenii au venit puțin timp după asta cu instrucții precise pentru siguranța lui Rippling Ruby ! Dar e un procedeu complect ridicol ! Ca și cum iapa n'ar fi fost și altfel în siguranță !... Pentru asta e deajuns Bradgett și cu mine !

— Nu știu ce să răspund... dar se petrec lucruri stranii pe aici...

Ii povestii pe larg vizita americanului și observațiile hangiului.

— Ce crezi de asta ? — întrebai.

— N'are nici o legătură cu Rippling Ruby ! Cred că americanul acela era unul din bandă.

— Crezi asta ?

— Sigur ! Americanul și-a bătut joc de d-ta. El venise în speranța să se întâlnească cu lady Renardsmere, și în orice caz să vadă care e planul casei.

— Dece toate astea ?

— Jim Cranage ! — exclamă ea. Ești chiar așa de prost? Mă mai întrebi pentruce? Nu înțelegi ?

— Nu încă !

— Aveam impresia că orice om, care nu-i complect idiot, poate vedea asta imediat. Oamenii aceștia n'au găsit misteriosul obiect nici după asasinarea lui Quartervayne și Holliment; dar au găsit probabil unele probe, care le indicau că aceștia fuseseră în legătură cu lady Renardsmere. Și acuma... vor să pună mâna pe ea.

— Bine c ăa plecat atunci. De unde ti-a telegrafiat ?

— Dela Dover, ieri seară.

— Ei bine ! Știi la ce mă gândesc ?

— N'am nici cea mai mică idee.

— Am impresia că s'a dus pe continent în

căutarea misteriosului chinez pe care eu l'am văzut; adică în căutarea d-lui Cheng.

— Cum ? — exclamă ea ironic. — Ai ajuns la concluzia asta singur ?... Dar bine dragule, eu mă gândisem mult mai înainte la asta şi mătuşa mea deasemeni !...

Cred că am făcut o mutră nenorocită. Şi, continuând să mă tachineze, mă atingea din când în când cu vârful cravaşei.

— Hai, hai, nu dispera ! Poate că într'o bună zi vei descoperi lucruri la care nu se va fi gândit nimeni până atunci... Şi acuma, ca să vorbim serios, Jim, trebuie să ţi spun că şi eu şi mătuşa mea o cunoaştem destul de bine pe lady Renardsmere ca să ne dăm imediat seama ce-ar fi în stare să facă într'un caz ca acesta. N'am nici-o îndoială că ea a cumpărat obiectul acela necunoscut dela Neamore şi a descoperit abia pe urmă că el n'avea nici un drept să-l vândă. Dar ţine probabil prea mult la obiect, aşa că ar fi în stare să-l păstreze cu orice preţ. Şi ce ar putea face în cazul acesta? Foarte simplu : să se pună direct în legătură cu persoana căreia îi aparţine de drept obiectul şi să-l mai plătească la urma urmei încă odată. De asta a plecat imediat să-l întâlnească pe d. Cheng.

— Ştia atunci că obiectul era al lui ?

— Natural. I-a vorbit de asta când era de faţă şi tante Millie. Şi a aflat că chinezul trebuie să fie ori la Bruxellees, ori la Amster-

dam ori la Anvers ori la Paris. Şi vrea să-l găsească şi să trateze afacerea direct cu el ; apoi va reveni din nou la Renardsmere House, triumfătoare.

— Numai în cazul în care nu se va întâlni în drum cu asasinul.

— Pentru a evita asta, cel mai bun lucru după părerea mea, e să facă tranzacţia în mod public. Dacă află banda că obiectul a fost vândut în mod legal, poate că renunţă să mai pună mâna pe el.

— Nu cred că vor renunţa aşa de uşor; după ce au comis trei asasinate...

— Cine ştie ?... Gândeşte-te un pic : Ei ştiau că nici Holliment, nici Quartervayne şi nici Neamore nu aveau nici un drept asupra lui.

— Aşi da nu ştiu ce să ştiu din cine se compune banda asta blestemată. Probabil că chinezul cu urechea tăiată, Chun Sin, e şeful. Dacă americanul de eri face şi el parte din bandă, apoi e foarte uşor de recunoscut.

— Cum aşa ?

— In jurul încheieturii dela mâna stângă are un fel de tatuaj, care reprezintă un dragon. Dar avea un aer foarte cum se cade şi mi-ar părea rău dac'aşi afla că e şi el din bandă.

— Lasă sentimentalismele, Jim; nu trebue să te încrezi niciodată în aparenţe.

Când ajunserăm acasă, se aduceau tocmai jurnalele de seară. Luarăm fiecare câte unul, căutând amănuntele asupra asasinării lui Nea-

more. Dar nu găsirăm nimic. Poliția, se spunea, e foarte activă, dar nu descoperise încă nimic... Ceeace însemna că publicul doritor de senzațional avea de așteptat mult și bine.

O lăsai pe Peggie care avea de aranjat unele chestiuni și plecai spre casă.

Când ajunsei în dreptul hanului, fui strigat de Holroyd, care mă rugă să mă opresc puțin.

— V'am dat o informație greșită, d-le Cranage, — spuse. E drept că a venit eri un tânăr cu bicicleta, un american, care a și luat masa... exact cum ați spus și d-tră. Dar, înțelegeți, eu plecasem de acasă tocmai atunci cu nevastămea, lăsând prăvălia în seama barmanului ; și el mi-a povestit chiar adineori despre tipul cu bicicletă care a venit în timpul absenței noastre și a mâncat niște brânză cu pâine și o sticlă de sifon. N'a fost chi... o masă, cum pretindea, nu ?... Chiar barmanul i-a vorbit de Renardsmere și probabil că străinul l-a luat drept patron. Asta-i tot.

Fui foarte mulțumit de vestea asta, și deși eram foarte sigur că nu-l voiu mai revedea pe d. Elmer C. Peyton, simții o ciudată ușurare, căci tânărul îmi fusese foarte simpatic.

Chiar în după amiaza aceea mă vizită din nou Spiller, care-mi ceru explicații suplimentare asupra atacului dat magazinului lui Holliment. Apoi începu să vorbească de ultimele evenimente dela Londra.

— Urâtă afacere, d-le Cranage. Sunt lucruri care se explică destul de uşor, fără îndoială. Chun Sin a furat ceva dela d. Cheng... Jifferdene mi-a vorbit de bătrânul acesta misterios... Iar Holliment, ajutat de Quartervayne, a furat şi el la rândul lui pe Chun Sin, apoi au şters-o la Londra. E destul de clar, mi se pare. Dar ce s'a mai întâmplat pe urmă ?..

— Ce s'a mai întâmplat pe urmă ?

— Cine e în fond personajul care a declanşat toată afacerea asta ?.. Cei dela Scotland Yard sunt convinşi că Chun Sin are o mulţime de complici englezi la Londra, care l ţin ascuns şi care l-au ajutat să-i înjunghie pe cei trei ; între noi fie vorba, obiectul trebuie să aibă o valoare excepţională ; trebuie să fie vre-o piatră unică, vre-un diamant nemaipomenit de mare. Eu însă am impresia că în dosul afacerii acestia e d. Cheng. Obiectul i-a aparţinut lui la început, dela el a fost apoi furat, dar n'a putut scoate nimeni nici-un cuvânt dela el. E tot atât de încuiat ca şi-o nucă ; dar, dacă o nucă nu se poate sparge în pumni, îi dai la cap cu un ciocan şi gata !

— Da, dar atunci rişti să sfărâmi miezul, Spiller... Şi noi vrem să-l scoatem... întreg.

— Cine va trăi va vedea ! — trase concluzia Spiller şi dădu din umeri.

Trecură apoi alte trei zile, în care nu se mai întâmplă nimic de seamă. A patra, adică a cincea dela plecarea lady-ei Renardsmere,

când mă pregăteam tocmai să iau micul dejun, o văzui intrând pe Peggie, care purtaa de data asta un costum taior care-i venea de minune. Imi întinse o telegramă.

— Ultima noutate! — spuse.

Observai imediat că era expediată din gara Victoria, la ora cinci şi jumătate.

Vreau ca d-ta şi cu Cranage să veniţi să mă întâlniţi la George Hotel, Winchester, la ora 9 şi jumătate, seara asta. Walker vă va aduce cu Rolls Royce-ul. Dacă nu vin până la ora zece, întorceţi-vă şi aşteptaţi o telegramă a doua zi.

HELENE RENARDSMERE

— Cred că nu avem de făcut altceva decât să mergem, — spusei, — uitându-mă la Peggie care, drept orice răspuns, dădu plictisită din umeri. Dar ce-o fi însemnând asta?

— Nimic! Una din ideile ei trăznite!

Plecarăm înainte de ora opt. Winchter era la o depărtare de abea 25 de mile, aşa că aveam destul timp să ajungem. Aşteptarăm la George Hotel până la ora zece, dar lady Renardsmere nu veni. Hotărîrăm să ne întoarcem. Nu îmi trecu nici un moment prin gând că telegrama putea fi falsă; eram siguri că lady îşi schimbase între timp planul, aşa cum avea de multe ori obiceiul.

Era o lună minunată. Ne înfundarăm în

pernele maşinii şi, uitând orice neplăcere, stăteam de vorbă prietenește. Timpul trecuse așa de repede, încât fui foarte mirat când observai că şi ajunseserăm în fața unei construcții ruinate, „**Admiral's Folly**", care se ridica deasupra unei coline împădurite, la vre-o şapte mile de Renardsmere. Ruinele acestea romantice constituiau un fel de punct de reper pentru călători.

— Iată-ne aproape ajunşi ! — spusei. Aşi fi vrut...

Voiam să spun că aşi fi vrut să mai merg încă o mie de mile, dar maşina se opri din cauza unei piedici şi ne aruncă înainte. Imi revenii şi scosei capul afară.

— Ce e Walker ?...

Dar ceeace văzui mă înmărmuri. In mijlocul drumului stăteau trei cameni cu feţele acoperite cu câte o mască neagră, ţinând în mâini câte un revolver pe care-l îndreptaseră către noi.

CAP. XVII.

SUS MÂINILE !

In clipa următoare simţii mâna Peggiei strângându-mi braţul şi răsuflarea ei fierbinte apropiindu-se de obrazul meu.

Imi şopti :

— Atenţie !... Jim !..

— Văd! Am căzut în cursă! Să aşteptăm.

Cei trei oameni se apropiară, cu revolverele ridicate. Două îl ameninţau pe Walker, unul era îndreptat asupra noastră. Cel care ne ameninţa pe noi, deschise portiera cu mâna stângă.

— Daţi-vă jos! — strigă, cu un glas hotărît. Mâinile sus, şi răspundeţi; sunteţi înarmaţi?

Ascultarăm. Incercai s'o fac pe nepăsătorul şi începui să râd... un râs foarte anemic, natural.

— Nu... dece am fi înarmaţi?

Eram lângă Walker, care, trebuie să mărturisesc, îşi pierdu-se capul cu totul. Tremura ca o frunză şi ţinea mâinile în sus. In timp ce doi dintre oameni ne ameninţau cu revolverele al treilea ne inspectă buzunarele. Ne sili să intrăm din nou în masină, şi-l puseră pe Walker la volan. Apoi ordonă:

— Intoarce la stânga, către ruine. Mergi încet... Să opreşti când voiu spune stop. Dacă încerci să faci altfel, eşti mort!

Doi dintre ei se suiseră alături de Walker, iar celălalt stătea pe aripa maşinii lângă mine. Ne apropiarăm în timpul acesta de castelul ruinat. In umbra automobilului, Peggie şi cu mine ne ţineam de mână.

— Jim, — murmură ea, — crezi că au de gând să ne ucidă?

— Nu, — răspunsei cu o siguranţă mai mult

simulată. — Înțeleg ce vor; mărturisiri. Am căzut în mâinile bandei...

— A.. asasinii? — gemu ea.

— Așa cred. Ne-au atras în cursă ca să ne silească să vorbim.

— Mi se pare că au un limbaj destul de ales.

— Poate că e mult mai rău pentru noi. Când oamenii culți devin ucigași, îi depășesc cu mult pe bandiții obișnuiți.

Mașina se opri lângă un fel de cărare îngustă. Deschiseră portiera.

— Coborâți, — ordonă cel care vorbise și mai înainte. — Doamna să nu aibă teamă; nu vă vom face nici un rău.

Apoi dădu și șofeurului un ordin, care se grăbi să-l execute imediat. Îi ordonase să ia un șurub dela motor, așa încât mașina să nu mai poată funcționa pentru moment. Și în timp ce Walker se executa, eu mă gândeam la ciudățenia situației noastre. Eram complect izolați. Eram la vre-o depărtare de câteva mile de șoseaua principală.

Când Walker termină, șeful bandei veni iar lângă noi.

— Inainte! — ordonă el, — și nu încercați să fugiți.

Porniram; banditii veneau în urma noastră. Noi doi tăceam; Walker gemea din timp în timp. Ajunserăm lângă castelul ruinat. Îl vizitasem de câteva ori, așa că-i cunoșteam

atât exteriorul cât şi interiorul. Era pur şi simplu construit după capriciul unui milionar puţin cam nebun. Avea un turn central înconjurat de alte patru mai mici, având fiecare o intrare separată. Turnul cel mare rămăsese aproape intact, în timp ce celelalte patru erau aproape ruinate; turnul cel mare acoperea încă o mare sală boltită, unde bătrânul lup de mare avea obiceiul să dea fastuoase banchete. Se petrecuse mult aici pe vremuri. Mai rămăsese încă o masă de piatră şi câteva scaune tot de piatră. Nu mă mirai deloc când văzui că cei trei banditi ne conduc chiar în vechea sală de ceremonii. Peggie se aşeză. Lângă ea eu, iar lângă mine Walker.

Cei trei luară loc în faţa noastră. Era, cum mai spusesem o noapte foarte frumoasă şi printre ferestrele sparte, lumina stelelor intra în voie.

Incercai să văd cât mai bine feţele răpitorilor noştri. Dar nu putui zări nimic, din cauza măştilor foarte bine fixate; nu-mi putui da nici măcar seama dacă printre ei e şi un chinez. Cel care părea a fi şeful, era un om foarte voinic; ni se adresă tot el şi de data asta; ceilalţi vorbeau între ei cu glas scăzut.

Mi se adresă mai întâi mie;

— Dl. James Cranage, nu?

— Da, — răspunsei.

— Sunteţi omul pe care l-a avut în serviciul lui Holliment, la Portsmuoth, o singură zi, nu?

— Sunt. Nu pot nega.

— Și ați fost atacat în cursul nopții de o bandă?

— Da... o bandă condusă de un chinez.

— N'are nici-o importanță chinezul. Răspunde-mi numai la ce te întreb. Ai devenit apoi secretarul lady-ei Renardsmere?

— Exact.

— Și mai ești încă?

— Da.

— Iți amintești de un oarecare Neamore cu care a plecat lady Renardsmere la Londra?

— Imi amintesc.

Se aplecă puțin peste masă și apăsă mai mult peste cuvinte:

— Și n'ai fost apoi trimis a doua zi de către lady Renardsmere la Londra cu un mic pachețel? Răspunde!

— Nu pot răspunde, căci e vorba de afacerile lady-ei Renardsmere, — răspunsei cu tărie.

Urmă un scurt răstimp de tăcere. Apoi omul mascat reluă:

— Dacă nu răspunzi imediat, vei fi ucis în prezența doamnei:

— In cazul acesta nu vei putea afla nimic dela mine; la ce ți-ar folosi dacă mor?

— Răspunde! — repetă omul. — Iți dăm un minut. După asta... Walker începu imediat să vorbească:

— Oh! d-le Cramage, de ce nu le răspun-

deți? Vorbiți înainte de-a vă ucide. Asta n'are nici-o importanță d-le... spuneți-le repede.

Șeful începu să râdă și se întoarse către șofeur.

— Atunci ești și d-ta la curent, prietene? — spuse. Atunci.

— Ține-ți gura Walker, — îi strigai. Fii bărbat! Nu cred că vor îndrăzni...

Nici nu terminai că cei trei oameni se și sculară în picioare, ridicară revolverele și șeful se așeză drept în fața mea.

— Ține-ți și d-ta gura! — vorbi calm. Sus. Du-o și pe d-ra în camera de alături și să nu vă mișcați până ce nu vă chem. Repede... și să nu faceți prostii, dacă țineți la viață.

Era inutil să-i mai înfrunt. O luai pe Peggie de braț și intrarăm în camera de alături. Iar cei trei oameni, jucându-se nepăsători cu revolverele, înconjurară pe șofer.

— Ce le poate spune? Știe ceva? — mă întrebă Peggie pe șoptite.

— El m'a dus doar la Londra.

După câteva clipe furăm strigați înapoi; cei trei oameni își puseseră revolverele în buzunare și șeful vorbi:

— Băiatul acesta ne-a spus că a condus pe Neamore și pe lady Renardsmere la Londra și ne-a spus și ce-a făcut stăpâna lui în ziua aceea. Iar a doua zi, lady i-a ordonat să te conducă la biroul lui Pennithwaite, avocatul lady-ei Renardsmere. Ai văzut deci că a fost

inutil să păstrezi secretul. Acuma suntem complect lămuriți. Dece te-ai dus la notar ?

Era într'adevăr inutil să mai tac ; așa că răspunsei :

— I-am dus o scrisoare și un pachețel.

— Lui personal ?

— Exact.

— Știai ce conține pachețelul și scrisoarea ?

— Nu.

— Ce-a făcut cu pachetul după ce i l-ai dat ?

— Nu știu, căci a trecut în camera vecină. Apoi a revenit în birou și mi-a dat o chitanță.

— Asta e tot ce știi ?

— Absolut tot.

— Lady Renardsmere nu ți a vorbit după asta de conținutul parchețelului ?

— Nici-odată !

— Cât era de mare ?

— L-am putut pune cu ușurință în buzunarul vestei.

După ce șeful s'a mai întreținut câtva timp cu oamenii săi, pe șoptite, reveni iar și-mi puse o nouă serie de întrebări.

— Știi unde se află pentru moment lady Renardsmere ?

— Nu. Poate că e chiar aici.

— Nu fi obraznic. Nici nu bănui măcar unde-ar putea fi ?

— Am o idee, dar nu se bazează pe nimic sigur. Cred că a trecut pe continent, căci am

primit o telegramă dela Dover ; dar asta nu spune, natural, nimic.

Se întoarse apoi către Peggie.

— D-ta eşti miss Manson, antrenoarea lady-ei Renardsmere, — spuse el sigur, Unde crezi că e lady ?

— Pe continent.

— Dece ?

— Pentru motivul dat de d. Cranage. Ultima telegramă a lady-ei Renardsmere a fost expediată dela Dover.

— Nu bănuii dece s'a dus, aşa, pe neaşteptate pe continent ?

In locul Peggiei, răspunsei eu :

— Da ; cred că s'a dus să se întâlnească cu un chinez, cu d-l Cheng.

In tot cazul, răspunsul meu lovi din plin. Cei trei bandiţi tresăriră. Vorbiră câtva timp între ei, îi văzui gesticulând, dar nu putui prinde nimic. In cele din urmă şeful ne spuse :

— Bine. Am terminat cu d-tră. Urmaţi-ne, vă vom duce la maşină !

Il auzii pe Walker gemând de mulţumire ; bandiţii mergeau înaintea noastră. Luna strălucea din plin.

Şi mai înainte ca noi să ne dăm seama ce se întâmplă, văzurăm ieşind din tufişurile dimprejur cinc ioameni. Auzii un energic : „Mâinile sus !“, şi observai că patru dintre aceşti

oameni purtau uniforma albastră a polițiștilor, iar al cincilea era în civil. Răpitorii noștri fură tot așa de surprinși ca și noi ; n'avuseseră timpul să-și ia armele din buzunare, așa că trebuiră să ridice mâinile.

Civilul era chiar lângă mine și lumina lunii cădea din plin pe brațul lui întins ; și observai că în jurul încheieturii dela mâna stângă, avea un tatuaj reprezentând un fel de dragon.

Era americanul... Peyton !...

CAP. XVIII.

INTINDEȚI MÂINILE !

Imi venea să urlu de bucurie. Șeful banditilor începu să înjure ;

— La dracu ! Ne-au prins !...

Apoi auzii glasul unui sergent de poliție din Renardsmere pe care-l cunoșteam foarte bine.

— Perchiziționează-i imediat, Burton, — porunci.

Polițaiul luă armele banditilor și mi le aruncă. Apoi veni al doilea ordin al sergentului :

— Intindeți mâinile !

Noi rămaserăm ca fascinați, văzând pe cei trei prizonieri lăsându-și mâinile jos, apoi întinzându-le înainte. Luci ceva în bătaia lunii... se auzi apoi un clinchet metalic... Polițiștii se dădură înapoi.

— Ia-le măștile, Burton! — ordonă din nou sergentul.

Mă apropiai de ei, cu toate protestările lui Walker, care nu-și revenise încă. Voiam să să le văd și eu fețele. Era poate și-un chinez printre ei?.., Dar când Burton le ridică măștile, nu văzui nici-o față galbenă. Șeful era un băiat tânăr și frumos, dar cu cei mai întunecați ochi pe care i-am văzut vre-odată. Cei lalți erau doi tipi oarecare.

După ce-i examină, sergentul se întoarse către mine.

— Sper că nu v'a făcut nimic rău, d-le Cranage; nici d-tră, nici d-rei Manson!

— Nimic, sergent. Dar acuma ce vreți să faceți cu ei?

— Îi vom pune de-o-camdată la răcoare; i-am prins grație d-lui Peyton. Îi vom duce imediat la Mallant. Automobilul d-tră e jos, nu? L-am văzut când am venit. Al nostru e dincolo de cărare; v'aș ruga să mergeți cu noi la poliție să dați declarațiile de rigoare.

Cei trei banditi și polițiștii se îndepărtară: noi trei rămaserăm pe loc. Walker murmura mereu nu știu ce. Îl apucai de umeri.

— Poți pune mașina în mișcare? — îl întrebai.

Tresări când îl atinsei; cred că uitase cu totul de mașină.

— Mașina, d-le Cranage, masina?.. Oh, da, d-le. — Incepu să tremure. — Mi-a spus să

iau numai. Oh, desigur, o pot pune imediat în mişcare. Dar... credeţi că au plecat cu adevărat?.. Nu trebuie să ne mai temem, d-le?

— Hai, pune maşina în mişcare şi vino-ţi în fire. N-o putem ţine pe miss Manson aici toată noaptea. Hai, repede..

Păru că-şi revine şi porni spre maşină. Venii lângă Peggy. Ne privirăm un moment în tăcere.

— Oh, Jim! — murmură ea. — Nici nu-mi vine să cred că tot ce ni s'a întâmplat a fost aevea!

— Eu mă întreb cum de-a aflat diavolul acela de Peyton că suntem în pericol. Şi când mă gândesc că l-am suspectat, după vizita lui dela Renardsmere House! Şi când colo ne-a salvat chiar el din mâinile banditilor! Să sperăm că ni se va explica totul la Mallant. Nu te simţi cumva rău?

— Acuma nu, dar mâine... nu sunt sigură.

— Maşina e gata, d-le! — strigă Walker, care-şi recăpătase vocea naturală. — numai că va fi cam greu s'o întorc. Dacă aţi vrea să mergeţi pe jos până la şosea; şi d-ra Manson...

Pornirăm pe jos spre şosea; dar nu făcurăm nici 20 de paşi, că Peggie îmi strânse braţul şi-mi arătă ceva cu degetul. In mijlocul drumului ne aştepta un om, pe jumătate ascuns în umbra tufelor depe marginea şoselii. Ne oprirăm. El observă şi strigă:

— Veniţi, d-le Cranage.. sunt eu.. Peyton!

Ne apropiarăm de el şi-i strânsei mâna cu căldură. Deşi eram foarte îndrăgostit, n'aşi fi simţit nici un pic de gelozie, dacă Peggie i-ar fi sărit de gât şi l-ar fi sărutat.

Inainte de-a schimba impresiile, ne scoaserăm pipele şi le aprinserăm ca cei mai calmi oameni din lume.

— Nu mă prezinţi, Jim? — întrebă Peggie.

Făcui prezentările cu mare ceremonie, scuzându-mi neglijenţa.

Peyton arătă spre ruine.

— Aţi petrecut clipe urâte acolo nu?

— Groaznice! Şofeurul înebunise aproape!. Dar după câte ne-a spus sergentul, mi se pare că d-tră sunteţi salvatorul nostru?

Cum se face asta?

— Am rămas în urmă tocmai pentru a vă explica asta. Nu mai aveau nevoie de mine, după ce le-au pus cătuşele. Voi merge cu d-tră la Mallant şi vom mai vorbi. Cum s'a făcut asta? Din cauză că n'am auzit nici-odată cântând o privighetoare.

— Ce legătură au astea cu privighetorile?

— Curios, dar totuşi are. După ce am vizitat Renordsmere House, am făcut câteva plimbări prin împrejurimi, la întâmplare. Şi-am întâlnit la un moment dat, într'un han, un om amator, ca şi mine, de păsări. Şi mi-a povestit că lângă ruinele acestea sunt câteva privighetori. Şi atunci, imediat ce a început să se întunece, am venit aici cu bicicleta, m'am

așezat sub un tufiș, sperând să aud măcar o privighetoare. Și nu după mult timp, i-am văzut pe cei trei tipi venind cu o mașină, pe care a ascuns-o nu departe de mine. Apoi s'au așezat jos și au început să vorbească, fără să știe că eu îi ascultam. Nu pricepeam prea mult din cele ce discutau, dar un singur lucru era clar; că avea un chef nebun să pună mâna pe lady Renardsmere și că lady dispăruse. Pricepui apoi că organizase un soiu de complot s' pună mâna măcar pe secretarul ei chiar în seara asta; în acest scop îi trimiseseră o telegramă falșă și secretarul trebuia să cadă dintr'un moment în altul.

— Ah, atunci telegrama fusese trimisă de el!

— Da, așa cred. Pricepui că sunteți în pericol, de-asemenea și miss Manson, pe care voia s'o interogheze. Din fericire lăsasem bicicleta în cealaltă parte a tufișului; mă strecurai până la ea și alergai până la cel mai apropiat sat. Intâlnii un polițaiu și telefonarăm imediat la postul din Mallant și în mai puțin de o jumătate de oră veni sergentul cu oamenii săi. Cred că am ajuns la timp, nu? Cine credeți că sunt banditii aceștia? Am citit o mulțime de ziare de când sunt în Anglia și mi-a venit o idee.

— Ce idee?

— M'am gândit că poate oamenii aceștia sunt amestecați în omorurile săvârșite la Londra. I-am auzit pronunțând un nume...

— Care nume ?

— Holliment ! primul ucis, nu ?

— Da, dar şi eu m'am gândit la acelaş lucru, — afirmai.

— Suntem atunci de acord. Sunt o bandă puternică. Dar după tot ce-am citit, am impresia că miezul afacerii acesteia e chinezul ; Chinezul care a atacat magazinul lui Holliment dela Portsmouth. Dece nu-l caută poliţia pe el ?... Cred că ceilalţi nu sunt de cât simple instrumente.

Walker ne ajunse din urmă cu maşina. Era foarte nerăbdător să se îndepărteze cât mai repede de ruinele ciudatului castel. Il privi cu neîncredere pe american şi-mi făcu semn cu cotul. Peyron observă.

— Fii liniştit, prietene, — spuse. Nu mai e nici un bandit aici şi chiar dac'ar veni vreunul, am în buzunar un mic instrument, care-i va veni imediat de hac. Ascultă te rog ; coboară până lângă boschetul acela, unde vei găsi bicicleta mea ; urc'o în maşină şi noi te ajungem imediat.

Maşina se îndepărtă. Peyton reluă :

— Unde e chinezul ? Indivizii ăştia trei nu sunt decât nişte instrumente... nouă ne trebuie patronul. Şi patronul e încă liber. Şi atâta timp cât va fi în libertate...

— Sunt exact de părerea dumitale, — răspunsei. Dar văd că ştii mai multe decât mine. Nu ştiam că s'a adus la cunoştinţa publicului că

în toată afacerea asta joacă un rol principal un chinez.

Peyton se uită mirat la mine.

— Cum !... Incă n'ai citit ziarele de seară ? Nu ?... Eu am cumpărat mai multe în gara Mallant. Scotland Yard a recurs la publicitate şi se povesteşte cu lux de amănunte totul ; dela început până la sfârşit ; până la sfârşitul pe care-l cunoaştem adică. Pe chinez îl cheamă Shun Sin, secretarul unui chinez din înalta societate, Chang ; şi se presupune că secretarul a furat dela stăpânul său un obiect, de mare valoare, o bijuterie de exemplu, pe când erau la Paris. Apoi secretarul a venit în Anglia ; dar bijuteria i-a fost şi lui furată, şi atunci el, cu o întreagă bandă organizată caută să pună mâna pe ea cu orice preţ. Shun Sin... un chinez care a pierdut lobul urechii stângi.

Imi amintii de informaţia dată de d-l Cheng.

— Nu ştiam că s'au publicat toate acestea ! — murmurai.

— Mai sunt şi altele. Şi sunt sigur că ceeace am văzut în seara asta constituie un capitol nou al afacerii acesteia. Dar încă odată, unde o fi chinezul ? Căci atâta timp cât e încă în viaţă...

Făcu un gest expresiv.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta ? — întrebă Peggie.

— Că vor mai fi şi alte asasinate ! — răspunse.

Walker ne conduse numai într'o jumătate de oră la Mallant.

Micul orășel era adormit, iar străzile fără nici un trecător. Biroul poliției era luminat și plin de polițiști.

Furăm introduși într'un birou în care îl găsirăm pe sergent și încă doi polițiști, probabil superiorii săi. Pe masă erau o serie de obiecte foarte felurite, care mă intrigară la culme. Cel dintâi vorbi sergentul.

— Iată ce am găsia în buzunarele dumneavoastră, d-le Cranage! Ceasuri... bani destul de puțini și lucruri fără nici-o importanță. Dar am găsit și un lucru de mare valoare pentru noi; un mic carnet, în buzunarul șefului, unde sunt trecute câteva informații asupra lui Hollimen: Quartervayne, Neamore . ca și adresele lor din Londra. E un fel de memorandum în care e trecută și lady Renarsdmere și d-tră. Rezultă de aici că cei trei oameni sunt amestecați în crimele dela Londra.

— Am și eu impresia asta, de mai bine de două ceasuri. Dar în fond, cine sunt oamenii aceștia?

— Nu vor să ne spună dar pe șef l-am identificat.

— Da?

— Unul dintre oamenii noștri care a fost atașat în ultimul timp pe lângă poliția din Portsmouth, l-a identificat imediat. Omul aces-

ta a fost un timp asistentul unui doctor din Portsmouth.

— Adică e şi el medic?

— A avut însă unele dificultăţi şi a fost dat în cele din urmă afară. După asta, se pare că s'a apucat de rele... din cauza proastelor tovărăşii.... natural.... A fost văzut de mai multe ori cu un chinez.... probabil acela despre care vorbesc ziarele din Londra. Ceilalţi doi sunt de bună seamă complicii lui Dar... unde-i chinezul?

— Asta ne întrebam şi noi, — răspunsei.

După ce dădurăm declaraţiile de rigoare, furăm autorizaţi să plecăm. O condusei pe Peggie acasă, apoi îl invitai pe Peyton la Renardsmere House pentru noapte căci trebuia să revenim a doua zi dimineaţa la tribunalul din Malant, pentru a fi confruntaţi cu cei trei şnapani.

Dar a doua zi nu se întâmplă nimic; şi nici în cea următoare. Dar în dimineaţa celei de a treia, primul lucru pe care-l citii când deschisei ziarul, fu următorul:

INCA UN ASASINAT MISTERIOS

Un bine cunoscut avocat din Londra a fost găsit înjunghiat în cabinetul său.

CAP. XIX

AL PATRULEA ASASINAT

Nu-mi trebui prea mult timp ca să-mi dau seama ce s'a întâmplat. Ştiam dinainte numele bietului avocat şi... într'adevăr, nu mă înşelasem...

„Pennithwaite !...

Trebuie să mărturisec că vestea morţii avocatului mă lovi mai mult decât celelalte. Avui imediat viziunea solemnei încăperi în care fusesem primit... Revăzui pe bătrânul acela extrem de manierat... atmosfera încărcată de mirosul specific al biliotecilor... biroul plin de dosare... Dar viziunea aceasta dispăru şi făcu loc uneia îngrozitoare... Bătrânul avocatul zăcând inert. aplecat peste biroul său, într'o mare de sânge!...

Pennithwaite!... A patra victimă!... Care va fi următoarea? Căci, dacă trei membri din periculoasa bandă erau în închisoarea din Mallant, chinezul era încă în libertate.

Articolul consacrat acestei noui crime, nu-mi furniză nici-o noutate.

„O nouă şi îngrozitoare crimă părând a patra din serie, a fost descoperită eri dimineaţă. D. Pennithwaite, un foarte cunoscut avocat din Londra, a fost găsit înjunghiat în biroul său din Lincoln's Inn Field. Se pare că d. Pennithwaite, celibatar bătrân, avea lângă birourile

Jii și un mic dormitor unde petrecea de multe nopțile. Marți seara dădu ordin să i se pregătească camera pentru noapte. A fost vizitat la ora șase seara de primul său secretar, căruia i-a recomandat să pună pe birou anumite hârtii pe care avocatul urma să le examineze în timpul nopții. Apoi d. Pennithwaite se duse la club unde lua de obiceiu masa, unde rămase până la ora zece și jumătate.

Toți cei care-l cunosc declară că avocatul era sănătos și bine dispus. Portarul îl văzu, intrând în birou și-i ură noapte bună, apoi îl auzi închizând ușa cu cheia. Camera de culcare a avocatului, care dădea în birou, nu avea altă ieșire.

„Eri dimineață, când secretarii veniră la ora nouă, văzură că avocatul nu ieșise încă. La ora zece, primul secretar, după ce bătuse de mai multe ori în ușă fără să obțină nici-un rezultat, se duse în curtea din dosul imobilului și observă că fereastra camerii de dormit a avocatului era întredeschisă. Își procură o scară, intră în cameră și apoi în cabinetul particular al patronului său. Și acolo îl găsi în birou, într'un lac de sânge. Fusese înjunghiat în timp ce citea hârtiile din fața lui. Hârtiile erau pline de sânge; o țigară pe jumătate consumată căzuse pe covor; lângă cadavru era un pahar pe jumătate plin de whisky și cu apă. Totul proba că avocatul fusese atacat pe neașteptate. Asasinul avea intenția să caute ceva în birou.

Sertarele biroului au fost răscolite, iar b[illegible] narele victimei tăiate; pe unul din scaun fost găsită o trusă de chei a avocatului; co[illegible] ţinutul casselor de bani era răsturnat pe covor. Şi celelalte mobile au fost controlate.

„Nu se poate şti dacă asasinul şi-a atins scopul; dacă a găsit adică obiectul pe care-l căuta. Se pare că a intrat în apartament în timpul în care avocatul era la club; apoi a lovit pe neaşteptate. După care a început să caute cu disperare un anumit lucru. Acest asasinat a fost comis de un membru din banda care l-a ucis pe Holliment. Quartervayne şi Neamore; în toate cazurile s'a procedat aproape la fel, iar scopul a fost acelaş. Singura satisfacţie e că poliţia a reuşit să aresteze pe trei dintre membrii acestei periculoase bande; au fost arestaţi în împrejurări cu totul curioase şi se speră că se va obţine dela aceştia importante declaraţii. Nu vor fi acuzaţi de asasinarea avocatului, tocmai din cauză că au fost arestaţi în cu totul alt loc. Cât despre asasinul avocatului nu avem până în prezent nici-un indiciu. Partea ciudată a acestor crime e tocmai faptul că asasinul a putut dispare fără să lase nici cea mai mică urmă".

Peyton intră în camera mea tocmai când terminam de citit reportajul. Îi arătai coloanele ziarului; se plecă peste umărul meu şi citi şi el articolul, în timp ce eu îl reciteam. Apoi se uită fix la mine.

— Chinezul... — spuse pe şoptite. Atâta timp cât va fi în libertate...

— Al cui e rândul de data asta?... murmurai.

Se aşează şi-şi umplu pipa.

— Era avocatul lady-ei Renardsmere, nu?

— Cel căruia i-am dus pecheţelul.

— Care conţinea exact obiectul pe care-l caută chinezul. Bandiţii de acum trei seri te-au interogat asupra acestui lucru, nu?

— A mărturisit Walker tot. Dar habar n'am ce conţinea pacheţelul.

— In tot cazul, cei trei, fiind arestaţi, n'au putut veni în contact cu chinezul ca să-i comunice rezultatul anchetei lor. Probabil că chinezul luase informaţii şi din altă parte şi a trecut imediat la fapte. Se vede că el lucra numai la Londra unde un galben poate trece mai uşor neobservat.

—Da, e foarte greu să deosebeşti un chinez de altul.

— Şi cum, după părerea mea, se pare că n'a găsit ce căuta nici în biroul lui Pennithwaite, se pune întrebarea cine va fi al cincilea?

— Cine crezi că e ameninţat de data asta?

— Lady Renardsmere. Fiindcă ea a cumpărat misteriosul obiect dela Holliment, Quatervayne şi Neamore. Şi au fost asasinaţi cu toţii; chiar şi Pennithwaite căruia i s'a dat obiectul în păstrare... Când crezi că a băgat ea de seamă că obiectul pe care-l cumpărase era un lucru de furat?

— Cred că în momentul în care i-am v
în prezența d-rei Happle; sau imediat după vizita celor doi detectivi; sunt sigur că mai înainte de asta era convinsă că tranșase o afacere perfect legală.

— Hm!... Cred că știu ce a făcut după plecarea ei de aici.

— Ce?

— Foarte simplu. S'a dus drept la Pennithwaine și, fiind decisă să treacă pe continent în căutarea veritabilului proprietar, a luat misteriosul obiect dela avocat. Și sunt aproape sigur că obiectul acesta e în poșeta ei. De asta nu l-a găsit Chun Sin... și pentu asta e acuma așa de amenințată.

Cineva bătu în ușă și intră un valet.

— D-l Jifferdene dorește să vă vadă, d-le.

Jifferdene se ivi imediat. Mi se păru îngrijorat. I-l prezentai imediat pe Peyton.

— Cred că i-ați văzut numele în jurnale... în legătură cu afacerea de acum trei zile.

— I-am văzut tocmai pe cei trei în închisoarea din Portsmouth.

— Au fost identificați?

— Numai unul singur; fostul medic contra căruia s'a plâns mai de mult vechiul său patron. Sunt oameni din banda chinezului d-le Cranage.

— Da, dar acela e încă liber Toată poliția din Londra e pe urmele lui si el e încă liber?.. E nemaipomenit!

Jifferdene schimbă repede subiectul.

— D-le Cranage, știi unde e lady Renardsmere? întrebă.

— Nu.

Ochii polițistului căzură pe jurnal.

— Urâtă afacere. Am fost și eu în Lincoln's Inn Field. Tot lovitura chinezului! Trebue să fi stat acolo cel puțin două ore... două ore în care timp a răscolit totul. Și mă întreb încă dacă a găsit ce căuta!

Răspunse Peyton.

— Tocmai despre asta vorbeam și noi. Eu cred că n'a găsit nimic.

— Și atunci unde e obiectul acela pentru care au fost uciși până acuma patru oameni? Văd că sunteți foarte la curent!

— Am citit doar ziarele; apoi d-l Cranage mi-a mai dat unele informații și am ajuns la concluzia că obiectul e în poșeta lady-ei. Renardsmere.

Jifferdene suspină.

— Cred că în privința asta nu vă înșelați. Și cred că nici chinezul nu se îndoiește de asta... așa că... lady Renardsmere ar putea fi a cincea.

— Dacă nu puneți mâna pe el, probabil că se va întâmpla întocmai, — strigai — și mai cred că...

Jifferdene se sculă și mi-o tăie.

— Eu sunt un om cu experiență, tinere, și-am văzut multe în cariera mea, dar n'am în-

tâlnit niciodată un asasin așa de abil ca chinezul ăsta. Are o abilitaate aproape diabolică. Parcă am avea de-aface cu un strigoi...

— Sper că-l veți găsi până la urmă în carne și oase, — remarcă Peyton. Strigoii nu se servesc de pumnale.

CAP. XV.

MAJORDOMUL DIN PARK LANE

Jifferdene dădu din nou din cap. Își luase rămas bun dela Peyton, iar eu îl condusei până la peron, în fața căruia îl aștepta o mașină. Se întoarse spre mine și-mi șopti :

— Un singur cuvânt Cranage ; mi-ai spus că nu știi unde e lady Renardsmere. Ei bine, te pot asigura că acum trei zile era la Paris. A fost văzută la Hotel Bristol. Și știi cu cine ?

— Spune repede.

— Cu d-l Cheng ! Cu d-l Cheng pe care l-a furat Chun Sin !...

— Cum de-ai aflat asta Jifferdene ?

— Îți spun imediat. Știi că am bănuit încă dela început că lady Renardsmere e amestecată în afacerea asta. Am venit aici să-i iau un interogatoriu și a șters-o imediat : în cazul în care n'ar fi fost amestecată, n'ar fi făcut asta. N'am putut-o găsi nici la Londra, căci nu stătuse în Park Lane decât câteva ore. Am aflat

ap. Lá a fost la Dover chiar în seara aceea și apoi a trecut pe continent.

„Și cum am dat în ultimul timp publicității toată afacerea, am primit vizita unui reporter din Paris, care venise la Londra să ia informații. Și mi-a spus că, cu o zi mai înainte, a văzut-o pe Lady Renardsmere la hotelul Bristol din Paris în tovărășia unui nobil chinez foarte bătrân. Pe lady o cunoștea din vedere, dar de chinez nu știa nimic ; a luat însă informații și a aflat că e un financiar chinez, d. Cheng. Citind prin ziar datele furnizate de poliție, i s'a părut curios să-i vadă împreună și atunci a venit imediat la Londra să ne anunțe. Și cum avea un mic concediu, s'a pus la dispoziția noastră, încercând să ne ajute.

— Să vă ajute ?... Cum asta ?

— Luând informații mai precise dela directorul hotelului Bistol ; îți amintești cred că d. Cheng locuia la hotelul Bristol în momentul în care a fost furat. S'a interesat atunci de fostul secretar a d-lui Cheng, un oarecare Chun Sin și a aflat că era un om foarte elegant, care vorbea franceza și engleza fără cea mai mică urmă de accent. După părerea directorului acest Chun Sin e un om foarte inteligent și foarte abil. Și asupra acestui punct suntem de acord, nu ?

— Nu uita că-i lipsește lobul urechii stângi, așa că poate fi identificat cu ușurință .

— Da, dar când îl privești de aproape. Dar

nimeni nu l-a văzut de aproape... până în prezent. Oricum ar fi însă, atâta timp cât omul acesta e liber, lady Renardsmere e în pericol şi dacă aşi putea trimite pe cineva la Paris s'o avertizeze..

— Cred că în momentul în care trimisul dumitale ar sosi la Paris, ea ar fi la Londra, deşi sunt convins că nu va apare până în ziua Derbyului.

— Dacă lucrurile s'ar tărăgăna până atunci. Dar păzeşte-te şi d-ta. S'ar putea produce un atac chiar în casa asta şi dacă se prezintă un vizitator cu înfăţişare de chinez...

— Sunt destui oameni în casa asta... şi revolvere la discreţie. Iar eu, de săptămâna trecută, port în permanenţă unul la mine.

— Foarte bine faci, d-le Cranage. Asasinul nu se va da în lături dela nimic. Noi vom face tot ce ne va sta în putinţă.

Apoi îmi strânse mâna şi plecă. Eu revenii în birou, unde-l găsii pe Peyton aşteptându-mă. Americanul devenise foarte pasionat de afacerea asta şi discutarăm mult timp. Nevoind să abuzeze de ospitalitatea pe care i-o oferisem, se hotărî să se mute la hanul din sat, de unde se putea pune cu uşurinţă în legătură cu poliţia, mărturia lui era foarte preţioasă, aşa că nu putea pleca. Petreceam însă cea mai mare parte din zi împreună, ne duceam foarte des la Peggie Manson şi vegheam asupra sănătăţii lui Rippling Ruby.

Lucrurile erau în stadiul acesta, când veni și ultima săptămână dinaintea derbyului. Chinezul nu fusese găsit ; cei trei complici fuseseră deferiți Curții cu Juri. Veni astfel ziua de Vineri înaintea marii alergări dela Epson și, lucru ciudat, nici eu și nici Peggie Manson nu primise nimic dela lady Renardsmere. Dar în vinerea aceea liniștea fu întreruptă.

Eram ocupat cu rezolvarea corespondenții când Burton, majordomul, intră cu un aer misterios și-mi spuse pe șoptite :

— D-le Cranage... a venit Joycey și vrea să vă vorbească.

— Joycey ? cine-i Joycey ?

— Oh, uitasem că nu-l cunoașteți. E majordomul din Park Lane și vine cu un mesaj din partea doamnei...un mesaj pentru d-tră, domnule..

Mă ridicai foarte agitat.

— Spune-i să intre, Burton... Ți-a spus ceva ?

— Mie ? oh, nu ! Joycey e un om foarte discret. Aș vrea însă să-l întrebați unde e doamna, căci sunt foarte neliniștit..

— Bine Burton, spune-i să intre...

Joycey era un om de-o ireproșabilă corectitudine. Haine negre, mersul măsurat, glasul grav, dulce, insinuant. Avea o figură de eclesiast sau de magistrat ; mă salută adânc, ca și cum ar fi fost în fața unei majestăți.

— Bună ziua Joycey, — spusei. — Ai mesaj pentru mine ?

— Da, d-le, un mesaj din partea lady-ei Renardsmere.

— Bine prietene. Ia loc și spune-mi despre ce e vorba.

— Fiți bun și mai așteptați un moment ; mesajul e adresat atât d-tră cât și d-rei Manson ; d-ra a fost anunțată printr'o telegramă, așa că trebuie să sosească curând.

Mă ridicai și mă uitai pe fereastră ; Peggie tocmai descăleca în fața peronului. Aruncă frâul valetului și intră.

— A venit Joycey ? — mă întrebă.

După un minut eram amândoi în fața importantului majordom.

Își drese glasul, ca și cum ar fi avut de gând să țină o întreagă predică, apoi începu, cu glas onctuos și cadențat :

— Din partea lady-ei Renardsmere, pentru d. Carnage și miss Manson. Lady vă anunță prin mine că a închiriat pentru săptămâna curselor dela Epson o vilă numită Marengo Lodge ; a închiriat-o de luni dimineață până sâmbătă. Eu am primit ordin să iau imediat casa în primire, împreună cu o echipă aleasă dintre personalul din Park Lane. Lady vă va fi recunoscătoare d-le Cranage, dacă v'ați prezenta și d-tră luni la Marengo Lodge, la ora unu sau la oricare oră vă va conveni ; masa de seară se va servi la ora șapte

Se opri și se înclină către mine.

— Foarte bine, spune-i lady-ei Renardsmere că mă voiu conforma întocmai, — spusei.

— Mii de mulțumiri, d-le.

Apoi se întoarse către Peggie.

— Lady Renardsmere trimite multe complimente d-rei Manson și d-rei Hepple, — continuă majordomul. Și ar fi foarte mulțumită dacă d-ra Manson și d-ra Hepple ar consimți să fie invitatele sale la Marengo Lodge, în timpul săptămânii de curse.

Și salută încă odată. Peggie făcu semn că acceptă.

— Foarte amabil din partea lady-ei Renardsmere, — spuse. Spune-i că acceptăm invitația și-i mulțumim.

— V'așI putea întreba dacă veți fi la timp pentru a lua la Marengo Lodge masa de seară? Peggie răspunse afirmativ.

— Mii de mulțumiri miss. Am și un mesaj suplimentar pentru d-tră, — reluă majordomul, cași cum ar fi spus o lecție învățată pe de rost. Lady Renardsmere speră că miss Manson, împreună cu echipa de detectivi și cu personalul său, va asigura un drum lipsit de pericole promițătoarei Rippling Ruby; e vorba de drumul dela Manson Lodge la grajdurile din Epson.

— O poți asigura pe lady Renardsmere că miss Manson va face pentru asta tot ce-i va sta în putință, — declară râzând Peggie. Rip-

lling Ruby va călători cu o escortă cum n'a mai avut până acuma nici-un candidat al Derbyului. Cu toate că am impresia că e perfect inutil, dar.. Și-i poți spune deasemeni măritei lady că Rippling Ruby va câștiga concursul la sigur.

— Mii de mulțumiri miss... mii de mulțumiri d-le. Mesajul meu s'a terminat.

Se ridică, salută și porni spre ușă.

— Un moment, — spusei. Mesajul dumitale terminându-se probabil că trebuie să duci răspunsurile noastre lady-ei. Lady e la Londra ?

Figura majordomului deveni de nepătruns, iar vocea sa onctuoasă deveni de ghiață.

— Nu am libertatea să vă răspund la întrebarea aceasta, d-le.

— Atunci va fi în timpul derbyului la Marengo Lodge ?

— N'am libertatea să vă răspund nici asupra acestui punct, d-le.

— Vor mai fi și alți oaspeți ?

— Nimeni afară de miss Hepple, miss Manson și d-tră.

Peggy încercă și ea să-l descoasă pe majordom.

— Eu cred că va veni totuși, măcar ca s'o vadă alergând pe Rippling Ruby... Sunt sigură că va fi la Epson.

— N'am nici o informație asupra acestui subiect miss.

— Bine, — spusei. Inainte de-a pleca la Londra, Burton se va ocupa de d-ta.

— Mulţumesc d-le.

Porni din nou spre uşă. Dar, imediat ce puse mâna pe clanţă, păru că devine mai uman. Şovăi un moment, apoi aruncă spre Peggie o privire timidă şi interogativă. Pe buzele lui impersonale flutură un surâs stins.

— Credeţi că iapa va câştiga la sigur miss ?... — întrebă. E mai mult decât o certitudine, nu ?

— O certitudine absolută, — afirmă ea sorlemnă. E de neîntrecut. Ai pariat pe ea Joycey ?

El făcu semn că da.

— Am câştigat şi ceva toamna trecută miss ; şi dacă voiu avea şi de data asta norocul... Dacă nu...

Drept continuare, dădu semnificativ din cap. Apoi îşi reveni, deveni iarăşi lacheul corect şi stilat, salută demn şi dispăru.

— Crezi că nu va veni la Epson ? — mormăi Peggie.

— Nu cred asta deloc. Va apărea atunci când ne vom aştepta mai puţin la asta. E una din noile ei idei, asta-i tot. Sunt sigur că va veni la Marengo Lodge luni sau cel mai târziu marţi... miercuri e doar proba cea mare. Al propos, cunoşti Marengo Lodge ?

— Chiar foarte bine. E o casă veche, situată

) marginea oraşului şi înconjurată de grădini. E foarte mare, aşa că poate adăposti un număr foarte mare de invitaţi.

— Atunci nu va fi displăcut pentru noi trei să stăm câtva timp acolo. Incep să mă bucur de pe acum, când începusem să mă cam plictisesc aici. Am avut destule neplăceri în ultimul timp, aşa că poate ne vom distra un pic.

— Miercuri vom avea mari emoţii, prietene. Amână distracţiile după ziua aceea.

Şi începu să râdă.

Chiar în seara aceea primii un aviz dela poliţie prin care mi se comunica că şeful celor trei oameni care ne atacaseră lângă castelul ruinat dorea să-mi vorbească.

CAP. XXI.

AVERTISMENTUL

Vestea aceasta surprinzătoare îmi fu dată de Spiller, detectivul din Portsmouth.

Eram în cabinetul meu împreună cu Peyton, dar detectivul voi să-mi vorbească în particular.

— Ce este? îl întrebai imediat ce furăm singuri.

— Am venit aici din cauza lui MacFarlane, — răspunse Spiller.

Imi puse mâna pe umeri.

MacFarlane era numele sub care era cunoscut șeful celor trei bandiți; adevăratul lui nume nu se cunoștea încă.

— Ce este cu MacFarlane? sper că n'a evadat?

— Evadat? Nici gând! Dar vrea să te vadă.

— Să mă vadă? Dece?

— Dracu știe! In tot cazul l-a înebunit pe director de două zile, tot cerându-i să te vadă imediat; spune că are să-ți comunice un lucru foarte important. Și am venit să-ți spun asta.

— E ceva personal?

— Nu știu. Dar fie sau nu personal, e imposibil să-l vezi numai d-ta singur. Va fi de față un gardian. Accepți?

— Eu cred c'ar trebui să accept. D-ta ce-ai face în locul meu?

—Oh, eu aș primi imediat. Cine știe ce vrea să-ți spună. N'a vrut să-și vadă nici avocatul până acuma...

— Ei bine, atunci când să viu?

— Mâine la prânz să fii în fața închisorii; până atunci aranjez totul. Atunci vii, nu?

— Ne-am înțeles.

După plecarea lui Spiller, îi povestii totul lui Peyton.

— Are de făcut unele mărturisiri, sunt sigur de asta, dar dece să mi le facă tocmai mie? întrebai.

— Eu nu cred că-ți va face mărturisiri. După cât cunosc eu oamenii, am impresia că nu se

va putea scoate nimic dela el. A jucat și a pierdut; e simplu. Și-și va lua plata fără să crâcnească. Nu... are să-ți spună cu adevărat ceva important. Ce anume, vei vedea!

A doua zi Peyton mă conduse în oraș și rămase să mă aștepte în mașină. La ora 12 precis, eram în fața închisorii, unde mă aștepta Spiller. Zece minute mai târziu, după mai multe ocoluri, mă lăsă într'o cameră întunecoasă, a cărui pereți erau formați din două rânduri de bare de fier. Auzii o cheie învârtindu-se în broască și-l văzui pe MacFarlane de cealaltă parte a barelor, urmat de un gardian.

Se schimbase foarte puțin; semăna însă cu o sălbăticiune de curând prinsă. Păru că nu ține seamă deloc de împrejurările în care ne găseam și mă salută fără cea mai mică urmă de jenă.

— Bună ziua, d-le Cranage, — spuse apropiindu-se de grilajul dublu. Îți mulțumesc foarte mult că ai venit.

— Ai ceva să-mi comunici? întrebai cu glasul cam stins.

— Da, răspunse. Se opri și se uită fix la mine. — Dar mai întâi o întrebare. Știi unde e în prezent lady Renardsmere?

— Nu.

— Am ținut socoteala zilelor, continuă el cu un surâs sinistru. Miercurea viitoare e marea

zi a Derbyului. Crezi că o vei vedea înainte pe lady Renardsmere?

— Nu sunt sigur.

— In tot cazul o poţi vedea pe miss Manson când vrei... peste o oră sau două de exemplu, nu?

— Sigur. Chiar în dimineaţa asta dacă e necesar.

Păru foarte satisfăcut de răsupunsul acesta şi se apropie şi mai mult de grilaj.

— Am fost târît în afacerea asta şi pentru mine s'a sfârşit totul, — spuse cu un surâs trist. Am pierdut de prea multe ori. Dar am fost întotdeauna un tip curajos şi aşa voiu fi până la urmă. Din cauza asta am şi vrut să te văd. Du-te imediat la miss Manson şi spune-i cuvintele acestea: „Rippling Ruby e în mare pericol."

Tresării şi cei doi gardieni fură şi ei tot aşa de miraţi ca şi mine.

— Rippling Ruby? — întrebai.

— Da, Riplling Ruby. Şi-ţi repet: e în mare pericol.

— Ce fel de pericol?

— Un pericol, care în orice caz, o va împiedeca să câştige derbyul. Şi e totuşi cel mai frumos pur sânge pe care l-am văzut în viaţa mea!... Fiind aici nu pot face nimic ca să împiedec asta şi de asta te-am chemat pe d-ta. Du-te şi-o înştiinţează imediat pe miss Manson, nu pierde nici un minut. Să n'o piardă nici un

moment din ochi ; cel puțin până în momentul în care va apare înșeuată, pe pistă. Să vegheze asupra ei, să vegheze necontenit...

Rămăsei complect nedumerit.

— Dar Rippling Ruby e păzită de săptămâni de zile de un corp special de detectivi particulari...

— Dracu să-i ia pe toți detectivii particulari din lume, — mă întrerupse furios Mac Farlane. Eu știu ce știu, d-le Cranage. Aleargă imediat la miss Manson. Miss Manson, d-ta și americanul, păziți-o pe rând, altfel, nu se știe...

Se opri și prin ochi îi trecu o ciudată licărire. Izbucni în râs, apoi își reveni și reluă -

— N'am crezut nici odată că aș fi în stare să fac bine vreunui om, d-le Cranage. Mi-am făcut rău până și mie. Și asta chiar din copilărie. Dar îmi face plăcere când mă gândesc că voiu salva un animal așa de frumos, un cal așa de superb... Asta e tot ce avem de spus, d-le Cranage. Poți pleca.

Se depărtă imediat. Rămăsei singur și ieșii și eu.

Spiller îmi aruncă o privire inchizitorială imediat ce mă zări. Toată ființa lui era o uriașă întrebare. Dar nu obținu nici un cuvânt dela mine. Alergai drept spre automobil.

— Strict personal, Spiller, — îi strigai. — La revedere. Dă-i drumul Walker.

Abea după ce ieșirăm din oraș povesti totul lui Peyton.

— Ce crezi de asta? — întrebai.

— Probabil că are dreptate.

— Nu pricep ce legătură are iapa cu toate asasinatele astea.

— Lady Remardsmere e amestecată în astea, ştii bine, iar Rippling Ruby e proprietatea bătrânei lady.

— Crezi că e vorba de-o răzbunare?

— Asta e o idee care mi-a venit imediat.

— Poate că ai dretpate, — aprobă Peyton. Sigur este că noi nu ştim încă nimica. Individul care ţi-a spus toate acestea, sunt sigur că ştia mult mai multe. Bine că ne-a prevenit totuşi. Acuma trebuia să iei măsurile necesare.

— Care?

— Să povesteşti imediat totul d-rei Manson. Mac Farlane a făcut o sugestie care nu mi se pare deloc deplasată. Vom veghea pe rând asura iepei, până miercuri. Voiu lua şi eu parte cu plăcere la asta.

— Cred că am putea face asta numai noi doi. D-ta ziua şi eu noaptea. e suficient.

— Nu zic nu, dar să vorbim mai întâi cu miss Manson. Şi asta cât mai repede..

Se opri un moment şi dădu din cap.

— Spune Cranage..

— Ce?

— Am impresia că şi aici e tot mâna chinezului. MacFarlane n'a spus totul; e ceva care ne scapă. Dar ce anume? Iată ce-ar trebue să aflăm. Am impresia că chinezul, ca

și banda lui de asemeni a acționat întotdeauna prea târziu; și în cazul lui Holliment, și în cazul lui Qaurtervayne, și în cazul lui Neamore și în cazul lui Pennithwaite. Dar chinezul e încă în libertate, așa că mai sunt șanse de câștig. Și ce șanse anume?... E în tot cazul ceva în legătură cu cursele și cu Iady Renardsmere. Lady Renardsmere se poate ascunde, dar Ripling Ruby nu. Să mergem, la miss Manson.

Când intrarăm în Manson Lodgde, Peggie și cu miss Happle se așezau tocmai la masă. Ne învitară și pe noi. Dar erau prea preocupați ca să ne mai gândim la masă, așa că, imediat ce Peggie concedie subreta, îi povesti totul. Intâlnirea mea cu MacFarlane și convorbirea mea cu el avură un efect cu totul deosebit asupra celor două femei. Miss Hipple deveni din ce în ce mai gravă în timp ce Peggie manifestase o nerăbdare și o mânie crescândă.

— E complect absurd! — strigă ea la urmă. — E imposibil ca cineva să se poată apropia de iapă. Nici-un cal n'a fost așa de bine păzit ca ăsta. Sunt toată ziua numai cu ochii pe el; nu mai vorbesc de Bradgett, care nici nu mai doarme. Tot personalul meu e necontenit lângă ea. Fără să mai vorbesc de cei șase detectivi trimiși de lady Renardsmere care nu se deslipesc de lângă ea! Nici regele când deschide parlamentul, n'are o escortă mai numeroasă. Vă repet, nimeni nu se poate apropia

de ea. Toate temerile acestea sunt complect idioate!

— Eu nu cred,... — spuse liniștit Peyton.

Peggie lăsă să-i cadă furculița și cuțitul din mână, calmându-se de-odată.

— Cred că ești un om de bun simț, — spuse. — Ai putea să-mi explici atunci dece crezi că nu-i adevărat ceeace spun eu? — Pentrucă eu nu consider lucrurile din acelaș punct de vedere, — răspunse Peyton. — Cred că au intenția s'o lovească pe lady Renadsmere, răpind sau făcând vre-un rău lui Riplling Ruby. Din umbră pândește necontenit cineva și nu se va da în lături dela nimic pentru a pune mâna pe obiectul acela misterios. Și ei cred că patroana dumitale e în posesia acelui obiect misterios. Și e foarte probabil că omul acela a amenințat-o. Altfel dece s'ar fi ascuns de atâta timp? Dece ar fi trimis atâția detectivi pentru paza iepei?... Nu, crede-mă, este ceva în toată povestea asta. Și nu-i deloc idiot. Iapa e în mare pericol, așa cum a spus și Mac-Farlane.

— Bine, dar ce fel de pericol?

— Dacă am ști asta, n'ar mai fi un pericol. Dar, în locul dumitale, aș îndoi garda. De altfel nu mai sunt decât patru zile.

— Și ce pot face mai mult decât atâta? — exclamă Peggie vânătă de mânie. — N'o pot închide pe Rippling Ruby într'o casă de bani și nici n'o pot instala în dormitorul meu. Ta-

tăl meu a antrenat atâţia câştigători ai derby-ului şi ar muri de râs dac'ar vedea în ce fel e păzită iapa asta.

— Da, dar acuma sunt împrejurări excepţionale, copilule... — spuse m ss Hepple.

Peggie bătea nervos cu degetele în masă,

— D-ta nu mai poţi face nimic, natural, — riscai, — dar îngădui-ne atunci nouă să facem ceva. Peyton şi cu mine vom veghea asupra ei pe rând, până la Epson; e chiar ideea lui asta.

— Foarte frumos din partea d-lui Peyton... ca şi dintr'a dumitale, — răspunse Peggie. — Dar dacă vreţi părerea mea, atunci vă spun că e inutil. Dar dacă asta vă linişteşte, eu nu sunt tulburată câtuşi de puţin, vegheaţi cât doriţi asupra ei. Instalaţi-vă aici, hotărîţi... Dar acuma, pentru Dumnezeu, vorbiţi de altceva şi beţi câte-un pahar de whisky!

Luarăm imediat înţelegere cu Bradgett. Şi hotărîrăm să veghem şi noi asupra preţioasei iepe.

Dumncă ,puţin mai înainte după miezul nopţii, cum stăteam de vorbă cu unul dintre detectivi în piesa din faţa boxei lui Rippling Ruby, veni în fugă un om care făcea de gardă afară.

— Am găsit un individ în grădină, d-le Cranage. Un individ care pretinde că vă cunoaşte, d-le Cranage. Vreţi să veniţi să vedeţi dacă nu minte?

Luă o lanternă şi eşii după el. Mă găsii în

faţa unui individ îmbrăcat într'un pardesiu lung. Imi vorbi imediat:

— Bună seara, d-le Cranage, — spuse o voce familiară. — Sunt eu, Joycey!

— Joycey! — strigai. — Dar ce cauţi aici la ora asta?

Arătă cu mâna spre farurile unui automobil care fusese oprit între dune ,la vre-o jumătate de milă.

— Am venit din ordinul doamnei, d-le Cranage, şi mă întorc imediat. Mi-a ordonat să văd cum îi merge iepei„ d-le...

— Ce?... întrebai. — Voiai să vezi dacă e încă vie?

— Am avut doar ordinul să văd dacă e aci, d-le. Spune-ţi vă rog oamnilor aceştia cine sunt.

Mă întoarsei către detectivi.

— Omul acesta e majordomul lady ei. Remardsemere şi-i puteţi permite să-şi ducă misiunea la capăt. E inutil s'o mai deranjaţi pe miss Manson, iau răspunderea asupra-mea.

După ce o vizită pe Rippl ng Ruby îl mai întovărăşii pe Joycey câţiva paşi.

— Curios procedeu, Joycey! — remarcai.

— Procedele doamnei sunt întotdeauna cam curioase, d-le, — răspunse el. — El nu am precăderea nici să le discut, dar nici să le înţeleg. Astăzi e luni, d-le. In după amiaza asta sunteţi aşteptat la Marengo Lodge. Fiţi prezent la masa de seară, căci va fi foarte bună!

Apoi se îndepărtă repede spre automobilul cu farurile aprinse.

CAP. XXII.

MARENGO LODGE

Nimeni dintre noi nu putu găsi o explicaţie valabilă vizitei lui Joycey, în timpul nesfârşitelor discuţii de a doua zi dimineaţa. Lucrul acesta ne intriga la culme şi ajunserăm la concluzia că lady Renardsmere trebuie să se fi găsit la Londra sau în altă parte. Peyton desvoltă o întreagă teorie imediat ce rămase numai cu mine.

— Cred că această lady Renardsmere e de-o excentricitate nemaipomenită ! — spuse el uitându-se fix la mine.

— Aşa cred şi eu.

— Ei bine ,când oamenii care-au fost excentrici toată viaţa lor, ajung la o anumită vârstă, excentricitatea asta a lor se schimbă într'o stare vecină cu nebunia, cred că ştii.

— Atunci crezi că lady Renardsmere e nebună?

— Până la un punct; da. Face de-ocamdată o sumedenie de lucruri bizare. Rămâne de văzut dacă asta se cheamă metodă sau nebunie. Sunt foarte curios s'o văd.

— Aşi fi foarte mirat dacă n'am vede-o

mâine sau poimâne. Sunt sigur că va veni la Epson... trebuie să-şi vadă calul.

— Da, poate că ai dreptate. Voiu veni atunci şi eu la Epson. Cred că voiu găsi vre-o cameră la vre-un hotel; voui rămâne până în ziua în care va alerga iapa. Spune-mi Cranage, care sunt concurenţii lui Rippling Ruby?

— E printre alţii un cal numit Jack Cade, cel mai periculos dintre toţi; e câştigătorul cursi de „Două mii de guinee". Am însă mpresai că Rippling Ruby îi e superioară. Miss Manson e sigură de reuşită şi cred că personalul grajdurilor a pus ultimii bani pe ea Ceilaţi concurenţi, Flotsam, Roneo şi Hedgesparoww sunt mai puţin periculoşi. Dacă totul merge bine, o vom aplauda din toată inima pe Rippling Ruby.

— Foarte interesant. N'am fost amestecat nici-odată într'o aventură de genul ăsta. E aproape de necrezut că o iapă, fie ea şi un pur sânge, e înconjurată de-o gardă aşa de mare; par'c'ar fi o împărăteasă în ziua încoronării.

Şi sunt sigur că oricine-ar fi asistat la călătoria iepe, dela Manson Lodge la Epson, ar fi fost de aceiaşi părere cu Peyton. A fost transportată într'un camion automobil special, unde n'a vrut să intre decât după mari eforturi din partea Peggiei. Camionul a fost înconjurat de o impozantă escortă. Doi dintre detectiv au luat loc chiar în camion; iar ceilalţi în automobilele care veniau imediat după camion. Eu eram

într'al treilea cu Peggie, miss Hepple și bagajele noastre. Instalarăm pe Ripplng Ruby în cel mai confortabil grajd din Epson și după ce luarăm toate precauțile de rigoare, plecarăm. Ne duserăm imediat la Marengo Lodge în timp ce Peyton porni spre oraș în căutarea unei camere. Până în momentul acela merseseră toate foarte bine, așa că uitarăm aproape de avertismentul lui MarFarlane. Rippling Ruby era sănătoasă și pusă la adăpost.

Ajunseserăm la Marengo Lodge pela ora cinci, Casa era o construcție veche cu un aspect foarte sumbru. De jur împrejur era înconjurată de un parc cu arbori seculari. Interiorul însă era foarte confortabil.Jorcey adusese un numeros personal de serviciu dela Park Lane și totul mergea minunat. O cameristă conduse pe cele două femei în apartamentul ce le fusese rezervat, iar Joycey, care mă întâmpină în hall, mă luă de-oparte.

— Am un mesaj pentru d-tră dela lady, care e în curent cu o multime de lucruri. Știe printre altele și de rolul jucat de d-l Peyton, americanul, în noaptea aceea. Doamna dorește ca d-lPeyton, dacă e cumva la Epson, să fie invitat din partea ei la Marengo Lodge. De asta am preparat două camere care comunică între ele; pentru d-tră și pentru d-l Peyton, crezând că e mult mai agreabil pentru d-tră să fiți aproape unul de altul.

— Foarte amabil din partea lady-ei Renardsmere, Joycey. D-l Peyton e într'adevăr la Epson, şi cred că în momentul acesta îşi caută tocmai o cameră. Mă duc imediat să-l caut şi să-l aduc aici. Dar spune-mi... lady Renardsmere va veni în seara asta la Marengo Lodge?

— Nu sunt autorizat să vorbesc despre lucrurile acestea, d-le, — răspunse Joycey dând dezaprobator din cap. — Tot ceeace vă pot spune e că lady nu va lua masa aici. Nu va fi decât miss Happle, miss Manson, d-tră şi d-l Peyron, dacă va binevoi să primească invitaţia.

— Il voiu aduce cu siguranţă. Cred însă că ai văzut-o pe lady Renardsmere când te-ai întors la Londra noaptea asta?

Figura majordomului rămase impenetrabilă.

— Nimic din ceace se raportă la lady Renardsmere, nu trebue divulgat. — răspunse. — Veţi găsi aici tot ceace vă trebuie, de asemeni şi doamnele cât şi d-l Peyton. Servitorii au primit ordine precise în privinţa asta, d-le.

Alergai în oraş în căutarea lui Peyron. Il găsi în al treilea hotel pe care-l vizita pe peron, cu mâinile în buzunar, cu valiza la picioare, cu o mutră nenorocită.

— Nici o cameră; nici pentru aur nici pentru arginţi! — strigă el văzându-mă. — Mi s'a spus că e mai bine să mă culc la Londra şi să vin mâine dimineaţă cu trenul.

— N'are nici-o importanţă. — răspunsei. —

Eşti invitatul lady-ei Renardsmere la Marengo Lodge. Vino repede.

— All right !... — făcu plin de veselie luând repede valizele de jos. — E şi ea acolo?

— Nu şi nici nu ştiu unde este, dar sunt sigur că nu-i prea departe şi poate că chiar în seara asta...

— Frumos din partea ei că m'a invitat. Nu mi-ar fi convenit să mă duc să mă culc la Londra. Dar dece dracu nu-i şi ea la Morengo Lodge?

— Oh, nici nu-mi bat capul cu asemenea întrebări. Trebuie să ne pregătim imediat pentru masă. După aceea vom mai vedea noi.

Joycey ne conduse imediat în camerele noastre; erau foarte frumos mobilate; ni se puse un valet la dispoziţie. La ora şapte eram gata şi le găsirăm pe cele două femei în salon ; ne aşezarăm toţi patru la masă. Masa, cum promisese de altfel majordomul, fu excelentă. La ora două făcurăm o vizită lui Rippling Ruby. Găsirăm totul în ordine. După ce făcurăm un bridge, ne duserăm în camerile noastre, întrebându-ne când o vom vedea şi pe msiteriioasa noastră gazdă.

A doua zi dimineaţă asistarăm cu toţii, cu recepţia d-rei Happle bineînţeles, la exerciţiile zilnice ale lui Rippling Ruby. Ven seră şi alţi doi candidati aşa că îi puturăm exam na în voie. Jack Cade era într'devăr un animal superb. Dar Peggie declară că Rippl ng Ruby,

pe cura va încăleca renumitul jockey Medder-field (cu care făcurăm cunoştinţă chiar în dimineaţa aceea) va fi cu siguranţă regina derbyului. Şi probabil că tot aşa credea şi publicul căci în cursul după amiezei fu aproape imposibil să se mai mizeze pe Ripling Ruby, în timp ce Jack Cade ajunsese la şase contra unu Flotsam la şapte, iar ceilalţi nu contau. Dintre cei 15 candidaţi, numai Jack Cade însemna un oarecare pericol pentru Rippling Ruby.

După amiază asistarăm la deschiderea curselor şi Peyton şi cu mine începurăm să ne obişnuim cu mii de lucruri noi pentru noi, dar foarte familiare Peggiei. Asiguraţi în privinţa lui Rippling Ruby, încercarăm în zadar s'o descoperim pe lady Renardsmere prin fundul vreunei loje.

— Mi s'au pus o mulţime de întrebări cu privire la lady Renardsemere şi n'a fost prea măgulitor pentru mine, antrenoarea ei, să nu ştiu nici măcar dacă va veni la Epson. Dar în cazul în care nu va veni..

Dar se opri. Peyton o rugă:

— Ei bine, dacă nu va veni?...

— Ei bine voiu lua eu locul ei şi-o voi prezenta pe Rippling Ruby publicului.

Peyton începu să râdă de seriozitatea cu care vorbea fata.

— Est' asa de sigură că Rippling Ruby va câştiga? N'ai nici-o îndoială?

Ea îl fulgeră cu privirea.

— La ce aşi avea îndoieli? Cine ar putea-o bate? Te asigur că nu poate fi bătută. Şi dacă lady Renardsmere a aşa de proastă încât să nu asiste la triumful ei... ei bine, voiu lua eu ceeace refuză ea, căci la urma urmei eu am antrenat-o!

— Bine înţeles, — spuse Peyton. — Dar eu sunt sigur că o vom vedea pe lady Renardsmere chiar în seara asta.

Şi părea foarte convins de asta. Dar dineul trecu fără ca aşteptata lady să fi apărut; ştiind că e inutil nu-i mai puserăm nici-o întrebare lui Juycey.

Luarăm masa mai târziu ca de obiceiu şi seara căzu mai înainte ca noi să fi terminat. In momentul în care ne pregăteam tocmai să ne ridicăm dela masă, miss Hepple, care stătea cu faţa la o fereastră care dădea spre grădină, sări repede depe scaun şi începu să strige:

— Repede!... Fereastra!... Un om!

Storurile erau ridîcate. Camera era din belşug luminată, iar afară era un întuneric des. Sării depe scaun şi mă uitai în direcţia în care arătase miss Hepple. Mi se păru că zăresc umbra lunguiaţă a unui om pierzându-se în întuneric. Văzu şi Peyton umbra aceea fantomatîcă; dar el o văzu mai bine decât mine, căci scoase o puternică exclamaţie şi strigă:

— Chinezul!...

Își duse repede mâna la buzunarul în care avea în permanență un revolver și săn ferear stra; eu alergai la ușă și ieșii și eu în grădină. Ne întâlnirăm pe terasă.

— Cranage, era el, sunt sigur. — murmură Peyton.

Eu gâfâiam.

— Chinezul?... Crezi?

— Nu l-am văzut decât timp de-o fracțiune de secundă, dar sunt mai mult decât sigur. Dar e în zadar să mai alergăm după el. Parcul e foarte mare, și dincolo de parc e pădurea. Va fi imposibil să-l găsim. Principalul e că știm că e aici. Aici!

— A venit s'o caute pe lady Renardsmere, fără îndoială. Poate că e ascuns chiar în parc. Ce-ar fi să încercăm totuși?

Strigai doi valeți mai voinici și cu ajutorul lor răscolirăm tot parcul, dar fără nici un rezultat.

— Poliția... sugerai eu.

Peyton dădu din umeri.

— Ar trebui un batalion întreg pentru a inspecta pe toți oamenii care dorm în noaptea asta sub cerul liber.

Părăsirăm deci planul acesta. O găsirăm pe Peggie îmbrăcată.

— Mă duc la grajduri, — spuse. — Chiar dacă a fost un chinez sau nu. chiar dacă are de gând să-i taie gâtul lady-ei Renardsmere, eu

vreau să văd iapa. Numai asta mă interesează în momentul de faţă.

— Merg şi eu cu d-ta ! — spuse.

Şi adăogai:

— Poate că d-ta vrei să rămâi cu miss Heple, Peyton !

El primi. Peggie şi cu mine porniram spre grajduri, adică în celălălt capăt al oraşului. Drumul era foarte întunecos. Peggie era foarte nervoasă ; merserăm foarte repede şi la început destul de tăcuţi.

— Lady Renardsmere se poate păzi şi singură, — izbucni la un moment dat. — Dar dacă i s'ar întâmpla ceva iepei, aşi fi într'adevăr foarte nenorocită.

— Erai totuşi singură că nu i se poate întâmpla nimic, — îi amintii.

Ea nu răspunse imediat. Apoi vorbi cu glas scăzut

— Nu ştiu dece, sunt puţin... deprimată şi am impresia că are să se întâmple ceva.

— Vrei să stau în noaptea asta la grajduri ?

— Nu nu, am impresia că sunt inutile toate acestea. Am o încredere absolută în Bradgett. Nu lua în seamă ce ţi-am spus, sunt pur şi simplu ridicolă. Nu trebuie să ne temem de nimic.

Câteva minute mai târziu găsirăm pe Rippling Ruby complect sănătoasă. Peggie se simţi mai bine şi revenirăm la Marengo Lodge într'o perfectă bună dispoziţie.

Era ora zece. Rămaserăm să mai discutăm

câtva timp despre evenimentele zilei, apoi, chiar în momentul în care miss Hepple propusese să ne retragem, auzirăm claxonul unui automobil în faţa peronului. Uşa dela hall fu deschisă, Joycey deschise în lături uşa sufrageriei şi rămase lângă ea...

.Lady Renardsmere... Şi după ea, în hall, doi oameni scurţi în uniformă... garda ei personală probabil.

Cap. XXIII.

„BURMA RUBY".

Ne ridicarăm cu toţii. Eram tăcuţi din cauza neaşteptatei surprize.

Inainte ca Joycey să se fi retras, ea făcu un gest teatral şi arată fereastra prin care, câteva ceasuri mai înainte îl văzuserăm fugind pe chinez.

— Lasă storurile, trage perdelele şi închide totul ermetic.

Se întoarse către noi şi ne făcu semn să ne aşezăm. Ascultarăm întocmai ca nişte copii, iar ea se lăsă să cadă într'un fotoliu lângă masă.

— Inchide şi uşa, — ordonă ea lui Joycey care se întorcea tocmai dela fereastră. — Ocupă-te de gărzile mele; dă-le de mâncat şi de băut, dar ai grije să nu părăsească hallul. Cranage, încuie uşa. Şi acuma, — reluă ea după

ce încuie ușa după plecarea majordomului, — sper că v'ați instalat destul de comod în casa asta și că sunteți mulțumit. D-l e fără îndoială americanul... fericită că te cunosc d-le Peggie Manson, presupun că Rippling Ruby e în perfectă stare ?

— Mai bine decât atâta nici nu poate fi, d-nă. Am văzut-o abea acum o oră. E foarte bine păzită. Dacă doriți, vă puteți asigura și d-tră de asta.

Lady Renardsmere lăsă să-i cadă depe umeri o mantie grea de catifea, apoi arătă cu energie spre masă.

— Așezați-vă în jurul mesei acesteia, — ordonă ea. — Trebuie să vorbesc cu d-tră toți, de asta am venit aici în seara asta. Hai, repede.

Și sub pretext că apropie scaunele de masă, Peyton se apropie de mine și-mi șopti :

— E nebună !...

Nu-l puteam contrazice. In ochii bătrânei lady era o lumină foarte ciudată și felul ei de-a se purta era de-asemenea neobișnuit.

Mă așezai în fața ei și începui s'o observ mai cu atenție. Eram obișnuită cu glasul acesta al ei poruncitor. Și totuși...

— V'ați întrebat desigur unde am fost de când am părăsit Renardsmere House, — spuse ea imediat ce luarăm loc în jurul mesei, — Vă voi [illegible] cu în[illegible]a unui lucru la care țineam

foarte mult... un lucru care mă va face să câștig Derbyul cu certitudine. Iată !.

Cu un gest sacadat, scoase dintre falduril rochiei un mic pachet învelit în hârtie de mătase. Il desfăcu cu mișcări nervoase și puse pe masă o bandă lungă și îngustă, ca un șarpe, de piele verde. La mijloc se găsea un fel de medalion rotund, în aur masiv, pe care era montată o minunată și enormă piatră roșie ca sângele, care arunca un mănuchiu de raze orbitoare.

— Un rubin ! — strigă Peggie.

— „Burma Ruby", — spuse triumfătoare lady Renardsmere. — Cel mai frumos rubin din lume !. Și acuma îmi aparține... Contemplați-l !.. Atingeți-l !... Vă dau voie !

Dar nici unul din noi nu întinse mâna. Și ceilalți, gândeau, fără îndoială acelaș lucru ca și mine. Acolo, pe masa din fața noastră, strălucea misteriosul obiect pentru care se comiseseră atâtea omoruri.. Intre rubinul acela și mine mi se părea că se ridică fantomele a patru oameni asasinati...

— Rippling Ruby îl va purta mâine, — continuă lady Renardsmere cu un glas ascuțit. — Il va purta în jurul gâtului și cu fetișul acesta pe ea, n'o va putea întrece nimeni. E o piatră magică.. Rippling Ruby ar câștiga chiar dacă nu ar fi antrenată... In jurul gâtului ei, mâine... Ați înțeles ?

Privii în jurul meu. Aveau cu toți impresia că

Bătrâna lady înebunise. Se uitau cu toţii la ea, ca fascinaţi ; mai ales Peggie şi miss Heple.

Incepuse săm fie şi mie frică; frică de ceeace trebuie să se întâmple. Agitaţia lady-ei Renard-smere creştea, trupul începu să i se sbuciume din cauza unor tremurături nervoase. Se aşează, ne privi pe rând cu ochii ei scânteietori, jucându-se cu fetişul

— Ascultaţi, — spuse aplecându-se peste masă. — Rubinul acesta a fost odinioară o piatră sacră ; era, împreună cu un altul care a dispărut, ochii unui idol. Apoi a fost răpită... Şi după o serie întreagă de aventuri a ajuns în mâna unor financiari chinezi, care au plătit pentru ea un preţ fabulos. Unul dintre ei, Cheng, care a venit în Europa pentru afaceri, a adus şi piatra cu intenţia de a vinde unui miliardar american sau englez. Dar secretarul lui, Chun Sin, i-a furat-o pe când era la Paris. Acesta a fugit la Portsmouth, dar i s'a furat şi lui piatra de către un oarecare Holliment care avea ca asociat pe Quartervayne. Aceştia au fugit la Londra s'au pus în legătură cu un oarecare Neamore, care, sub un alt nume, mi-a vândut acum câţiva ani nişte diamante. A venit la mine şi mi-a oferit piatra pentru zece mii de lire. Dar oameni aceştia m'au înşelat făcându-mă să cred că piatra le aparţine. De astfel au şi fost pedepsiţi pentru minciuna lor... Chun Sin cu o întreagă bandă le-a dat de urmă şi i-a asasinat pe toţi trei. Abea atunci am aflat ade-

vărul. am luat imediat piatra pe care i-o dăduSem în păstrare lui Pennithwaite și am plecat în căutarea lui Cheng. El era la Paris. Am obținut să-mi vândă dreptul său și al prietenilor săi pe 40 000 de lire... Am actul în poșeta mea. E scris în chinezește și în englezește... Și astfel rubinul a devenit proprietatea mea... Îmi aparține... Ripling Ruby îl va purta mâine ca mascotă... și va câștiga Derbyul... iar eu voiu câștiga o jumătate de milion de lire...

Apoi împinse centura de piele verde spre Peggie.

— Vei prinde asta în jurul gâtului ei, mâine, când va fi gata de plecare, Peggie Manson, — ordonă ea. — Și atunci...

Miss Hepple se ridică și strigă :

— Dacă piatra rămâne aici noaptea asta, și eu și nepoata mea vom pleca imediat de aici lady Renardsmere. Cum puteți pretinde unui om care se respectă să se uite la ea sau s'o atingă... e pătată de sânge... Peggie îți interzic să pui mâna pe ea.

— Nici nu mă gândesc s'o ating, tante Millie, răspunse fata. N'aș atinge-o pentru tot aurul pe care l-a plătit lady Renardsmere pentru ea

Peyton îmi făcu semn pe sub masă. Lucrurile încep să ia o întorsătură urâtă. Lady Renardsmere era dementă, dar celelalte două femei dece se purtau oare așa de neașteptat ?

Mă uitai pe furiș la bătrâna doamnă.

Strălucirea din ochii ei dispăruse ; devenise autoritară ca întotdeauna. Intinse rubinul din nou Peggiei.

— Rippling Ruby va purta piatra la cursele de mâine, —spuse. I-o vei pune în jurul gâtului imediat ce-o va încăleca Medderfield .

— Nu, — răspunse hotărîtă Peggie, — nu i-o voiu pune.

Lady Renardsmere începu să bată cu degetele în masă. Avea aproape la fiecare deget câte-un inel preţios.

— Eşti încă în serviciul meu, nu uita, — spuse cu un glas aspru.

— Nu sunt numai antrenoarea d-tră, — răspunse dârz fata. — Şi de aceia nu voiu accepta să pun fetişul acesta la gâtul calului! E clar, nu?

Degetele bătrânei doamne începură să se mişte cu mai multă energie. Apoi se întoarse brusc spre mine.

— Cranage... spune fetei acesteiea că e nebună!

— Nu, nu e nebună!

— Ah, deci şi d-ta ! Atunci...

Se întoarse spre Peyton care o privea fix.

— D-ta, d-le pari să fii în toate minţile. Fă ca să-şi revie şi domnii aceştia...

Peyton îşi încrucişă braţele pe piept şi răspunse cu un calm admirabil.

— Dacă-mi permiteţi, lady Renardsmere, voiu încerca să vă vorbesc d-tră. Chiar d-tră

ne-ați adus la cunoștință că au murit până acum trei oameni, de mâna lui Chun Sin. Puteți adăuga la lista aceasta și numele avocatului d-tră Pennithwaite. Ori, vă asigur că chinezul e aici. Nu sunt nici două ore de când ne spiona prin fereastra aceasta. Și dacă doriți să vorbesc ca un om în toate mințile, ași sfătui-o pe miss Manson să nu se atingă de piatra asta, căci e blestemată!

— Nici nu mă voiu atinge de ea, chiar dacă ar fi s'o rupi cu lady Renardsmere și cu caii săi!

Ceeace urmă avu loc în câteva secunde.

Cu o agilitate de femeie tânără, lady Renardsmere sări de pe scaun, ajunse la ușă, o deschise și apăsă pe sonerie. Veni imediat Joycey. Bătrâna făcu un gest ca și când ar fi vrut să ne mături.

— Joycey ,dă afară pe toți indivizii aceștia! — strigă. — Pe toți? Ai înțeles?... Afară !. Dă-le zece minute ca să-și facă facă bagajele și-apoi... afară.

— Mllady.. — bâigui majordomul, — dacă..

— Fă ce ți-am spus... afară.. cu toții!

Luă fetișul depe masă, îl ascunst în falduriile rochiei, trecu în hall, făcu semn celor doi flăcăi care-o păzeau și dispăru.

Noi nu pierdurăm nici un minut. Peggie avea cu ea mașina ei personală. Ne pregătirăm bagajele în mai puțin de zece minute. Ne întâlnirăm în mașina Peggiei...

— Unde mergem? — întrebă miss Hepple imediat ce șoferul puse mașina în mișcare.

— La Londra ! — răspunse Peggie. — vom găsi noi undeva două camere.

CAP. XXIV.

Găsirăm ceeace ne trebuia la unul din marile hoteluri depe Northumberland Avenue. Deși era destul de târziu, nu ne venea să ne ducem la culcare. Peggie era foarte nervoasă.

— Natural că totul s'a sfârșit între mine și lady Renardsmere, — spuse ea de-odată. — Dacă m'a dat afară din casa ei, apoi sunt sigură că mâine mă va da afară și din grajdurile ei. Deci, s'a terminat.

— Dar, draga mea, femeia asta era complect schimbată; mă întreb dacă nu cumva n'o fi băut prea mult, — observă miss Hepple. — Iar mâine dimineață...

— Nu! — exclamă Peggie. — Eu o cunosc mai bine. Mâine dimineață va fi la fel. E convinsă că iapa trebue să poarte la gât rubinul acela blestemat. Știi cât e de superstițioasă; și n'o voi putea împiedeca să comită prostia asta nemaifiind antrenoarea ei. Cred că și Mederfield e de părerea mea și va refuza s'o încalece pe Rippling Ruby; dar lady Renardsmere va găsi imediat alt jockey și iapa va purta piatra aceea infernală. Și dacă o va purta...

— Ei bine? — întrebă nerăbdător Peyton

— Dacă o va purta nu va câștiga derbyul! — răspunse Peggye cu glasul schimbat. — Sunt sigură de asta!

— Dar văd că și d-ta ești superstițioasă și nu judeci mult mai altfel decât lady Renardsmere.

— Aici nu e vorba de-o superstiție, ci de-o intuiție, — răspunse fata. — Piatra asta poartă nenorocire.

— Bine, bine, sunt și eu de-părere că nu e agreabil pentru Rippling Ruby să poarte o piatră pentru care au fost uciși până acum patru oameni, dar nu văd încă în ce fel ar putea influența piatra asta capacitățile iepei? Bietul animal e complect inocent și o cursă de cai nu e o afacere sentimentală. Se mai poate ca lady Renardsmere să-și vie în fire până mâine dimineață, așa cum a spus și miss Hepple. Propun însă de-ocamdată să mergem la culcare. Lucrul important pentru noi toți e ca iapa să câștige cursa.

După cuvintele acestea pline de optimism, Peyton mă chemă în camera lui.

— E inutil s'o mai înfricoșăm pe miss Manson, dar cred că bătrâna aceea nebună va face niște prostii formidabile.

— La ce te referi anume? — întrebai.

— Lady Renardsmere e la Epson... cel puțin acolo am lăsat-o. Chinezul e tot acolo...

Şi ce va face omul acesta? Nu ştiu încă, dar... sunt sigur că va face ceva.

— Dar animalul e în siguranţă.

— Ce ştii d-ta? Era în siguranţă când eram şi noi acolo, dar acuma mai e? Dacă i-a schimbat nebuna grajdul?... Căci oricelar gândi miss Manson, eu sunt convins că e nebună şi nimeni nu poate prevedea ideile care-i vor mai trece de-acum încolo prin cap.

— Are totuşi destulă minte pentru a se păzi. Ceeace înseamnă că are conştiinţa pericolului.

— Dar, dar mintea ei se opreşte aici.

Peyton începu să se desbrace.

— O idee! — strigai — Suntem foarte aproape de Scotland Iard; dacă i-ar vorbi lui Jifferdene mâine înainte de-a porni spre Epsom? Şi i-am spune că l-a văzut pe chinez? Poate că va merge şi el cu noi.

— Ideea nu-i rea, deşi cred că e imposbil să-l poată găsi cineva pe chinez în mijlocul mulţimii aceleia.

— Poate că va fi totuşi găsit. Dacă el o caută pe lady Renardsmere sau pe Rippling Ruby, trebuie să-l căutăm în apropierea lor.

— Da, să încercăm.

A doua zi dimineaţa îl găsirăm imediat pe detectiv. Era într'o impecabilă ţinută de curse.

— Inutil să te mai întreb unde te duci, Jifferdene eleganţa dumitale te dă de gol.

— Obligaţie profesională, d-le Cranage, —

răspunse el. — Dacă vrei să mă vezi, mă vei găsi la potou.

— Ascultă Jifferdene, chinezul e la Epson. Și-i povestii totul.

— Și ați lăsat-o pe lady Renardsmere acolo? — strigă.

— Nu știu dacă mai e la Marengo Lodge. Când am plecat, una dintre mașinele ei aștepta în curte... Dar n'am lăsat-o singură... ci cu garda ei personală.

— Știm asta mai de mult; a închiriat de mai bine de zece zile o serie de apartamente la „Great Central Hotel" unde locuiește cu cei doi detectivi particulari, o cameristă și un valet. Vreau să văd dacă e acolo.

Și se apropie de telefon.

Două minute mai târziu avu răspunsul.

— A plecat noaptea asta la Epson... și nu s'a mai întors. Asta simplifică lucrurile. Spune-mi unde e Marengo Lodge și unde-i grajdul Rippling Ruby; peste o oră vor fi supravegheate amândouă de oamenii mei... Și cred că vom ajunge înaintea d-tră.

Inainte de ora zece ne întorseserăm la hotel, și peste un sfert de oră eram în drum spre Epson. Era o adevărată procesiune de vehicole care alergau spre hipodrom. Era o dimineață foarte frumoasă și în mai puțin de o oră ajunserăm lângă grajduri.

Mai înainte de ajunge lângă ele observarăm

o mulţime neobişnuită de oameni, ceeeace însemna că se petrecuse ceva neobişnuit.

In faţa grajdului erau înşiruiţi detectivii particulari; între ei îl zăriră pe Bradgett, foarte abătut, care vorbea cu Medderfield cu figura descompusă şi el. In spatele lor, băiatul care îngrijea de Rippling Ruby plângea cu sughiţuri. Şi, puţin mai la o parte îl zării pe Jiffardene, care abordase aerul unui spectator indiferent.

Peggie porni drept spre Bradgett. Când o văzu, băiatul izbucni într'un plâns sgomotos.

— Ce s'a întâmplat Bradgett? — întrebă, după un scurt salut adresat jockey-ului.

— Nu ştiu încă bine ce se petrece. De altfel nu ştie nimeni. Tot ceeace ce ştiu e că lady Renardsmere a venit aici pela ora nouă, însoţită de doi flăcăi zdraveni, şi m'a dat afară din boxă, împreună cu toţi oamenii noştri apoi a închiat iapa cu cheia. După accea a postat toţi tipii aceştia în faţa grajdului şi ne-a spus că nu mai suntcţi antrenoarea ei, iar noi nu mai avem de-aface cu Rippling Ruby. M'am gândit.. că a înebunit. Ce facem miss?

— Unde e în prezent lady Renardsmere?

— Nu ştiu miss. A luat cheia dela grajd cu ea.

D-tră nu ştiţi nimic, miss? — întrebă şi jockeyul? E o afacere foarte ciudată.

— Eu nu ştiu nimic. Dece n'ai întrebat-o pe lady Renardsmere.

Băiatul care tot se mai smorcăia, începu să strige :

— Vine lady Renadsmere ! Iat-o !...

Intoarserăm capul şi-o zărirăm pe lady Renardsmere care se îndrepta către grajd, flancată de cei doi flăcăi. In urma ei mai veneau alţi trei oameni, băieţi dela grajduri probabil; iar lângă ei un personaj cu o înfăţişare de militar pe care-l recunoscui îmediat; era maiorul Camperdale, un antrenor renumit.

— Să mergem, Peggie, — şoptii. — Las-o să facă ce vrea !

Dar Peggie nu se mişcă.

— Nu ! — răspunse ea sălbatec. — Rămân să văd ce se întâmplă.

Cortegiul trebui să treacă prin faţa noastră. Lady Renardsmere ne zări.

— Plecaţi de-aici ! — strigă ea. — Nu mai am nimic comun cu d-ta Peggie Manson !... — Nu pot suferi ca oamenii pe care-i întrebuinţez eu să-mi discute ordinele. Plecaţi, plecaţi,

Peyton îmi făcu semn cu cotul.

— Să plecăm. Ia şi femeile. Bătrâna e la paroxism. Mai bine să n'o mai enervăm.

O dusei pe Peggie şi pe miss Hepple puţin mai la o parte Bradgett ne urmă. Lucrurile se petrecură exact cum mi le închipuisem. Lady Renardsmere deschisese boxa şi cei trei băieţi cu care venise o scoaseră imediat pe Rippling Ruby, care fu dusă imediat către grajdurile lui Camperdale.

Faţa Peggiei deveni mai întâi ca purpura, apoi lividă ca o faţă de mort. Bradgett începu să înjure. In timpul acela Jifferdene îşi păstra înfăţişarea lui nepăsătoare ; dar se alătură convoiului care înconjura iapa.

Până atunci Meddenfild nu spuse nimic. Imi făcu semn cu ochiul şi eu mă apropiai de el.

— Ce înseamnă toate acestea Cranage ?

— Lady Renardsmere şi cu miss Manson au avut un mic diferend dar asta nu înseamnă că nu trebuie s'o încaleci astăzi pe Rippling Ruby.

— Oh, desigur că o voi încăleca ; lady mi-a promis 5.000 de lire dacă câştigăm. dar îmi pare rău de miss Manson. Şi nu înţeleg totuşi nimic la sfârşit afacerile sunt afaceri. Mă duc să văd ce vrea lady Renardsmere. Ne întâlnim la potou, nu ?

Mă întorsei către prietenii mei. Peggie urmărea pe Rippling Ruby ; era mai mult decât abătută. Miss Hepple puse mâna pe braţul ei.

— Peggie, dragă, nu vrei să mergem acasă ? — întrebă.

Faţa fetei se coloră brusc şi glasul ei răsună plin de dispreţ :

— Acasă ?.. Nici prin gând nu-mi trece. Voiu rămâne aici până la urmă ; căci eu am dresat-o !

Intrarăm într'un restaurant. Timpul trecea; mulţimea era, ca şi noi, nerăbdătoare... Ajunserăm însfârşit la potou, nerăbdători s'o vedem

pe Ripling Ruby, favorita publicului. Evenimentele din cursul dimineţii erau în mare parte cunoscute de aproape toţi spectatorii. Auzii fragmente de comentarii în spatele nostru. Oamenii erau surescitaţi la culme.

Insfârşit, Rippling Ruby apăru şi lumea începu să se înghesuie pentru a o vedea mai bine. In jurul gâtului ei era prins delicatul frâu verde, iar rubinul blestemat strălucea în mii de raze însângerate.

CAP. XXV.

CHINEZUL APARE DIN NOU

Lady Renardsmere stătea în mijlocul grupului noului său anturaj. Ţinea animalul de frâu şi vorbea nervos cu Medderfield.

Un domn bătrân se apropie de Peggie.

— Credeam că d-tră snteţi antrenorul lady-ei Renardsmere, miss Manson? — spuse el. — N'aţi format d-tră animalul acesta superb?

— Da, d-le căpitan Marsham, — răspuse Peggie cu cel mai mare calm din lume. Dar în dimineaţa asta lady Renardsmere mi-a luat calul din grajdurile mele.

— Dumnezeule! — exclamă căpitanul. — Ce procedeu ciudat! N'am mai văzut niciodată aşa ceva. Ştiam că lady Renardsmere e o

femeie excentrică, dar totuș... Credeți că Rippling Ruby va câștiga?

— Nu văd nici un alt cal care-ar putea-o bate. Ceilalți concurenți sunt departe de-a o egala.

— Atunci tot meritul vă va reveni d-tră, — spue cu convingere căpitanul Marsham.

Ea se apropie de noi.

— Să ne așezăm într'un loc aproape de potoul de sosire. De aici nu văd nimic. După ce Rippling Ruby va câștiga, vom pleca.

Peyton o luă de braț pe miss Hepple și porni înainte. Eu și cu Peggie veneam după ei. Ea îmi apucă brațul și-mi șopti:

— Jim, după asta mă las de antrenament. Nu voiu mai dresa nici un alt cel de-acuma înainte. Totuși căpitanul Marsham are dreptate; mie îmi revine tot meritul, în caz că Rippling Ruby câștigă.

— Ești doar sigură că va câștiga, cum e de altfel sigură lumea de-aici.

— Da, dar nu știu dece sunt foarte deprimată; am așa, ca un fel de presimțire.

— Nervii! Și toate evenimentele astea... nu-i de mirare că nu te simți bine, dar...

— Rubinul acela la gâtul lui Rippling Ruby. Jim, imaginează-ți că chinezul vede că rubinul e la gâtul iepei?...

Uitasem cu desăvârșire de chinez. Dar ce putea face într'un moment ca acesta? Mă uitai

totuşi plin de precauţie în jur, — Rippling Ruby e foarte bine păzită, — observai. — Şi nu uita-i că Jifferdane şi oamenii lui n'o slăbeau nici ei din ochi. Nu văd cum s'ar putea apropia blestematul acel de chinez de ea. Lady Renardsmere e de-asemeni foarte bine păzită.

— Puţin îmi pasă ce i se poate întâmpla lady-ei Renardsmere. Ea singură s'a vârît în afacerea asta. Dar iapa...

— Incălecată de Medderfield, nu i se poate întâmpla nimic.

— Vreau să se termine mai repede, Jim. Sunt neliniştită, foarte neliniştită...

— Cei care-au pariat pe Rippling Ruby par mult mai calmi. Ascultă numai.

In jurul nostru lumea era de-un optimism impresionant.

Peyton, care-o instalase pe miss Hepple lângă balustradă, se întoarse spre mine.

— In caz că Rippling Ruby câştigă, ce se va întâmpla? Lady Renardsmere va triumfa şi o va aduce pe Rippling Ruby chiar ea depe pistă?

— Sigur. E un moment foarte glorios pentru bătrâna doamnă, moment de a fi foarte mândră, fie ea nebună sau nu.

— E mai curând un moment periculos. Va avea loc o mare învălmăşeală, aşa că chinezul va avea mână liberă.

— Crezi că e aici?

— Sunt sigur. Şi... dacă va vedea şi piatra. Dar atenţie, se dă plecarea.

Caii porniră în ordinea indicată. Era o procesiune impresionantă de animale excepţionale. Toată lumea se uita cu admiraţie la Rippling Ruby. Lângă mine, trei oameni vorbeau.

— Ce are Rippling Ruby în jurul gâtului? Ce străluceşte aşa?

— O mascotă probabil, — răspunse un altul laconic.

— Ce ,n'ai auzit niciodată vorbindu-se de superstiţiile lady-ei Renardsmere? Trebuie să fie un porte bonheur.

— Prostii! în tot cazul e ceva dezonorant pentru un pur sânge englez!

— Asta n'are nici-o importanţă. Rippling Ruby va câştiga.

— Caschetă verde deschis, eşarfă portocalie... sunt culorile lady-ei Renardsmere.

Mă uitai la Peggie. Se uita drept înaintea ei. Mă apropiai şi-i trecui o mână pe sub braţ.

Mai trecură două minute.

— Nu mai pot vedea nimic... — murmură Peyton, în spatele meu.

In stânga noastră izbucni un strigăt... Pe pistă trecu o massă ca un uragan, chiar prin faţa noastră. Pentru o secundă o uitai chiar şi pe Paggie.

— Priveşte Peyton, — strigai...

— Sunt la egalitate... dar.., se despart...

Slavă Domn lui, cascheta verde trece înain-te... vine.., vine„,

Mulțimea începu să tălăzuiască asurzitor. Un om de lângă mine își luă binoclul dela ochi și începu să râdă.

— Ah, Rippling Ruby e mult înaintea ce-lorlalți.., Va câștiga, va câștiga la sigur.

Strigătele se amestecară cu râsete; cei care erau pe cale de-a câștiga erau plini de veselie. Mă ridicai cât putui mai bine pe vârfuri și urmăream nerăbdător. Rippling Ruby era cu zece lungimi înaintea lui Jack Cade, și alerga ca un meteor.

— Peggie, — strigai.., — sunt sigur că —

Chiar în momentul în care pronunțai ace-ste cuvinte, se produse catastrofa. Rippling Ruby era cu vreo 40 de metri depărtare de potoul de sosire și mult mai înaintea lui Jack Cade.

Dar cum s'a întâmplat catastrofa?... Nici-un spectator nu și-a putut da seama... Dar, de-odată, din mijlocul mulțimii dinspre marginea peluzii, fu aruncat un obiect rotund ca o min-ge de tenis, chiar în fața iepei. Se ridică o lu-mină orbitoare, urmată de un pocnet infer-nal... și Rippling Ruby căzu ca și cum ar fi fost lovită în inimă în timp ce Medderfield fu aruncat la câțiva metri depărtare și rămase nemișcat. Peste Rippling Ruby căzu Jack Cade..: peste el Hedgesparrow, apoi, Flotsam,

înconjurând massa de cadavre, trecu înainte și ajunse primul la potou.

Imi mai amintesc doar că, împreună cu Peyton, luptând ca niște tigri, încercam să ne facem loc prin mulțime și să ajungem cât mai repede lângă Rippling Ruby. Mulțimea rupsese cordoanele și năvălise pe pistă, cu toată sforțarea polițiștilor de a o opri. Timp de câteva minute fu un adevărat infern... în jurul nostru oamenii urlau, înjurau, se împingeau... Ici și colo era câte-un om căzut, rănit sau poate că și mort...

Reușirăm în cele din urmă să ajungem lângă Rippling Ruby. E moartă. Frâul verde și cu rubinul dispăruse. Peyton îmi puse mâna pe braț.

— L-a luat chinezul!... — murmură. — A câștigat blestematul! Acum ai însă grijă de fată, n'o lăsa singură!

Mă luptai din nou cu mulțimea furioasă. Auzise și ea... Știa și ea. Fără un cuvânt, o apucai de braț și o scosei afară; traversarăm câmpul de curse și ajunserăm la un loc mai retras.

Merserăm câtva timp pe o cărare mărginită de arbori. O luai în brațe ea își sprijini fruntea de umărul meu și începu să plângă încet, ca un copil.

Și în timpul plânsului acestuia ne sărutarăm pentru prima dată: și sărutul acesta fu sărutul nostru de logodnă.

SFÂRȘIT